SAX ROHMER

ÎMPĂRATUL AMERICII

TRADUCERE:

ST. FREAMĂT

EDITURA ROMFEL

BUCUREŞTI 1991

I

Perdeaua unei cabine deasupra căreia se putea citi cuvântul „Medic” fu dată la o parte şi un glas spuse:

— La telefon, Sir!

Doctorul Stopford, de pe transatlanticul „Ruritania”, dădu drumul la un capăt, al unei cravate negre, pe care se chinuia de o oră să şi-o înnoade şi-l privi pe cameristul său Huff. Doctorul era un bărbat înalt şi zvelt şi avea un păr castaniu, frumos ondulat. Părea foarte tânăr, datorită culorii plină de prospeţime a obrajilor. Unul din ochii săi albaştri era acoperit de un monoclu mic şi fără ramă, care părea crescut acolo, în orbită.

— Huffy, spuse el, de ce îţi faci apariţia totdeauna abia după ce s-a sfârşit lupta? Am mototolit două gulere nounouţe, pentru că ai uitat să-mi pregăteşti un buton.

— Iertaţi-mă, Sir, dar n-aţi pomenit deloc că aveţi de gând să îmbrăcaţi smokingul astă seară.

— Am debarcat vreodată gol pe uscat?

— Nu, Sir.

— Prezinţi simptome proaste şi alarmante, Huffy.

— Dacă lucrurile merg tot aşa mai departe, voi fi nevoit să-ţi prescriu praful acela alb.

Chipul lui Hufi se posomorî. Doctorul dădu drumul cravatei mototolite şi punând mâna pe un kimonou minunat, întrebă:

— Cine doreşte să-mi vorbească?

— Colonelul Drake Roscoe, Sir.

— Ce? exclamă Stopford. Dumnezeule, numai de nu s-ar fi încurcat lucrurile!

Cu paşi mari străbătu puntea, până la un loc unde se afla o instalaţie provizorie, de la care pornea un fir telefonic spre uscat.

— Alo, Roscoe, cercetaş bătrân! Cine a murit?

— Eu n-am murit, desigur, răspunse un glas de la celălalt capăt al firului. Dar planul a fost modificat, Stoppy. Trebuia să le exclud pe cuconiţe, din motive pe care ţi le voi spune astă seară. Acum e vorba de o „mică hărţuială” care se poate să sfârşească prost de tot.

— Minunat! În lipsa unui ceas sau două de flirt cu sexul frumos, nimic nu mă bucură mai mult decât posibilitatea unei mici primejdii.

— Aşadar, urmă celălalt, şterge din program Hotelul Ritz şi vino să mă întâlneşti la aceeaşi oră la Clubul Lotus.

— În regulă! Gândul că va trebui să renunţăm la „tinerele nimfe” mă cam indispune, dar sunt bucuros că

vom putea bea până când vom cădea sub masă.

Stopford atârnă receptorul şi se întoarse în cabină, unde Huff deşuruba cu luare aminte perla unui buton de cămaşă.

— Unde l-ai găsit? întrebă doctorul, mirat.

— În cutia cu butoni, Sir.

— Extraordinar! Ăsta e ultimul loc unde mi-ar fi dat în gând să caut.

Cam în acelaşi timp, un bărbat se afla poate în cea mai ciudată încăpere a New York-ului. Camera despre care e vorba avea forma unui pătrat cu laturile de câte zece picioare, şi după cât se putea observa n-avea nici uşi, nici ferestre. Pe podeaua din plăci negre şi aurii, erau împrăştiate covoraşe de culoare închisă; Pereţii aveau şi ei podoabe de culoare neagră şi aurie, iar plafonul se arcuia sub forma unei cupole boltite, din aur mat. Patru lămpi, ascunse în trepieduri negre şi înalte, luminau încăperea, reflectându-se în această cupolă. În cameră nu se afla nicio mobilă în afară de o masă antică, lungă şi îngustă, aşezată lângă peretele dinspre apus, şi în spatele căreia se găsea un fotoliu, mai bine zis un tron. Şi în acest tron şedea bărbatul, de care am pomenit mai sus.

Purta un veşmânt roşu, ce aducea cu o robă de magistrat, dar ceea ce te izbea mai ales de la început erau mănuşile de culoare galben deschis, dintr-un cauciuc atât de subţire, încât în lumina slabă din încăpere aveai impresia unor mâini galbene, fără păr, cu degete lungi şi fine. Mâinile acestea stăteau întinse pe masă, cea stângă aflându-se alături de piciorul unei lămpi al cărei abajur lăsa pe jumătate în umbră chipul omului, iar cea dreaptă părând că este în aşteptare lângă un tablou de comandă. Pe placa ce acoperea masa se aflau multe obiecte ciudate, dar niciun om care ar fi păşit în această încăpere nu şi-ar fi oprit privirea pe altceva decât asupra chipului umbrii al aceluia care stătea acolo mut şi nemişcat.

O figură galbenă de cadavru, figura unei mumii. Ochii păreau supraomenesc de prelungi, asemănători cu aceia ai unui idol egiptean. Nasul era diafan, nelămurit ca formă, gura doar o tăietură. Ţeasta peste măsură de înaltă, n-avea niciun fir de păr.

Văzându-l, te simţeai cuprins de fiori, până în clipa când recunoşteai că această monstruozitate galbenă nu era decât o mască desăvârşită, din acelaşi material fin ca şi mănuşile.

Omul astfel travestit apăsă pe un buton şi în aceeaşi

clipă se ivi un punct luminos de culoare verde, pe peretele negru din faţa sa.

Un glas cu accent meridional se auzi. După sunet ai fi putut presupune că acela care vorbea se afla chiar în cameră, dar încăperea, care nu avea niciun tub acustic şi niciun telefon, rămase tot atât de goală ca şi înainte, neaflându-se în ea altcineva decât misteriosul individ cu care am făcut cunoştinţă.

— Aici ofiţerul de zonă 3 B.

Masca galbenă nu se clinti deloc de pe obraz, când cel ce-o purta răspunse, Omul avea un fel de a vorbi cultivat şi ales. Numai anumite vocale le accentua în mod exagerat.

— Cabina de observaţie! ordonă el, pe un ton moale, muzical.

Apăsând pe alt buton, făcu să dispară lumina verde. Atinse un comutator şi imediat încăperea se cufundă în întuneric. Apoi începu să se închege în beznă făptura unui bărbat... O fantomă, dar o fantomă ce se înfăţişa sub o formă foarte materială. Un trup uriaş, fălci puternice şi ochi mici. Nasul scurt părea un cioc de Vultur. Fantoma ţinea în mână o pălărie de pâslă şi privea bănuitor în jur. Timp de cinci minute omul mascat studie umbra neliniştită din faţa sa, apoi o lumină dulce năpădi iar încăperea şi

fantoma dispăru. Un buton fu atins şi punctul de lumină verde ţâşni din perete.

— Vreau să-i vorbesc!

Apăsând pe alt buton, făcu să dispară lumina verde. După douăzeci de secunde, în peretele de miazăzi al încăperii alunecă fără zgomot o uşă, în spatele căreia se ivi un ascensor micuţ. Şi în acest ascensor se afla imaginea în carne şi oase a fantomei.

Acum făcea o impresie mai puţin sinistră. Păru-i roşu, tăiat scurt, era încărunţit la tâmple. Făcând abstracţie de ochii lui mici şi de nasul ce aducea mult a pasăre de pradă, l-ai fi putut socoti drept un cetăţean de treabă, un individ sigur de sine, dar în această încăpere boltită dădea dovadă de multă şovăială.

Uşa ascensorului alunecă la loc fără zgomot; în timp ce omul, închizând şi deschizând nervos mâna liberă, se holba la bărbatul din spatele mesei:

— Ofiţer de zonă 3 B, începu acesta, cu clasu-i moale, de ce n-ai raportat Statului-Major al diviziei dumitale că l-ai vizitat miercurea trecută pe Peter Champion?

Străinul nu izbuti să-şi stăpânească emoţia. Îşi umezi buzele şi tocmai voia să răspundă ceva, când celălalt i-o luă înainte:

— Nu primesc nicio scuză, aştept în schimb o explicaţie.

Se scurseră cincisprezece secunde apăsătoare, apoi veni răspunsul, rostit cu glas răguşit:

— M-am dus în interesul Zonei mele.

— Din ordinul cui?

— Din ordinul nimănui. După părerea mea era nimerit să pun sub ochi... Asta-i totul.

— Admir zelul dumitale, replică omul mascat, nu însă şi neglijarea procedeelor obişnuite. Lămureşte această totală încălcare a consemnelor!

— M-am pus în legătură cu Champion când i-am comunicat la telefon că nişte spărgători dau târcoale casei sale. Apoi miercuri noaptea i-am făcut o vizită. Până aici n-a fost nimic de raportat...

— Greşeşti! îl întrerupse din explicaţii mascatul. În ianuarie 1927 ai fost propus pentru a prelua Zona 3 B, astfel că dumneata cunoşti regulamentul tot atât de bine ca şi mine.

Zicând acestea, apăsă pe un buton şi pe perete apăru un plan al New York-ului, luminat orbitor. Harta aceasta uriaşă, întocmită cu măiestrie până în cele mai mici amănunte conţinea unele schiţe ciudate, dar ceea ce atrăgea atenţia era împărţirea ei într-un şir de zone

colorate diferit, cu un centru în inima oraşului.

— Caută de-ţi aminteşte!

Uriaşul se holbă ca hipnotizat la planul din perete, până când acesta dispăru.

— După cum ai văzut, urmă vocea muzicală, casa Champion se află în Zona I A.

Nici chiar observatorul cel mai atent n-ar fi putut spune dacă omul din spatele mesei acorda sau nu încredere interlocutorului său. Probabil însă că dorea să afle adevărul, căci adăugă:

— Fii cu multă băgare de seamă! Explicaţia dumitale este nemulţumitoare. Cu bună ştiinţă ai contravenit faţă de două orânduiri fundamentale, prin aceea că în primul rând n-ai făcut niciun raport Statului-Major al Diviziei dumitale, şi în al doilea rând fiindcă ai întreprins cercetări, fără ordin, în afara zonei ce-ţi aparţine. Până cel mai târziu mâine la prânz să-ţi faci raportul! Poţi pleca!

Supunându-se unui mecanism de sub mâna omului mascat, uşa ascensorului se deschise. Ofiţerul de zona 3 B intră înăuntru, uşa se închise la loc şi lumina verde se aprinse.

— Ieşirea Nr. 7! porunci glasul cel moale. Pune-mă în legătură cu C. G!

În locul luminii verzi se ivi una roşie.

— Ţine-l sub observaţie pe omul care pleacă prin ieşirea Nr. 7! Trimite rapoarte din sfert în sfert de oră!

Privind o notiţă din faţa sa, mascatul apăsă pe un buton de pe tablou şi lumina verde sclipi iar.

— Ofiţerul de zonă 2 A e aici, vesti glasul cu accent meridional.

— Vreau să vorbesc cu el.

Peste câteva clipe uşa ascensorului se deschise din nou şi în încăpere păşi, tacticos... o femeie.

Începând de la pălărioara elegantă, aşezată ştrengăreşte, peste părul scurt de culoare roşcată până la pantofiorii graţioşi, ea trăda acel şic parizian atât de caracteristic franţuzoaicelor. Accentul ei fermecător dovedea şi mai mult că este o adevărată fiică a Franţei. Era de statură mai mult decât mijlocie, zveltă şi cu toate trăsăturile ei neregulate, puţini bărbaţi i-ar fi negat frumuseţea atunci când vorbea şi mai ales când zâmbea.

Stăpânirea ei de sine în această încăpere ciudată şi în prezenţa acelui mascat fioros, merita toată admiraţia. Fără să răspundă la salutul ei, omul din spatele mesei spuse, cu glas şi mai dulce ca de obicei:

— Ofiţer de zonă 2 A, ai făcut o treabă minunată...

Colonelul Roscoe va fi astă seară la Clubul Lotus şi nu la Hotelul Ritz. Şi-a dat seama de primejdia ce-l ameninţă şi vrea să ia masa singur, cu prietenul său. Detaşează un comandant de sector, care să-i urmărească până la restaurantul în cauză. Anunţă-te acum şefului chimist!

Tânăra femeie, căci era foarte tânără, tresări fără voie. Expresia chipului ei se înăspri, ceea ce o făcu să pară tulburată.

— Chiar eu să aduc la îndeplinire treaba aceasta? întrebă ea.

— Dumneata personal!

— Este...

— Dumneata nu ai de făcut niciun fel de obiecţiune. Nu eşti răspunzătoare în niciun fel. Dar succesul înseamnă avansare. Porneşte imediat!

Uşa ascensorului se şi deschisese.

Tacticos, dar cu o atitudine ciudat de ţeapănă, ofiţerul de zona 2 A. Ieşi.

Lumina roşie sclipi.

— Aici C. G., se auzi un glas. Ordin urgent: toate unităţile stau pregătite până la noi dispoziţii!

Peter Champion, poreclit „Regele lemnului”, se plimba

de la un capăt la altul al camerei sale de lucru, simplu mobilată. Avea înfăţişarea a ceea ce era: un fost pădurar, dar în niciun caz nu arăta ca un personaj care poate semna un cec de cinci milioane de dolari, ştiind că va fi onorat.

Deşi venea de la un dineu monden, purta un costum din stofă aspră scoţiană, având o croială nu prea elegantă. Fotografiile de pe pereţi arătau arbori uriaşi, adevăraţi monarhi ai pădurilor nordice. Câteva mobile practice, dar simple formau tot mobilierul încăperii. Casa aceasta mare şi veche, pe care o cumpărase ca să-i facă pe plac soţiei sale, devenise acum, după moartea ei, un mausoleu plin de ecouri. Şi fiul său...

Dar chipul aspru al lui Peter Champion, care părea o sculptură tăiată în mahon de celebrul artist Iacob Epstein, povestea unei lumi curioase că vechiul negustor de lemne continua să stea ca un copac vânjos în pădurea finanţelor, zgâlţâit dar neîncovoiat de furtună.

Mâinile-i mari şi noduroase, care mai puteau mânui şi acum toporul, întocmai ca pădurarul cel mai bun, se strângeau şi se desfăceau, necontenit, în timp ce picioarele-i măsurau neîncetat camera cufundată în tăcere. Într-un rând se opri, ascultă câteva clipe, încordat,

apoi îşi reluă mersul ca de urs.

Ţârâitul telefonului, îl făcu să se-ntoarcă brusc. Apropiindu-se de biroul acoperit cu hârtii, ridică receptorul şi spuse cu un calm prefăcut:

— Da?... Aici Peter Champion.

— Luis Meyer, răspunse un glas de la celălalt capăt al firului. Am veşti noi pentru dumneavoastră, mr. Champion. E urgent.

— Unde eşti?

— În Brooklyn. Am fost nevoit să fac nenumărate ocoluri, dar cred că am scăpat de supraveghetorii mei.

— Şi ce-i cu informaţiile dumitale?

— Nu îndrăznesc să le încredinţez telefonului. Dar l-am văzut pe el, pricepeţi... De asemenea şi harta Zonelor. Mi-e teamă să mai zăbovesc aici. Indicaţi-mi o oră, dar repede!

— Rămân acasă. Poţi veni la orice oră din noapte pofteşti.

— Bine. La revedere.

Peter Champion puse la loc receptorul. O clipă rămase locului ca înţepenit, apoi îşi reluă mersul prin cameră.

II

— Încearcă asta, băiatule, spuse Drake Roscoe, întinzând un pahar deasupra barului. Ah, iartă-mă, trăim într-o ţară „uscată”.

Stopford îi zâmbi. Era un zâmbet de caldă admiraţie. Cei doi bărbaţi atât de diferiţi ca exterior, dar atât de înrudiţi sufleteşte, erau legaţi printr-o prietenie care ar fi părut inexplicabilă unui străin pentru că se întemeia pe o afinitate ce-şi avea originea în subconştientul celor doi.

Colonelul Drake Roscoe din flota de război a Statelor Unite era cu o jumătate de cap mai scund ca dl Stopford, mlădios ca un acrobat şi cu pielea atât de pârjolită încât îţi venea să crezi că aşa e până la os. Privea lumea cu ochi limpezi larg deschişi, cu ochi sinceri de marinar. Cu părul lui negru, pe care nimeni nu-l văzuse încă răvăşit, putea trece drept un frate mai tânăr al amiralului Beatty. Dar zâmbetul său obişnuit lipsea în seara asta.

— Hai noroc, bătrâne cercetaşi spuse Stopford şi dădu pe gât paharul. Aşadar, cerul e plin de nori. Cade barometrul? Roscoe clătină capul şi răspunse:

— Îţi voi povesti mai târziu. Am primit un avertisment.

— Îţi recomand „amestecul alb”, spuse doctorul. De trei

ori pe zi, a se scutura bine sticla înainte de întrebuinţare.

Zâmbetul fermecător al lui Roscoe destrăma, norii de pe chipul său.

— Atmosfera e încărcată, spuse el, privind bănuitor în jur. Aştept să se producă „criza” la noapte.

Expresia de pe chipul lui Stopford se schimbă uşor.

— Stau alături de dumneata. Spuse el liniştit. Despre ce este vorba?

Bărbia lui Roscoe se înăspri. Doi ochi cenuşii se întâlniră cu doi ochi albaştri. Aplecându-se spre urechea lui Stopford, murmură:

— Miroase a crimă!... Am rezervat o masă într-un restaurant nou. E un local oarecum liniştit şi acolo îţi voi povesti mai mult.

Apoi, privind iar bănuitor în jur, urmă:

— Stopford, oraşul acesta dansează pe un vulcan subteran şi în următoarele ore ne este poate rezervată şansa să cădem în el.

Restaurantul era aşa după cum spusese Roscoe: liniştit, discret şi scump. Într-o nişă îi aştepta o masă. Şi aici căpitanul îi istorisi încetişor o chestiune care-l făcu pe doctorul Stopford să-şi scoată monoclul şi să-l şteargă de zor, lucru pe care nu-l făcea decât atunci când era cuprins

de-o mare agitaţie.

— M-ai întrebat adineaori, spuse Roscoe, dacă vasul meu e în repaus numai trecător sau dacă Statele Unite îşi azvârle flota la fier vechi. În ambele cazuri răspunsul este: nu. Mi s-a încredinţat în clipa de faţă o misiune deosebită. Îţi aminteşti de scandalul din Boston, anul trecut?

— Fireşte, ce-i cu el?

— Era vorba de un plan pentru a se arunca în aer unul din cele mai noi vase de război ale noastre. Eu am dat de urzeala complotului şi am salvat vaporul. În schimb, omul în mâinile căruia erau iţele, ne-a scăpat. Apoi am avut de furcă nu glumă cu afacerea Canalului Panama... Poate că n-ai auzit niciodată de ea?

— Aşa e.

— Ea ar fi paralizat navigaţia întregii lumi pe timp de cel puţin un an; ar fi întrerupt contactul pe care-l aveam cu o întreagă flotă de război britanică, şi afară de asta, flancul nostru cel mai vulnerabil ar fi fost expus faţă de...

— Faţă de ce?

Roscoe privi cercetător spre mesele din apropiere şi spuse: Nu ştiu faţă de ce, dar altceva ştiu în mod sigur.

— Şi ce anume?

— Că acelaşi om a condus şi complotul acesta. Şi ia

ghiceşte de unde?

— Habar n-am.

— Din New York.

— Atunci trebuie să aibă nişte braţe ale naibii de lungi.

— Hai să le spunem tentacule. E un rege polip. Dumnezeu ştie pe câţi i-o fi sugrumat! Dar se hrăneşte cu dolari şi acum o săptămână am descoperit una din „păşunile sale”.

— Fii mai lămurit, te rog! Foloseşte stilul simplu, dacă se poate.

— Prin Direcţiunea Poliţiei am aflat că Peter Champion care, după cum ştii, desigur, este un membru al grupului financiar numit „Cei şase idoli de aur”... a cerut protecţie specială.

— Dar ce-are a face asta cu Canalul Panama?

— Aşadar, pleci miercuri? replică tare şi lămurit Roscoe.

O clipă Stopford rămase cu gura căscată, dar uluirea lui se risipi când, ridicând privirea, văzu că venise chelnerul cu peştele.

— Da, răspunse el. Pe la amiază sau după prânz, nu ştiu încă bine.

— Eşti un om fericit! Cât aş vrea şi eu să fac o călătorie!

Şi după ce plecă chelnerul, schimbă imediat vorba.

— Asta a fost cheia pe care o căutam. N-aveam nicio îndoială că aceşti piraţi aveau în spatele lor enorme mijloace financiare, şi guvernul din Washington a dat dispoziţii ca toate trimiterile mari de bani să fie notate special pentru uzul meu.

— Eşti un om straşnic.

— Am stat de vorbă cu Peter Champion. În ultimele două săptămâni s-au făptuit împotriva sa două încercări de asasinat. O dată în Parcul Central, a doua oară în apropierea locuinţei sale.

— Ei! Şi de ce?

— Răspunsul e simplu: din cauza milioanelor sale. Stopford îşi puse furculiţa jos şi rămase cu privirea aţintită în gol.

— Ceaţă groasă! murmura el. Nu pot recunoaşte nimic. Că doar Champion n-o fi testat averea sa acestor filantropi care aruncă în aer canale?

— Fiul său moşteneşte până la ultimul dolar.

— Ceaţa se îngroaşă şi mai mult. În ce mod ar putea să revină acestor „sportivi” moştenirea lui Champion-junior, la moartea tatălui său? L-ai întrebat pe tânăr asupra acestui punct?

Roscoe se uită ţintă la prietenul său şi răspunse:

— Despre fiul lui Peter Champion se presupune că stă la Paris, ca să studieze istoria artelor.

Lui Stopford nu-i scăpă intonaţia cu care fuseseră rostite cuvintele „se presupune”.

— Dar, urmă Roscoe, am supus unei examinări atente ultimele lui scrisori şi, deşi trebuie să recunosc că nu ştiu unde se află, sunt absolut sigur că scrisorile sosite din Paris în lunile din urmă n-au fost scrise de tânărul Champion.

— Aha!... Acum s-a făcut lumină în mintea mea, el se află în mâinile lor. Cine sunt oamenii aceştia, Roscoe?

— Asta n-o ştiu. Am intrat în joc tocmai pentru ca s-o aflu. Şi într-un fel soarta a dat o carte bună jucătorului cinstit: în cursul afacerii din Boston am avut prilejul să arunc o scurtă privire asupra unui om în care aveam motive temeinice să bănuiesc un complice. Acest om a dispărut înainte de a putea pune mâna pe el. Ştiam însă că se va duce la New York, şi acum două săptămâni mi-a ieşit în faţă pe Broadway. Trebuie să ştii însă că nu mă cunoaşte la faţă. Am reuşit să nu-l pierd din ochi şi după câteva ore aveam pe biroul meu documentele poliţieneşti ale unui anume Louis Meyer, detectiv particular cu un renume oarecum deocheat.

— Unde e acum? Arestat?

— Dimpotrivă. Se bucură de libertate deplină. L-am îndemnat pe Peter Champion să-l roage să-i facă o vizită miercurea trecută. Champion l-a informat despre locul unde se află fiul său, asupra încercărilor de asasinat al căror obiect fusese, şi i-a oferit o sută de mii de dolari în schimbul unui material doveditor pe baza căruia căpetenia sau banda întreagă să poată fi arestată.

— Şi ce s-a întâmplat?

Meyer a primit târgul. În ziua de vineri a venit cu un raport din care reieşea că o astfel de organizaţie cum o bănuia Champion există în realitate şi a mai adăugat unele amănunte „trăsnite”. După spusele sale, întreg New York-ul este împărţit într-un şir de zone, dintre care fiecare stă sub supravegherea unui „ofiţer de zonă”, care are la rândul său în subordine trei comandanţi de sector”. Pe lângă alte câteva lucruri de necrezut, el pomeni şi despre existenţa unei fiinţe fioroase, cunoscută sub denumirea de „Centrala Principală”, şi făgădui şi alte destăinuiri. De atunci însă nu s-a mai primit nimic din partea lui.

— Şi Champion?

— Champion nu şi-a părăsit casa de o săptămână. De altfel, nici nu trebuie să rişte s-o facă. Noi i-am pus la

dispoziţie şase oameni de pază: doi înăuntru şi patru afară.

— Fenomenal! exclamă Stopford. Crezi că bandiţii au putut afla că eşti pe urmele lor?

— Ştiu sigur că au aflat-o. Şi stau şi mă întreb dacă în spatele povestirii nesăbuite a lui Meyer nu e totuşi un sâmbure de adevăr; căci cu o oră înainte de a te fi chemat pe dumneata la telefon, iată ce am primit.

Zicând aceasta, Roscoe înmână medicului un bileţel, cuprinzând următoarele rânduri scrise la maşină:

Colonele Drake Roscoe părăseşte neîntârziat New York-ul.

Din ordinul Centralei Principale.

— Hm! făcu Stopford şi în ochii săi se ivi o sclipire ca de oţel. Scurt şi cuprinzător. Şi ţi-ai făcut bagajele?

— Da, răspunse Roscoe. În fiecare buzunar câte un revolver.

Împături la loc hârtia şi o puse în portvizit

— Ai vreun punct de reper cu privire la acest sportiv care şi-a pus în gând să-l înveţe minte pe bătrânul Champion?

— Niciunul. Până acum o săptămână, un grup de lucrători fusese ocupat în casa lui cu instalarea unui nou

cazan de aburi şi verificarea caloriferului. Oamenii aceştia l-au putut ţine sub observaţie, şi de aceea am dispus oprirea lucrărilor.

— Minunat! spuse Stopford. Când stau şi mă gândesc bine, ne putem aştepta la evenimente importante. Roscoe se apleacă înainte şi glasul său avea acum acel sunet ciudat pe care doctorul îl cunoştea. Dragul meu Stoppy, spuse el, cred că nu mă înşel prea mult spunând că în seara aceasta vor încerca să mă asasineze.

Într-o încăpere complet întunecată sclipi o lumină roşie.

— Aici C. G, spuse un glas limpede. Şeful de grupă I, sectorul 3 A I, care interceptează telefonul din casa Champion, raportează că Louis Meyer i-a telefonat lui Champion la ora 8.10, din Brooklyn, că ar fi în posesia unor noi şi importante informaţiuni; că ar fi văzut harta şi ar putea descrie cum arată Centrala Principală. Peter Champion i-a propus o întâlnire în locuinţa sa, lucru cu care Meyer s-a declarat de acord. Raportul s-a sfârşit.

— Comunică şefului Diviziei B, ordonă omul mascat, să-l şteargă imediat din liste pe fostul ofiţer de zonă Louis Meyer. Dă-mi de veste îndată ce ordinul acesta va fi îndeplinit. Ia contact cu şeful de grup 4, secţiunea 3 A 1, din casa Champion; raportul său orar e în întârziere cu 9

minute. Lumina roşie se stinse.

Dar dacă cel care vorbise ar fi putut privi în dormitorul de la etajul casei „regelui lemnului”, şi-ar fi dat seama că ultimul său ordin nu putea fi îndeplinit...

Scurt timp după convorbirea sa telefonică cu Meyer, Peter Champion observă un fenomen ciudat. Printr-o crăpătură a draperiei din camera sa de lucru, el văzu fulgerând o luminiţă la una din ferestrele cele mai înalte ale clădirii de peste drum, o luminiţă întreruptă, un punct şi o virgulă. Peter Champion nu stătu mult pe gânduri. El ştia de unde se poate privi în camera de pe partea opusă a străzii, şi peste câteva clipe se află în faţa uşii unei cămăruţe, locuită de servitorul său cubanez, Pedro. Înăuntru era întuneric, uşa încuiată şi Peter Champion se strecură înăuntru cu agilitatea unei pisici, ca să-şi dea seama ce enigmă ascundea luminiţa aceea misterioasă.

O adevărată surpriză îl aştepta acolo. La fereastră se contura silueta lui Pedro, care cu o lampă de buzunar făcea foarte repezi semnale Morse spre fereastra din partea cealaltă a străzii... O izbitură puternică îl nimeri în ceafă, o izbitură care avea forţa a o sută de kg. De muşchi şi oase. Şeful de grup 4. Sectorul 3 A I, devenise inapt pentru serviciu.

— Acum vei pricepe ce însemnătate are noaptea aceasta, spuse Roscoe. Pentru protecţia lui Peter Champion, am luat diferite măsuri, dar nu cred că ele să-şi poată produce efectul înainte de mâine dimineaţă. Dat fiind că mă consider răspunzător pentru siguranţa sa, am de gând să petrec noaptea la el...

Se întrerupse şi exclamă în şoaptă:

— Cerule, ce femeie fermecătoare!

Stopford se întoarse în direcţia pe care o luase privirea prietenului său. O doamnă, într-o haină de blană argintie, intrase în restaurant şi înainta cu paşi caracteristici de pariziană. În lumina mată a becurilor, părul ei lucea ca arama poleită.

Ea se opri aproape de masa celor doi prieteni şi expresia distrată de pe chipul ei se schimbă în mod ciudat. Era ca şi cum ar fi văzut ceva sau pe cineva, a cărui prezenţă ar fi neliniştit-o mult.

În aceeaşi clipă Stopford sări de pe scaun.

— E cu putinţă? exclamă el, plin de bucurie.

Adevărat, madame Czerna? Femeia coborî repede pleoapele, ca să ascundă expresia ivită deodată în ochii ei. Când privi iarăşi în sus, întinse mâna şi un zâmbet

fascinant îi apăru pe faţă:

— Oh, doctorul Stopford! se miră ea, cu un fermecător accent franţuzesc. Ce surpriză!

Şi nimeni nu s-ar fi îndoit că era într-adevăr surprinsă. Strângând mâna femeii, doctorul se întoarse spre masă şi spuse:

— Roscoe, dă-mi voie să-ţi prezint pe... „mascota” „Ruritaniei”. Cea mai înceată traversare a oceanului, de când navighează vaporul, am făcut-o atunci când doamna Czerna se afla pe bord. S-a întâmplat să ne fie pasageră pe vremea unei conspiraţii între punte şi sala maşinilor. Col. Drake Roscoe!

Începură să discute toţi trei. Doamna Czerna îl lămuri că din cauza întârzierii inexplicabile a unui prieten, fusese nevoită să ia masa singură. Cu toate astea părea să fie în foarte bună dispoziţie şi nu se lăsă mult rugată să ia cafeaua împreună cu cei doi bărbaţi.

Stopford nu-şi dădu nicio osteneală să-şi ascundă admiraţia, şi nici Roscoe nu se putea sustrage farmecului graţioasei parizience.

Un chelner trecu prin sală, cercetând cu privirea pe toate femeile.

— Madame Czerna? întrebă el, apropiindu-se de masă.

— Da.

— Sunteţi chemată la telefon.

Când fu în cabină, expresia aceea de descurajare şi spaimă se ivi iar pe chipul ei. Duse receptorul la ureche şi şopti încetişor:

— Zona 2 A.

— Aici C. G. Fă-ţi raportul!

— M-am alăturat de ei. A fost mai lesne decât credeam. Acum aştept să se ivească prilejul nimerit...

— Termină ce ai de făcut înainte de ora zece. Ordin de la Centrala Principală.

— Pe amândoi... sau numai pe unul?

— Pe amândoi. De acolo vei pleca la Hotel Ritz, unde la ora zece şi un sfert vei primi instrucţiuni în salonul de lectură.

Pe buzele tinerei femei tremura o întrebare, dar nu mai avu timp s-o pună, căci vocea de la celălalt capăt al firului amuţise. Şi ea nu cunoştea numărul C. G.-ului, nimeni nu cunoştea acest număr.

Mai zăbovi puţin în cabina semiîntunecoasă şi când se întoarse la masă, era iarăşi senină, tânără şi frumoasă.

— Mi-a telefonat prietenul meu, care mi-a comunicat că a fost reţinut de o conferinţă urgentă. Apoi, cu o privire

şireată, ea adăugă spre Roscoe:

— dumneavoastră, bărbaţii, găsiţi totdeauna o scuză, pretextând că vă reţin afaceri urgente în altă parte.

— Trebuie să fie un bădăran, îi scăpă fără voie lui Stopford. Din păcate, astă seară sunt angajat, dar ce-ar fi să aranjăm pentru mâine o întâlnire? Sunt liber pentru lunch, ceai şi cină.

Doamna Czerna lăsă capul în jos, părând să chibzuiască.

— Nu sunt sigură, totuşi...

— Te voi chema la telefon, o întrerupse medicul. Când îţi convine?

— La douăsprezece, să spunem.

— Bun. Ce număr ai?

Ea începu să scotocească prin poşetă şi în tot timpul acesta privi pe furiş de la masă la masă. Tocmai în faţa lor lua masa singur un bărbat palid care n-o pierdea din ochi. Şi alţi clienţi se uitau la ea, fiecare în alt fel.

— Mon Dieu! exclamă ea. Trebuie să ţi-o notez. Apoi adăugă, cu o privire aruncată pe furiş spre colonel... dar mai aveţi timp să-mi comandaţi o altă cafea? Asta s-a răcit.

— Fireşte! se grăbi să răspundă Roscoe. Şi ce doriţi. Benedictină sau Chartreuse?

— Mulţumesc. Numai cafea.

Când fu adusă cafeaua şi lichiorurile pentru cei doi bărbaţi, ea stărui să-i servească şi omul cu figură palidă observă pe furiş cum ea puse în ceaşca doctorului două bucăţele de zahăr, iar în aceea a colonelului numai una.

— Să nu beţi încă! le spuse ea, în timp ce punea frişcă în cafeaua ei. E prea fierbinte.

În clipa aceasta se stârni iadul...

Chiar în faţa ferestrelor lângă care se afla masa lor, detunară la rând câteva împuşcături. Un ţipăt groaznic urmă... apoi duduitul unui motor greu... strigăte încâlcite... o fluierătură îndepărtată.

Colonelul şi doamna Czerna săriră în sus, amândoi în acelaşi timp. Nimeni n-ar fi putut spune cum se întâmplase aceasta. Masa se răsturnă şi odată cu ea tot ce se afla pe ea se rostogoli pe covor.

— Rochia! strigă doctorul.

Dar doamna Czerna, palidă ca un cadavru, zâmbi şi spuse:

— N-are nimic. Vezi, te rog, ce s-a întâmplat! Şi alţi clienţi se ridicaseră. În vestibul, patronul îi rugă să nu iasă afară toţi dintr-odată, căci plecarea aceasta precipitată ar dăuna reputaţiei localului.

— „Serviciu special”! îi şopti la ureche Roscoe. Dă-mi drumul să ies; voi purta de grijă ca restaurantul dumitale să nu aibă de suferit de pe urma acestei întâmplări.

În stradă, mulţimea se îngrămădea în jurul unui automobil.

— Erau într-o maşină cenuşie...

— Nu, nu, împuşcăturile veneau dinspre trotuar.

— Eu i-am văzut.

— Erau cinci bărbaţi înăuntru.

Un glas tună în mijlocul gălăgiei, un glas care era obişnuit să se facă auzit în mugetul furtunii, de la un capăt la altul al vaporului: Faceţi loc! E un medic aici. Călăuzit de posesorul acestui plămân sănătos, Stopford ajunse până la portiera deschisă a maşinii.

— N-aveţi noroc, domnule doctor! îi spuse poliţistul, care cerceta interiorul maşinii prin uşa opusă. Asta are atâta plumb în el încât s-ar da la fund şi într-un lac cu apă sărată.

Pe podeaua automobilului zăcea însângerat un om voinic. Faţa îi era ascunsă şi numai părul cărunt de la tâmple se putea vedea. Poliţistul întoarse trupul cu faţa în sus şi chipul victimei se zări în plină lumină.

— Dumnezeule! murmură Roscoe. E Louis Meyer.

Un punctuleţ roşu se aprinse într-o încăpere întunecoasă.

— Aici C.G. Rosti un glas. Şeful Diviziei B. Raportează că astă seară la ora 9.50 ex-ofiţerul de zonă Louis Meyer a fost şters din liste în Westforty-eighth Street, pe când voia să plece cu o maşină spre locuinţa lui Champion. O grupă de trăgători a fost detaşată, şi a procedat în felul obişnuit. Şeful de grupă a semnalizat că totul e în regulă. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul ofiţerului de zonă 2 A! ordonă glasul muzical.

— Raportul a sosit. Conform instrucţiunilor, ea a introdus tabletele în cafea. Deoarece însă grupa de trăgători care l-a urmărit pe Louis Meyer intrat în acţiune tocmai în faţa restaurantului în învălmăşeala care s-a produs masa a fost răsturnată. Ea aşteaptă instrucţiuni la Hotelul Ritz Carlton. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul patrulei C.G., care l-a ţinut sub observaţie pe ofiţerul de zonă 2 A.

— Patrula se află aici. Confirmă raportul ofiţerului de zonă 2 A. Roscoe şi Stopford au părăsit restaurantul şi nu s-au mai înapoiat.

— Cine-i ţine acum sub observaţie?

— Un comandant de sector, detaşat de ofiţerul de zonă 2 A.

Lumina roşie se stinse. Apoi, din întuneric, ieşi la iveală planul luminat al Zonelor. O linişte mormântală domnea în cameră...

III

Înghesuit în mulţimea agitată, Stopford stătea aplecat deasupra cadavrului din maşină, când îşi simţi braţul stâng prins ca într-un cleşte.

— Urmează-mă! îi şuşoti la ureche Roscoe. Nu întreba nimic şi nu te codi!

— Ce s-a...

— Haide!

Izbind vârtos cu coatele, ei îşi făcură drum prin mulţime, până la un loc mai liber de pe trotuar, unde doctorul începu să protesteze:

— Ei asta e! Doar n-o putem lăsa pe femeie în încurcătură. Şi-apoi, nici nota n-a fost plătită. Afară de asta, pălăriile noastre...

— Toate acestea sunt mai puţin importante ca viaţa noastră, îi replică Roscoe. Ne aflăm aici într-una din Zone şi urzeala e mult mai deasă decât mi-am închipuit.

— Ce vom face, deci?

— O vom şterge din locul acesta plin de primejdii. Şi fără altă vorbă, cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în smoking şi cu capetele goale, o luară la sănătoasa. Fuga aceasta din faţa unei primejdii pe care nu şi-o putea închipui, îi apăru lui

Stopford ca o pagină de roman senzaţional. La colţul lui Fifth Avenue, colonelul sări într-un taxi şi-i şopti şoferului o adresă.

— Repede înăuntru, Stoppy! porunci el aspru, şi când maşina se puse în mişcare, urmă: Trebuie să-ţi cer scuze. După ce am descoperit în seara asta cum stăteau lucrurile, nu trebuia să te atrag într-o asemenea primejdie.

Privi prin fereastra din spate şi spuse:

— Fireşte, vine de-a dreptul după noi!

— Nu pricep nimic din ceea ce îndrugi, spuse Stopford. Lasă scuzele la o parte şi mărgineşte-te să-mi explici faptele. Cine e după noi?

— Unul care ne-a urmărit de la Clubul Lotus. În momentul acesta el se află într-o maşină care merge în spatele nostru.

— Acum mai înţeleg şi eu. Chestiunea e limpede şi precisă. Fireşte că bănuieşti în el pe un om care se află în solda acelui sportiv care l-a trimis de curând pe bietul Louis Meyer în lumea drepţilor şi ai temeri serioase că ar putea avea instrucţiuni să-ţi facă şi dumitale acelaşi serviciu!

— Dac-ar fi singur, aş şti cum să procedez cu el. Dar organizaţia aceasta este monstruoasă. Abia acum încep

să-mi dau seama de măreţia misiunii mele... şi de valoarea vieţii mele!

— Împărţim riscurile pe din două! rosti Stopford, pe un ton uşor glumeţ, dar hotărât. Dar... n-ai putea să-mi comunici încotro mergem?

— La Peter Champion.

— Minunat! Când e vorba să iau parte la exerciţii de împuşcături, îmi place, să stau în dreptul ţintei.

Dar Roscoe nu-l asculta. Întinzând capul spre şofer, îi spuse:

— Te numeşti John Logan, nu-i aşa?... Vezi-ţi înainte de drum, nu opri... Numele meu e Drake Roscoe. Cunoşti Prefectura Poliţiei?

— Fireşte!

— Îndată ce voi coborî, ia-o într-acolo şi predă o carte de vizită din partea mea. Nu te lăsa oprit de nimeni! La Prefectură vei căpăta zece dolari pentru cursa făcută.

Şi căpitanul începu să mâzgălească în plin mers al maşinii câteva cuvinte pe o carte de vizită, iar la prima oprire la o încrucişare de străzi, o trecu prin fereastră, şoferului, împreună cu o bancnotă de cinci dolari.

Când maşina porni mai departe, Stopford nu se putu reţine şi spuse:

— Numele şoferului l-ai aflat de pe legitimaţia atârnată în maşină, dar modul de-a transmite această solie nu mă dumireşte deloc. Nu era mai simplu să telefonezi?

— De când l-am văzut pe Louis Meyer, răspunse colonelul, nu mai am încredere în telefonul lui Champion. Şi începând din noaptea aceasta, nu voi mai avea încredere nici în umbra mea.

Când maşina îşi încetini mersul, fiindcă ajunsese în faţa casei lui Champion, Roscoe sări din ea, urmat de însoţitorul său.

— Nu opri! Urmează-ţi cursa! ordonă el şoferului. O clipă rămaseră pe trotuar, iscodind împrejur. În timp ce maşina cu care veniseră o pornise în goană, o a doua opri cu câteva case mai în urmă.

— Să intrăm! spuse Stopford. Mi s-a făcut frig.

Dar înainte ca Roscoe să fi atins soneria, se ivi de undeva un bărbat voinic şi se interpuse între ei şi poartă.

— Aveţi vreo treabă aici? întrebă el.

Dar privindu-l mai atent pe căpitan, spuse:

— Iertaţi-mă, Sir. Nu v-am recunoscut.

— Totul e în regulă?

— Cam... Am arestat un servitor, cu numele de Pedro.

— Pentru ce?

— Făcea semnale de la o fereastră a mansardei.

— Unde e acum?

— La secţie.

— Păcat! M-aş fi bucurat să stau niţeluş de vorbă cu el. De câte ori trebuie să sun?

— De trei ori. Pauză. Apoi de două ori.

În timp ce căpitanul sună conform instrucţiunilor, se adresă iar detectivului:

— Încearcă să pui mâna pe spionul din maşina care e în spatele nostru. Dar fii cu băgare de seamă, căci desigur că e înarmat.

— All right! răspunse omul şi se îndepărtă tocmai în clipa când maşina se puse din nou în mişcare.

Un al doilea detectiv deschise uşa casei. Recunoscându-l pe colonel, duse mâna la pălărie şi-i lăsă pe cei doi să intre în gang.

— Ai identificat persoana căreia îi făcea semnalizări Pedro acela? întrebă Roscoe.

— Nu, Sir. Am interogat pe fiecare om din casa de peste drum, dar n-am putut da de urma lui.

— A cui e casa?

— A lui Paul Detroit, mare editor de ziare.

— E acasă?

— Nu, e plecat într-o călătorie.

— Casa e sub observaţie?

— Da, de jur împrejur.

— Bine. Unde e cealaltă gardă interioară?

— În patrulare. Face cu schimbul.

La etajul întâi, Peter Champion şedea pe un scaun în faţa biroului său din camera de lucru. Când se deschise uşa, el sări în sus ca muşcat de şarpe, ţinând ascunsă mâna dreaptă sub masă.

— Slavă Domnului! exclamă el, prăbuşindu-se înapoi în scaun. Colonele, am văzut de mai multe ori moartea cu ochii, dar încordarea necontenită şi bezna în care orbecăiesc acum, mă distrug, nu alta...

— Am greşit că te-am făcut să-ţi expui viaţa, se scuză Roscoe. Îţi prezint pe prietenul meu, doctorul Stopford. Şi acum dă-mi voie să-ţi spun că încep să mă dumiresc tot mai mult cu privire la însemnătatea „hărţii zonelor” cum o numea Meyer.

— Meyer vine încoace în noaptea asta.

— Nu va veni, căci e mort.

— Ce?

— Au pus mâna pe el. Ne găsim în faţa celei mai mari organizaţii criminale care a existat vreodată. Şi cum

privesc eu această organizaţie, poţi deduce din faptul că, deşi casa dumitale e păzită de şase oameni, am mai cerut totuşi încă o patrulă pentru întărire.

Peter Champion făcu o strâmbătură:

— Aşadar, nu sunt în siguranţă în propria mea casă?

— Până mâine dimineaţă nu eşti în siguranţă pe nicio porţiune din planul New York-ului.

— Ce-ar fi să întreprinzi o călătorie mai lungă, dacă ai vrea să ieşi din capcana Zonelor?

— Nu atât de lungă precum crezi... Povesteşte-mi chestia cu Pedro!

Harta luminată a Zonelor se stinse, făcând loc unei pete de lumină.

— Aici C.G., se auzi un glas. Şeful de grupă care interceptează firul telefonic al lui Champion raportează că şeful de grupă 4, sectorul 3 A 1 Pedro Cortez – a fost arestat la ora 9.35 seara. Mai comunică şi faptul că, atât el cât şi ceilalţi componenţi ai grupului nu pot părăsi casa lui Paul Detroit, deoarece este încercuită de poliţie. Raportul s-a sfârşit.

— Comunică comandantului de sector 3 A 1, răspunse un glas muzical, să părăsească oraşul, ţinând seamă de

faptul că Pedro Cortez ar putea să-şi dezvăluie numele. Va părăsi New York-ul plecând la Chicago cu trenul de noapte, înştiinţează Chicago!

— Comandantul de sector 2 A 2, urmă prima voce, raportează că i-a urmărit pe Roscoe şi Stopford până la locuinţa lui Champion. S-a încercat prinderea lui, fără succes însă. Raportul s-a sfârşit.

— Comunică şefului chimist, ordonă prompt glasul muzical, să detaşeze doi dintre oamenii care au în sarcina lor comutatorul din spatele garajului lui Champion, pentru ca să acţioneze fără întârziere. Să se trimită după ei observatori! Concentrează toate drumurile de acces la casa Champion grupurile de trăgători din toate zonele interioare, înştiinţează Divizia D să ţină deschise trei linii. În caz de urmărire, toate unităţile se vor împrăştia, adunându-se din nou la ora 11.30 în sectorul 3 D.

— Cred că povestea lui Meyer cu harta Zonelor n-a fost o născocire, spuse Roscoe. Şi pe cât mă îndoiam la început de cele ce spunea, pe atât cred acum fiecare cuvânt al lui. Mr. Champion luptă împotriva unei organizaţii puternice, care nu cunoaşte scrupule şi a cărei activitate are consecinţe teribile.

Peter Champion îşi sprijini coatele de masă. Pe chipul său se citea o mare tulburare.

— Bietul meu băiat! gemu el. Numai Dumnezeu ştie unde se află în noaptea aceasta!

— Poţi fi sigur de două lucruri, îl mângâie colonelul. În primul rând, că trăieşte, şi din pricina aceasta te afli dumneata acum într-o situaţie atât de primejdioasă. În al doilea rând, că peste câteva ore vei avea veşti cu privire la el.

— Eu nu văd cum, spuse Stopford.

— Lucrul acesta se va întâmpla cu siguranţă pentru că mâine dimineaţă toate ziarele vor publica ştirea senzaţională că Peter Champion a făcut un testament nou, în urma căruia întreaga-i avere va trece după moartea sa unei fundaţii care va înfiinţa în New York, sau în împrejurimi, un parc public în care se vor creşte cerbi.

— Foarte inteligentă idee! încuviinţă doctorul. Ai procedat minunat, Sir. Dezmoştenind pe fiul dumneavoastră, răsturnaţi toate planurile acestei bande misterioase.

— Ăsta e şi scopul urmărit, spuse Roscoe. Prin acest testament, mr. Champion îşi redobândeşte siguranţa, iar noi câştigăm timp ca să-l căutăm pe fiul său pierdut. Vă

spun că în curs de douăzeci şi patru de ore vom avea veşti despre el.

— Şi eu sunt de părere, interveni Stopford, că până mâine dimineaţă suntem imobilizaţi aici, păziţi cu străşnicie de un cârd de poliţişti...

— Greşeşti, replică Roscoe.

Dar el nu putu spune mai mult căci fu întrerupt de o împuşcătură.

Uşa fu deschisă brusc şi în prag se ivi un detectiv, cu revolverul în mână.

— Veniţi-ne în ajutor! spuse el. Unul din paznicii noştri de afară a văzut pe cineva dând târcoale prin spatele garajului.

O a doua împuşcătură detună, mult mai aproape decât cea dintâi.

— Acum a pus mâna Morris pe el sau celălalt a fost mai ager şi l-a înşfăcat pe omul nostru, spuse detectivul. Sunteţi înarmaţi cu toţii?

Drept răspuns, Champion zvârli pe masă şase revolvere.

— Eu mă mulţumesc cu ale mele, spuse Roscoe lovindu-se peste buzunare, în timp ce Stopford îşi căuta o armă dintre cele ale gazdei.

Pe scară se auzi un ţipăt puternic, care se pierdu într-o

larmă asurzitoare ce venea din stradă: strigăte, sunetele unui clopot, duduit crescând de motoare.

— Secţia de razii şi maşinile pompierilor, spuse Roscoe, calm.

Trei bărbaţi se iviră apoi în coridor: doi detectivi vânjoşi, care împingeau înaintea lor un om cu păr negru, cu chipul palid, pe care l-ai fi putut lua drept grec. Ochii înspăimântaţi păreau că-i ies din orbite, iar dinţii lungi şi albi îi clănţăneau sub mustaţa stufoasă.

— S-a turişat pe scara de incendiu, raportă colonelului unul din cei doi detectivi, şi noi am pus mâna pe el în spatele garajului. Glonţul lui a trecut pe lângă mine.

Zicând acestea, poliţistul dădu individului un pumn zdravăn.

— Duceţi-mă de aici! gemu arestatul. Oriunde, numai afară din casa asta. Sfinte Dumnezeule, afară din casa asta!

— E nebun! De când am pus mâna pe el, cere într-una să-l ducem la secţie.

Deodată omul se smulse din strânsoare, cu puterea aceea pe care numai spaima o poate da. Colonelul Roscoe duse mâna la revolver, dar în aceeaşi clipă străinul, aproape înnebunit, căzu în genunchi la picioarele lui şi

ridică mâinile implorător.

— Ascultaţi-mă! se tângui el. Ascultaţi-mă!... Spun adevărul... Dacă mai rămânem încă un minut în casa aceasta, înseamnă moartea pentru noi...

Chipul lui Roscoe deveni aspru ca o mască japoneză.

— Evacuaţi casa! porunci el. Oricine se află aici va trebui să fie în stradă în cel mult două minute. Stendal, dumneata îl iei în primire pe prizonier. Din pivniţă până-n pod, toţi să iasă afară, îmbrăcaţi ori nu! Am spus! Mr. Champion, Stopford, după mine!

Şi rezultatul acestui ordin fu o privelişte nemaiîntâlnită în strada aceasta patriarhală. Servitori în pijama, feten casă „îmbrăcate” cu câte o pătură, dădură buzna din casa lui Peter Champion şi fură strânşi cu toţii în maşinile poliţiei.

Strada era înţesată de oameni înarmaţi. La fiecare colţ se aflau posturi duble. O maşină mare, roşie, a pompierilor, opri în faţa porţii. Peter Champion, însoţit de şase poliţişti, urcară repede în ea. Roscoe şi Stopford urmară şi ei după el. O altă maşină, înţesată de poliţişti, porni în frunte. Monstrul roşu venea în urmă şi după el alte două maşini cu detectivi înarmaţi.

Glasul colonelului acoperi gălăgia:

— Peste un sfert de oră suntem în siguranţă.

— Încotro mergem? întrebă Stopford.

— La „Ruritania”, i se răspunse. Ea se află în afara hărţii zonelor. Şi cheiul 54 va fi supravegheat toată noaptea de patrule poliţieneşti.

Un cordon poliţienesc împrejmuia tot patrulaterul de străzi în care se afla casa părăsită de locatarii ei. Către ora opt dimineaţa primul grup de poliţişti cuteză să pătrundă înăuntru. Se bănuia existenţa unor bombe şi se începu cercetarea sistematică a garajului, unde se descoperise un comutator în legătură cu un cablu care ducea în pivniţă şi se sfârşea în cazanul caloriferului, instalat de curând. Cercetarea acestui cazan dădu la iveală că vreun vas mare de sticlă trebuia să fi explodat, căci înăuntrul, lui se găsiră o mulţime de cioburi mici. Urmând această indicaţie, fură examinate ţevile şi se găsi că la toate fuseseră deşurubate ventilele, astfel că atunci când s-ar fi dat drumul aburului s-ar fi umplut toată casa.

Cercetările fură urmate cu toată luarea aminte.

Casa lui Peter Champion era foarte veche. Ea adăpostise şoareci, guzgani şi mii de molii. Toate vietăţile acestea până la ultimul şoarece şi ultima molie – îşi părăsisera ascunzătorile şi acum zăceau moarte pe covoare şi

parchet. Acopereau cu un strat gros podeaua bucătăriei şi chiar în bibliotecă era un adevărat cimitir de spurcăciuni.

În camera de muzică de la etajul al patrulea, şeful poliţiştilor, dând peste un şoarece mort, se adresa unuia din oamenii săi:

— Ai ghicit cum stau lucrurile?... Banda a dat drumul unui gaz otrăvitor în cazanul din pivniţă, gaz căruia i-au căzut jertfă toate vietăţile acestea.

Cam în acelaşi timp, Champion, Roscoe şi Stopford luau dejunul în tovărăşia căpitanului „Ruritaniei”. Ziarele de dimineaţă, care tocmai sosiseră pe bord relatau pe larg dispoziţiile testamentare ale lui Peter Champion, care fuseseră publicate la cererea notaruluisâu.

Convorbirea le fu întreruptă de o bătaie în uşă: Roscoe era chemat la telefon.

Mergând pe punte şi luând receptorul, întreba;

— Cine e acolo?

— Felicitările mele, răspunse un glas muzical. Începi să mă interesezi, colonele Roscoe.

IV

— Cunoşti ora de plecare, Stopford?

— Desigur, Sir. La unu fix.

— Înţeleg foarte bine îngrijorarea dumitale, urmă colonelul. Dar vezi că e aproape unsprezece şi la miezul nopţii toţi pasagerii sunt pe bord. Chiar dacă te-ai întoarce la timp pe vapor, mă întreb ce perspective ai ca să-l găseşti pe colonelul Roscoe în răstimp de două ore?

— Tăcerea lui nu-mi prea miroase bine, şi nici felul cum s-a furişat pe uscat îndată după cină, fără să-mi spună nimic asupra planurilor sale. Ştiţi prea bine, Sir, că el se luptă cu cea mai puternică bandă de nelegiuiţi pe care a cunoscut-o vreodată New York-ul. E cel mai bun prieten al meu şi are, probabil, nevoie de ajutor.

— Asta aşa-i, Stopford. Dar cheiul mişună de detectivi;

— Din care niciunul nu l-a văzut.

— Aşa e. Totuşi, Prefectura poliţiei e înştiinţată. Ce-ai mai putea face dumneata?

— Vedeţi că... am eu câteva idei ale mele, probabil naive, dar cu toate astea m-aş simţi mai bine dacă le-aş aduce la îndeplinire.

— Atunci du-te! încuviinţă căpitanul. Dacă întârzii

plecarea, Liverpool-ul va avea cuvântul. Eu nu mai am nicio putere în cazul acesta.

Când doctorul coborî puntea care lega vasul de ţărm, cheiul 54 avea înfăţişarea unui muşuroi de furnici. Unde îţi întorceai privirea vedeai oameni ducând bagaje, macaralele scârţâiau, elevatoarele făceau un zgomot asurzitor, personalul de bord striga şi lucrătorii de şantier îşi făceau loc cu coatele prin grupurile de călători.

Stopford îşi croi drum prin acest furnicar, grăbindu-se cât putea.

Deodată avu o tresărire de bucurie: nu departe de el, unul din casierii „Ruritaniei” coborâse dintr-un taximetru şi tocmai plătea şoferului. Asta însemna să ai noroc.

— Ei, Deacon! Reţine maşina pentru mine! striga el.

Putea lua fără teamă automobilul acesta, pe când oricare altul ar fi fost suspect în noaptea asta, căci în clipa de faţă se afla în interiorul Zonelor şi drumul său trecea prin iad...

— Domnul doctor? exclamă Deacon, mirat. Cred că nu plecaţi în oraş?

— Mă duc în West Porty fourth Street, răspunse Stopford, intrând în maşină. Între Fifth şi Sixth Avenue.

— Dar... stărui Deacon, privind orologiul mare de pe

chei. O să nimeriţi tocmai în îmbulzeala de la sfârşitul spectacolelor. Nu cred s-o scoateţi la capăt.

— Poate că ai dreptate, încuviinţă Stopford. Fii bun şi spune-i şoferului unde să mă ducă!

Mult timp după ce maşina dispăruse, casierul rămase locului, cu privirea aţintită după ea.

În mica încăpere pătrată d deasupra New York-ului, o mână lungă şi galbenă apăsă pe un buton.

În întuneric se ivi un punctuleţ de lumină.

— Aici C.G., se auzi un glas limpede.

— Raportul şefului Diviziei B! ceru făptura misterioasă.

— Raportul a fost primit chiar acum, răspunse primul glas. Căpitanul Roscoe nu se află în cuprinsul Zonelor B. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul ofiţerului de zonă sub conducerea căruia se află grupa de observaţie din preajma „Ruritaniei”.

— Raportul mi-a sosit. Ofiţerul de zonă 3 C raportează că Roscoe n-a părăsit vaporul trecând pe chei. Şeful de grupă însărcinat cu supravegherea pe partea fluviului confirmă aceasta. Comandantul de sector 3 C 3 raportează că un steward, care a plecat pe uscat la ora 10.17, s-a dus la locuinţa lui Roscoe şi negăsind pe nimeni acolo a intrat în hotelul „Memphis” de peste drum, unde a reţinut un

apartament pentru doctorul Stopford. Steward-ul se află acum în acest apartament. Comandantul de sector 3 B 3 este la hotel „Memphis”. Comunicarea a plecat la ora unsprezece, pe când Stopford mai era pe bord. Raportul s-a sfârşit.

Câteva clipe domni tăcere deplină. Apoi mâna lungă şi galbenă puse în mişcare o manivelă şi din întuneric se ivi harta Zonelor. Însă o manipulare executată de aceleaşi degete făcu să dispară jumătate din hartă. Trecu un minut până se auzi glasul muzical:

— Pune în vedere ofiţerului de zonă 2 A să se ducă la hotelul „Memphis”, să-l înlocuiască pe comandantul de sector 3 C 3 şi să intre în legătură cu doctorul Stopford în cazul că acesta soseşte acolo. Ofiţerul de zonă 3 C să raporteze de îndată ce Stopford va părăsi vaporul. Ordinele anterioare se suspendă. Dacă Stopford nu va lua o maşină care se află sub controlul grupului, atunci un şef de grup îl va urmări. Patrula C.G. va părăsi cheiul 54 şi se va duce imediat la hotelul „Memphis”. Să raporteze din sfert în sfert de oră! Scânteia roşie şi harta luminoasă dispărură înapoi în întuneric.

Doctorul privi îngrijorat prin ferestruica din spate a

maşinii. Numele şoferului, Patrik Milligan era liniştitor, chiar dacă faptul că-l adusese pe Deacon din oraş n-ar fi dovedit îndeajuns că nu face parte din „Zone”.

Într-un punct nu departe de Forth Avenue, Stopford descoperi un urmăritor: o maşină venea în spatele lui. La colţul străzii următoare stătea, cu ţigara în gură şi mâinile în buzunare, un individ care privi încordat când Stopford trecu în goană cu maşina pe lângă el. O privire înapoi îl făcu pe doctor să surprindă o scurtă ocheadă schimbată între acest om şi şoferul celei de a doua maşini.

— Aha! făcu Stopford, scoţându-şi tabachera. Şi-au pus în gând să facă ceva cu mine.

Răsuflă mai uşurat când ajunse la capătul celălalt al lui Fifth Avenue. Teama că va fi atacat dispăru. Dar acum, la fiecare colţ de stradă începu să se simtă aglomeraţia orei de închidere a teatrelor. La o nouă oprire ce fu datorată numai circulaţiei intense, doctorul se aplecă pe fereastră şi dând şoferului un dolar, spuse;

— Ţine! Ajung mai repede pe jos.

Pe trotuar, porni în goană, îmbrâncind în dreapta şi în stânga şi în cele din urmă ajunse în Forly-fourth Street.

Omul de la ascensor privi mirat la obositul medic, pe care-l cunoştea mai de mult.

— Colonelul n-a mai dat pe acasă de ieri dimineaţă, Sir, îi spuse el.

— Du-mă repede sus! ceru Stopford.

Şi când ajunse în ascensor, întrebă:

— Cred că ai şi dumneata o cheie de la apartament?

Omul nu răspunse imediat ci abia la etajul al şaselea, unde se afla locuinţa lui Roscoe, deschizând uşa ascensorului, spuse:

— Cheie am eu, dar din păcate nu merge.

— Cum vine asta?

— Broasca e înţepenită; dar asta n-ar fi nimic... Vedeţi că se petrec lucruri ciudate pe aici. Aşa de pildă, astă seară vine un comisar de poliţie... trimis cică de colonel. Dăm să deschidem şi vedem că broasca e înţepenită, la care poliţistul spune: „Mă întorc îndată cu un lăcătuş”. Dar nu l-am mai văzut. După aceea, acum o jumătate de oră, soseşte un steward de pe vaporul dumneavoastră...

— Ce?

— ... în uniformă, trimis tot de colonel. Şi aşa trebuia să şi fie, căci avea la el cheia. Îmi spuse că venise să ia îmbrăcăminte şi geanta colonelului, deoarece acesta pleca cu trenul de noapte la Filadelfia. Fireşte că n-a putut nici el deschide uşa, astfel că s-a cărat. Şi acum veniţi

dumneavoastră.

— Cum arăta omul acela?

Liftierul începu să i-l descrie, dar după câteva cuvinte numai, medicul îl întrerupse:

— Drace! Ăsta e Huff, stewardul meu. Ce caută noaptea pe uscat? Şi încă în uniformă!... Pot avea un lăcătuş?

— O să caut, dar e cam târziu pentru treaba asta.

— Şi unde s-a dus zănatecul acela de steward?

— După cum spunea, înapoi pe vapor.

Doctorul privi cercetător la liftier şi rămase încredinţat că omul spunea adevărul.

— Dă-mi cheia dumitale, fiindcă trebuie să mă încredinţez eu însumi de ceea ce spui.

Se încredinţă repede, dar rămase foarte neliniştit. Cheia se potrivea foarte bine în broască însă nu se răsucea. Un gând grozav îi fulgeră prin minte: dacă Roscoe ar fi înăuntru?... Se hotărî să dea de veste Prefecturii poliţiei.

Jos în hol observă pe un bărbat cu înfăţişare de boxer, ce părea că aşteaptă pe cineva. Stopford privi nehotărât în direcţia telefonului şi-şi schimbă planul. I se părea mai nimerit să telefoneze de la hotelul „Memphis”, unde locuise în câteva rânduri.

De undeva se auziră douăsprezece lovituri de orologiu:

miezul nopţii.

Portarul hotelului duse respectuos mâna la şapcă şi spuse:

— Bună seara, domnule doctor. Vi s-au rezervat camerele dumneavoastră vechi. Vine şi bagajul?

— Camerele mele? exclamă medicul. Cine le-a reţinut pentru mine? Într-o oră trebuie doar să fiu pe bord!

Omul îl privi cu ochii holbaţi. Dar Stopford nu se mai sinchisi de el; trecu ca o vijelie prin uşa turnantă şi merse de-a dreptul la directorul hotelului. Însă înainte de a ajunge auzi un glas cu un fermecător accent franţuzesc:

— Ia te uită. Doctorul Stopford!

Se-ntoarse surprins şi văzu lângă el o doamnă care la intrarea sa străbătuse holul.

— Madame Gzerna! exclamă dânsul, plin de bucurie.

Întâlnirea aceasta ar fi minunată... dacă n-ar fi atât de supărătoare.

— Supărătoare? repetă doamna Czerna, în timp ce el îi ţinea mâna şi încerca să-i privească în ochi.

— Să înnebuneşti, nu alta! Căciaruncă o privire la ceasul din hol. Îmi mai rămân exact cincizeci şi şase de minute ca să pot prinde vaporul meu.

— Ce rău îmi pare! spuse ea. Mi-ar fi plăcut să iau masa

cu dumneata.

— Nu trebuie să mă înţelegi greşit. De dragul dumitale mi-aş otrăvi toţi pacienţii, dar sunt prins într-un vârtej, ca să zic aşa. Ia loc, te rog, două minute până îmi termin o treabă urgentă. După aceea mi-ar fi plăcut să sper că mă veţi însoţi până la „Ruritania”...

— Bun! Voi merge cu dumneata.

Stopford îi mulţumi cu un zâmbet şi alergă la director:

— Hammond, cine a reţinut camerele pentru mine?

— Stewardul dumneavoastră, domnule doctor. Presupun cel puţin că e stewardul dumneavoastră. Vă aşteaptă sus.

— Ce? E sus?

Fără să mai aştepte răspunsul, alergă la ascensor şi strigă liftierului:

— Etajul şase!

După două minute deschise cu furie o uşă de la etajul şase, străbătu un vestibul, apoi rămase ca împietrit. Peste fereastra larg deschisă a camerei stătea aplecat un om, care părea să observe ceva în stradă.

La intrarea lui Stopford omul se-ntoarse repede. Purta uniformă de marinar şi avea faţa roşie, împodobită de o mustăcioară frumos răsucită.

— Huff! exclamă doctorul şi monoclul îi căzu pe covor.

Huff, ce naiba înseamnă asta? Aventura aceasta te va costa slujba, să ştii!

Huff nu se prea grăbi să răspundă, ceea ce-l îndârji şi mai mult pe Stopford, care, cu pumnii încleştaţi, se apropie de el. Camera era luminată numai de o lampă micuţă. Stewardul nu-şi dezlipea ochii de la medic, însă nu se clinti.

— Slavă Domnului că eşti aici! spuse el deodată.

Stopford sări înapoi. Pumnii-i încleştaţi se desfăcură. Apoi îşi făcu vânt înainte, îl apucă de umeri pe cel care vorbise şi rămase cu privirea holbată la figura roşie a omului.

— Cerule! îngăimă el. Drake Roscoe!

— El în persoană, răspunse colonelul, râzând. Pentru prima oară în viaţa mea deghizat, Stopford. Te miri, hai? Cred şi eu! Căci coloneii marinei americane nu prea obişnuiesc să umble ca stewarzi ai lui „Cunard Line”.

Stopford nu mai isprăvea să-i strângă mâna.

— Mi-e teamă c-am călcat pe monoclu, spuse el.

Se aplecă şi începu să dibuie pe covor.

— Eşti un erou, murmură Roscoe.

— Drace! mormăi celălalt, dibuind mereu pe jos. Te credeam mort, bătrâne cercetaş. Mă gândeam că ţi-au

făcut de petrecanie. De aceea am şi venit încoace. Aha! uite că l-am găsit!

Se ridică şi începu să-şi şteargă de zor monoclul.

— Pe bord, spuse colonelul, am început să-mi dau seama că mă puteam aştepta aproape sigur să fiu curăţat îndată ce voi debarca de pe „Ruritania”. Aş fi putut avea o escortă şi probabil c-aş fi izbutit să ajung la Prefectura poliţiei, pentru ca acolo să mă pomenesc iarăşi în faţa aceleiaşi probleme. Utilitatea de a mă înfăţişa mai departe, ca Drake Roscoe e pe sfârşite, căci am împotriva mea o gaşcă, ce stăpâneşte în clipa de faţă întreg New York-ul.

— Ştiu asta, spuse Stopford. Mă supraveghează de când am părăsit vaporul.

— Noua mea înfăţişare o datorez bărbierului „Ruritaniei”, care în cursul călătoriilor sale prin lume a învăţat ceva în materie de travestiri. Stewardul dumitale, Huff, e un tip neobişnuit, şi deoarece Popham, bărbierul, şi-a dat seama că am aproximativ statura lui Huff, m-a transformat într-un duplicat exact al acestuia. Uniforma mi-a împrumutat-o Huff, fără să cunoască scopul. Cred că e cea mai bună garnitură a sa de zile mari.

— E cu totul împotriva regulamentului să debarci pe

uscat în uniformă, spuse Stopford.

— Ştiu. Dar o dovadă că şi celui mai mare om i se pun limite. Centrala Principală m-a acceptat aşa cum sunt, ca pe ceva normal. Fireşte că m-am dus de-a dreptul la locuinţa mea, dar n-am putut pătrunde în ea.

— Nici eu, spuse Stopford. Povesteşte mai departe!

— Mascarada asta a fost o inspiraţie subită. Nu mi-ar fi dat în gând că te vei ivi dumneata. Voiam să câştig timp şi mi-am adus aminte că erai cunoscut la hotelul acesta. Ca să chem la telefon vaporul nu se putea, căci pun rămăşag zece dolari contra o alună americană că „ei” interceptează convorbirile. Ce urma să fac, nu ştiam încă, totuşi...

Telefonul ţârâi.

— Să răspund? întrebă Stopford.

Roscoe dădu din cap afirmativ şi doctorul luă receptorul.

— Cine-i acolo? întrebă un glas cunoscut.

— Stimată doamnă Czerna, începu el, dar ea îl şi întrerupse:

— Ascultă-mă şi fă întocmai ce-ţi spun! În niciun caz să nu cobori. Nu încerca să mă vezi, asta pentru propria mea siguranţă. Rămâi în camera dumitale până îţi telefonez că a trecut primejdia. La revedere!

V

O scânteie roşie sclipi într-o încăpere întunecoasă, undeva deasupra oceanului de clădiri al New York-ului.

— Aici C.G. Rosti un glas limpede. Comunicarea ofiţerului de zonă 2 A de la hotelul „Mcmphis”: doctorul Stopford a sosit acolo la ora 12 şi 3 minute noaptea. Ea a luat contact cu el. Doctorul se află acum în camera lui, împreună cu steward-ul care a reţinut apartamentul. Ofiţerul de zonă 2 A aşteaptă ordine. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul patrulei C.G. Care supraveghează pe ofiţerul de zonă, ceru omul din încăperea misterioasă.

— Îl am aici. Patrula raportează că ofiţerul de zonă 2 A a intrat în hotel cu zece minute înainte de Stopford. Dânsa i-a vorbit îndată ce el a sosit. Doctorul s-a urcat cu ascensorul. Imediat după aceasta ofiţerul de zonă a fost chemat la telefon de C.G. Şi a intrat într-o cabină. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul ofiţerului de zonă 3 C!

— Îl am aici. Doctorul Stopford a părăsit „Ruritania” la ora 11.05. A fost urmărit de un şef de grupă. Stopford s-a dus mai întâi la locuinţa lui Roscoe dar, neputând intra, s-a îndreptat spre hotelul „Memphis”. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul al patrulea al şefului Diviziei A, care e în întârziere cu şase minute.

— Îl am aici. Căpitanul Roscoe nu se află în Zonele A. Raportul s-a sfârşit.

Se făcu tăcere! O mână galbenă se mişcă: lampa de masă se stinse. Din întuneric se auzi atunci:

— Pune în vedere ofiţerului de zonă 2 A să intre imediat în legătură cu Stopford. Să caute să-l reţină prin toate mijloacele, până la plecarea „Ruritaniei”. Dacă nu izbuteşte, atunci ofiţerul de zonă 3 C e răspunzător în cazul că Stopford reuşeşte să ajungă pe vapor. Înştiinţează pe şefii de divizii că Roscoe se găseşte undeva în interiorul Zonelor şi că dau ordin să mi se comunice informaţii exacte asupra locului unde se află în cursul orei următoare. Ordinul acesta este urgent şi suspendă pe cele anterioare. La lucru!

Doamna Czerna iscodi prin fereastra cabinei telefonice, căutând să vadă ce se petrece în holul hotelului „Memphis”. Puţin timp după ce Stopford se urcase în ascensor ea fusese chemată la telefon.

— Aici C.G., i se spuse.

— Zona 2 A.

— Fă-ţi raportul!

— Am vorbit cu doctorul Stopford. A sosit la ora 12 şi 3 minute şi a urcat în camera sa, urmând ca mai târziu să mă întâlnesc cu el iar aici.

— Unde e steward-ul?

— Cred că e sus.

— Păstrează contactul! Aşteaptă alte ordine!

Convorbirea se sfârşi. Dar doamna Czerna privi cu luare aminte la un bărbat, un om cu faţa palidă, pe care-l mai observase în câteva rânduri, şi care acum părea să fie cufundat în citirea unui ziar, în hol... Serviciul acesta – mai puţin serviciu decât sclavie bine plătită – începea să devină apăsător pentru temperamentul ei sensibil; nu bănuise niciodată exact ce se ascundea în spatele lui şi nu şi-ar fi putut închipui nici acum că doctorul Stopford ar putea cădea în ochiurile acestei plase misterioase.

Omul palid o supraveghea discret. Îl văzu luând de la ghişeu o fisă telefonică şi intrând în cabina alăturată. Şi deodată realiză că necunoscutul acela raporta cuiva toate mişcările ei.

— Dă-mi legătura cu camera doctorului Stopford! ceru centralei, şi în timp ce privea temătoare spre cabina de alături, comunică medicului ceea ce am aflat mai înainte. După aceea, silindu-se cu înfrigurare să găsească un plan,

se înapoie în hol.

— Bună seara, miss! auzi ea deodată un glas.

Tresări... şi în aceeaşi clipă planul ei era gata.

— Oh! făcu ea şi aruncă un zâmbet fermecător chelnerului care o privea plin de admiraţie. Harry al nostru din Paris! Mă bucur că te revăd...

— Aici sunt „Ober”, miss, spuse Harry cu mândrie. Vă stau la dispoziţie cu toată plăcerea.

— Vrei să vii o clipă afară cu mine, Harry? Mi-ai putea fi de folos.

Îşi strânse blana în jurul trupului şi porni înainte afară, unde se opri. Harry fusese sclavul ei supus pe vremea când ea locuise la Paris, într-un hotel unde dânsul era chelner.

Îi strecură repede o bancnotă de zece dolari.

— Harry, spuse ea apoi, în hol se află un om de care mă tem. Nu pot pleca pentru că mai aştept un telefon. Dar dacă individul se ia după mine – lucru de care sunt sigură – n-ai putea să-l... ameţeşti puţintel?

— Unde e? întrebă Harry, repede.

— Nu te uita într-acolo! Uite-l că vine!

Omul cu chipul palid ajunse afară, aruncă o privire doamnei Czerna şi... în clipa următoare se trezi cu un

knockout care-l trimise într-o zonă ce nu mai era sub supravegherea Centralei Principale...

— Bietul băiat! făcu Harry, privind trupul ţeapăn întins la pământ. A leşinat. Probabil din pricina căldurii.

— Eşti sigur că n-a murit? întrebă în şoaptă doamna Czerna.

— Absolut sigur. E numai ameţit. Mă duc să chem un poliţist...

În vremea asta în camera doctorului Stopford avea loc o convorbire însufleţită.

— Doamna Czerna e o femeie fermecătoare, spunea colonelul. O singură dată am văzut-o, dar asta e de ajuns ca să n-o mai uit. Ai un ghinion blestemat, Stoppy, însă în locul dumitale eu aş urma sfatul doamnei.

— Prostii! spuse Stopford. Că doar un om nu poate fi răpit sau ucis pe o stradă centrală, fără ca trecătorii să bage de seamă.

— Asta o ştii mai bine, răspunse colonelul. L-ai văzut pe Peter Champion, un multimilionar baricadat în casa lui, păzit de poliţişti pe dinăuntru şi pe dinafară. L-ai văzut pe Louis Meyer împuşcat într-un taxi, în plină stradă. El se află acum la morgă şi succesul întregii mele munci e în joc dacă nu ajung acolo înainte ca trupul lui neînsufleţit să fie

transportat.

— Pentru ce?

— Pentru că aparţinea unei Zone, Stoppy. Poliţia a căpătat instrucţiuni să nu se atingă de îmbrăcămintea lui. Dar se prea poate ca tocmai ceea ce caut eu să fi fost îndepărtat înainte de transportarea lui la morgă.

— Şi ce anume?

— Legitimaţia sa. Nu pricepi că într-o organizaţie ca aceasta, ofiţerii trebuie să aibă asupra lor ceva cu care să se legitimeze? Ia închipuie-ţi ce-ar însemna pentru mine o astfel de cheie!

Făcu câţiva paşi nervoşi prin cameră şi urmă:

— Ascultă-mă! Ca steward al dumitale am scos-o bine la capăt până acum. Atâta timp cât banda ştie că te afli aici, pot cuteza să ies...

— Banda va supraveghea morga.

— Asta fără îndoială. Dar am eu un plan. L-ai văzut vreodată pe pastorul Burke?

Pe bătrânul şi simpaticul Pater Pat? Fireşte.

— El constituie numai o parte din planul meu. Partea cealaltă este – şi trebuie să ştii că atât siguranţa dumitale cât şi a mea atârnă de asta – ca dumneata să nu te mişti de aici. Aşteaptă deci până te-oi chema.

Zicând acestea îşi afundă pe cap şapca de steward şi porni spre uşă.

— Noroc! Noroc! îi ură Stopford. Complimente portarului, de la morgă. Poate să-l vizitez într-o zi, când nu va fi atât de ocupat.

Uşa se închise, iar doctorul se duse la fereastră şi se aplecă în afară. Jos la dreapta putea vedea intrarea hotelului, unde mulţimea adunată tocmai se dădea la o parte, ca să facă loc unei ambulanţe sanitare. Stopford se întreba despre ce putea fi vorba, dar privirea îi fu atrasă atunci de un om care stătea cu ţigara în gură în faţa uşii casei în care locuia Roscoe. Omul acesta i se părea cunoscut.

Ceva mai încolo, la stânga, în firida uşii unui mare magazin, stăteau tupilate alte două făpturi. Lângă trotuar, la dreapta, în direcţia spre Fifth Avenue, se opri o maşină închisă, iar pe treptele teatrului din colţul aceleiaşi străzi se puteau vedea câţiva indivizi tot atât de suspecţi.

Se auzi o fluierătură. Un taxi opri în faţa hotelului şi Roscoe intră înăuntru, îmbrăcat în uniforma sa de steward.

Şi acum Stopford fu martor al unor întâmplări ciudate. Omul care stătea la uşa de peste drum intră în casă; maşina închisă urmă taxi-ul în care se afla Roscoe; unul

din cei doi oameni din firida porţii alergă repede spre casa lui Roscoe şi se postă în locul celui cu ţigara; şi în sfârşit, unul din indivizii suspecţi de pe treptele teatrului aprinse un chibrit, pe care-l lăsă să ardă până la capăt, fără să-l folosească la ceva.

„Ăştia lucrează, nu se încurcă! îşi spuse Stopford. Iscoada din maşină s-a luat după Roscoe; cea de la uşa de peste drum a intrat în casă ca să raporteze cuiva despre faptul acesta; şi iscoada cu chibritul transmite noului spion, care l-a înlocuit pe cel ce s-a dus să raporteze: „un singur pasager în taxi”. Organizaţie, nu glumă!

Auzi o uşă deschizându-se şi întorcându-se repede, Stopford o văzu înaintea sa pe Madame Czerna.

VI

Două sectoare ale hărţii zonelor New York-ului dispărură din faţa privirilor în clipa când se aprinse o luminiţă roşie.

— Aici CG. Rosti un glas. Raportul ofiţerului de zonă 3 C. A sosit. Comandantul de sector C 3 care supraveghează hotelul „Memphis”, raportează că la ora 12,17 un necunoscut a căzut în nesimţire sau a fost doborât la intrare. La ora 12,23 a fost ridicat de o ambulanţă. Şeful de grupă 4 a urmat-o. Steward-ul de pe „Ruritania” a plecat cu o maşină la 11,24. Grupa de trăgători de la hotel e comandată de şeful de grupă 2. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul ofiţerului de zonă 2 A

— N-a sosit.

— Raportul patrulei C.G. Care-l supraveghează pe acest ofiţer.

— N-a sosit.

Se făcu tăcere. După câtva timp se auzi ordinul:

— Înştiinţează-l pe ofiţerul de zonă 3 C, ca în curs de cincisprezece minute să mi se raporteze identitatea omului transportat cu ambulanţa. O altă patrulă C.G. Va fi trimisă imediat, pentru a raporta asupra situaţiei de la hotel „Memphis”. Două grupe de trăgători cu şefii respectivi,

sub conducerea unui comandant de sector, vor merge neîntârziat la hotel. Prima grupă va pătrunde în camera doctorului Stopford, după procedeul A şi va raporta dacă Roscoe este sau a fost acolo. A doua grupă va servi de acoperire, în hol. O a treia şi a patra grupă, în frunte cu şefii de grupă, sub conducerea unui comandant de sector, vor asigura retragerea de pe Forthy-fourth Street. Ia întăriri din Zonele 1 şi 2. Concentrează toate unităţile disponibile în Zona 1. Pune în vedere şefului Diviziei C să preia personal conducerea. La lucru!

— Ştii dumneata că prin venirea mea aici îmi risc viaţa? spuse doamna Czerna. Ia priveşte! (Ridică braţele goale). Întocmai ca un hoţ m-am furişat urcând cele şase etaje ca să stau de vorbă cu dumneata...

„Colonelul Roscoe trebuie să părăsească neîntârziat New York-ul, spuse ea. Dacă n-o face, nimic nu-l mai poate salva!”

Stopford privi ca fascinat linia minunată a trupului aceleia care-i stătea în faţă...

— Dumneata nu ştii ce se ascunde în spatele acestor lucruri, spuse ea, cu glas vibrant. Şi nici măcar eu nu pot decât să bănuiesc... Dacă... m-aş putea bizui pe înţelegerea dumitale, aş încerca într-o zi să-ţi explic cum

am ajuns să cunosc ceea ce cunosc.

El îi luă mâna şi o ţinu într-a sa.

— Fii sigură că te vei bucura de toată înţelegerea mea.

Telefonul ţârâi.

— Aşteaptă! spuse doamna Czerna. Dă-mi voie să mă gândesc puţintel...

Stopford, care şi făcuse un pas, se opri, în timp ce vizitatoarea lui îşi repetă repede în gând ultimul ordin pe care i-l dăduse „stăpânul destinului ei”. A relua imediat legătura cu doctorul şi a-l reţine prin orice mijloc.

— Dacă întreabă cineva de mine, nu trăda nicio surprindere. Voi răspunde eu însămi, spuse ea.

Stopford se duse la aparat şi luă receptorul:

— Alo!

— Vrei să fii atât de bun s-o chemi pe d-na Czerna?

— Cineva doreşte să-ţi vorbească, spuse medicul, întinzând receptorul frumoasei femei.

— Alo!

— Aici C.G. Am pierdut contactul cu dumneata. Doctorul Stopford e singur în cameră?

— Da.

— Eşti sigură? Pricep că eşti împiedicată să vorbeşti. Nu cumva ştii dacă se mai află cineva în dormitor sau în

camera de baie?

— Nu.

— Ai văzut când a plecat steward-ul?

— Da.

— Altceva?

Ea şovăi o clipă, apoi răspunse:

— Nu, nimic.

— Părăseşte imediat hotelul! Pentru noaptea asta eşti dispensată de alte servicii.

Doamna Czerna puse la loc receptorul şi se întoarse spre Stopford. Prin fereastra deschisă pătrunse, înăbuşit, sunetul îndepărtat al unei sirene cu aburi care-l făcu pe doctor să tresară. Un singur vapor în Atlantic avea sunetul acesta.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe bătrân! spuse el mişcat; privindu-şi ceasulbrăţară care arăta ora 1 şi 3 minute. Vrea să bată un nou record în cursa aceasta şi mi-a dăruit trei minute... Scumpă şi stimată doamnă, am pierdut vaporul. Purtarea ei deveni tot mai agitată; ochii-i străluceau ca în friguri.

— Trebuie să plec! spuse ea repede.

— Te ameninţă vreo primejdie? întrebă Stopford.

— Nu te gândi la mine, răspunse d-na Czerna, zâmbind.

Prin faptul că dumneata ai rămas aici, doctore ai evitat... nu ştiu nici eu ce. Mâine, cel mai bun lucru pe care-l vei putea face va fi să părăseşti New York-ul. Poate că vei mai auzi de mine cândva.

Din câţiva paşi fu la uşă.

— Te rog, nu! imploră ea, când Stopford făcu o mişcare s-o oprească. Nu îndrăznesc să mai rămân nicio clipă aici. Dacă-l poţi ajunge pe prietenul dumitale, spune-i că nimic nu-l poate salva, în cazul în care mai rămâne în New York sau în Statele Unite.

Uşa se închise încetişor în urma ei. Stopford rămase cu privirea aţintită în gol. Oftă din adâncul inimii şi se duse la fereastră ca să se uite după d-na Czerna. Dar în momentul acela, altceva îi atrase atenţia: locuinţa lui Roscoe, din faţa sa strălucea de lumină.

— Sus mâinile!

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton atât de ameninţător, încât doctorul se supuse imediat. Întorcându-se, se pomeni cu ţeava unui revolver în faţă. În uşă stătea un individ mătăhălos, complet ras, a cărui faţă era acoperită pe jumătate de o mască din mătase neagră.

— La lucru, băieţi! porunci el cu acelaşi ton ca înainte.

Alţi trei mascaţi intrară în cameră. Unul din ei începu să

scotocească vârtos prin cameră, al doilea se duse în dormitor, al treilea în baie.

— Aţi pierdut ceva? întrebă Stopford, făcând haz de necaz.

— Unde e tovarăşul dumitale? primi drept răspuns.

— Care anume: Harold Lloyd sau Douglas Fairbanks?

— Lasă gluma! Revolverul acesta nu face zgomot.

Şi tot „fără zgomot” vei deveni şi dumneata dacă nu răspunzi la întrebările mele.

— Ne-am înţeles.

Cu tot curajul de care voia să dea dovadă, Stopford era stăpânit de convingerea că viaţa sa atârnă de un fir de păr.

— Nimic! raportă omul care scotocise în dormitor.

— Nici aici nu-i nimic, spuseră şi ceilalţi doi.

Mormăind, indivizii se postară în spatele şefului lor, care întrebă iar:

— Unde e tovarăşul dumitale?

Felul în care pusese acum întrebarea mirosea a sentinţă de moarte. Stopford strânse dinţii, viaţa sa atârna de răspunsul pe care-l va da.

Dar nu dădu niciun răspuns, căci deodată pătrunse în cameră al cincilea mascat care purta sutana, pălăria

neagră moale a preoţilor catolici.

— Jos arma! porunci el.

Cât ai clipi din ochi, patru revolvere îşi îndreptară ţevile asupra noului venit. Preotul însă îşi desfăcu tacticos sutana şi dădu la iveală o insignă ciudată, pe care era încrustată în diamante mici, litera Z.

— Plecaţi de aici! se răsti el la cei patru indivizi. Lăsaţi treaba pe seama mea.

Ca şi cum mica bijuterie ar fi fost vrăjită, o schimbare se produse imediat în purtarea mascaţilor. Şeful lor ridică mâna, salutând cu respect.

— Ofiţer de zonă! îi lămuri el pe doi dintre sateliţii săi, care nu observaseră insigna. Haideţi!

După o clipă, Stopford rămase singur cu preotul. Acesta îşi zvârli masca pe masă şi spuse:

— Taman la timp, Stoppy.

Iar doctorul îşi scoase monoclul şi începu să-l şteargă de zor, cum făcea când era emoţionat.

— Lucrurile au mers mai bine decât mă aşteptam, începu să povestească Roscoe. M-au urmărit, fără să mă supere cu nimic; până la locuinţa lui Pater Burke, unde mi-am pus planul în aplicare. Mi-am dat jos mustaţa lui Huff, păstrându-mi însă culoarea roşie a feţei, căci ştii şi

dumneata că părintele are chipul trandafiriu. Cu una din sutanele sale şi o pălărie moale, la care am adăugat o pereche de ochelari cu ramă de os, am căpătat înfăţişarea aceasta de om al bisericii. Deoarece eram oarecum sigur că telefonul lui Burke nu era interceptat, mi-am anunţat vizita la morgă, am plecat într-acolo şi sub reverul hainei nefericitului Louis Meyer am găsit asta.

Roscoe îşi desprinse insigna şi o zvârli alături de mască. Şi în timp ce Stopford o contempla cu multă curiozitate, el urmă povestirea:

— De acolo am pornit în goană la locuinţa mea.

Între timp uşa fusese spartă, aşa că am putut intra ca pastor. De data asta am fost urmărit numai până în Fifth Avenue.

— Pentru ce?

— Asta îţi voi explica mai târziu, în locuinţa mea totul era răvăşit. Peste zi a fost percheziţionată şi închisă la loc, cu care prilej broasca a fost stricată. Aşa zisul comisar, care aparţinea bandei, venise doar cu scopul să se încredinţeze dacă fusesem pe acolo. Şi pe când stăteam şi priveam răvăşeala din cameră, mă uitam întâmplător pe fereastră...

— Aha! îl întrerupse doctorul. De la ferestrele dumitale

puteai vedea camera mea.

— Din fericire. Am văzut că aveai o „vizită”, şi-mi place să cred că am sosit la vreme. Din sutana lui Pater Burke am rupt o bucată de căptuşeală neagră, căreia i-am făcut în grabă două găuri pentru ochi. Am dat fuga încoace şi holul mişuna de zonişti, care îl lăsară însă să treacă pe popa cu ochelari. Îndată ce am coborât din ascensor mi-am scos ochelarii şi mi-am pus masca.

— Eşti ofiţer de zonă, Roscoe. Cel puţin aşa l-am auzit spunând pe şeful ăla de adineaori. Dar... visez oare sau într-adevăr s-a oprit circulaţia? S-a făcut o linişte mormântală.

Drake Roscoe râse:

— Forty – fourth şi Forty – fifth Street sunt închise. Un cordon de treizeci de poliţişti încercuiesc întreg blocul. Se aşteaptă o captură mare. Eu sunt mai puţin optimist, în schimb mă simt nespus de bucuros că noi doi mai suntem în viaţă.

VII

Prefectul poliţiei luă receptorul telefonului şi strigă:

— Trimite-mi-l pe comisarul Markham! John O’Shaughnessy Burke – temut de douăsprezece mii de poliţişti new yorkezi sub iniţialele mistice J.O.S B. Şi numit pe scurt Joss, cu tot respectul cuvenit – se văzu în faţa unor greutăţi de neînvins. O ţigară groasă, lungă de aproape un sfert de metru, scotea trâmbe de fum dintre dinţii săi. „Beţele lui Joss” fuseseră botezate ţigările acestea, la Prefectură. În biroul său aerul era aproape opac din cauza fumului. Fotoliul rulant al prefectului forma o oază într-un desert de scrum de ţigară şi nenumărate mucuri se îngrămădeau în scrumiere, pe masă.

Comisarul Markham intră. Prin perdeaua de fum şeful său îl întrebă:

— Ţi-e gata raportul?

— Da.

— Citeşte-l!

Markham îşi drese glasul, apoi începu: „Raport asupra celor şaisprezece persoane suspecte arestate la 27 Iunie în Fortyfourth Street şi Forty-fifth Street. Fotografiile, măsurătorile după sistemul Bertillon, amprentele digitale

şi alte înregistrări n-au dat niciun rezultat...”

— Drace! făcu şeful. Acest colonel Roscoe începe să devină o adevărată pacoste. Din noaptea trecută parcă a dispărut de pe suprafaţa pământului. Iar noi stăm aici cu nişte instrucţiuni scrise din partea lui, în care ne cere să-i reţinem pe cei arestaţi ca să-i vadă el.

Sub ce motiv îi putem menţine în stare de arest pe oamenii aceia? Toţi susţin că avuseseră treburi cinstite în locul cu pricina şi niciunul din ei „n-a trecut” pe la noi până acum.

După câteva clipe comisarul îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

— Mai doriţi ceva, Sir?

— Fireşte. Şterge-o!

Markham se retrase, iar Burke luă din nou receptorul.

— Trimite-mi-l pe mr. Solke!

Cât ai clipi din ochi intră secretarul prefectului. Mr. Solke era un om de statură înaltă, slabă, cu chipul palid şi fruntea lată.

— Ai vreo veste de la Roscoe?

— Nu, mr. Burke, răspunse secretarul cu glas moale.

— De la trei la cinci sunt la fratele meu, pastorul Burke. Cunoşti numărul lui de telefon. Dacă primeşti vreo veste

de la sau despre Roscoe, să mi-o comunici imediat. Cel mai târziu la cinci şi jumătate sunt înapoi aici ca să semnez. Maşina! Mr. Solke se înclină şi se făcu nevăzut.

Într-o cameră a hotelului „Memphis”, comandată dinainte pentru dansatorul şi artistul de cinema argentinian Senor Ramon de Sa, şi pe care acesta o ocupase în dimineaţa aceea, se desfăşură pe la orele trei după amiază o scenă ciudată.

Senor de Sa, un tânăr cam bondoc, cu chipul brunet, favoriţi de torero şi sprâncene neobişnuit de negre, stătea întins într-un fotoliu şi trăgea dintr-o pipă foarte stricată. În faţa sa stătea doctorul Stopford, care-l privea iscoditor pe argentinian. În spatele său stătea, ocupat de asemenea cu studierea argentinianului, un bărbat corpolent, cu părul cărunt tăiat scurt şi ochi pătrunzători: Ned W. Regan, cel mai vestit detectiv de pe glob.

Pe o masă din apropierea fotoliului se afla un adevărat arsenal de flacoane cu conţinut misterios: perii, o lădiţă cu păr, cutii de pudră şi alte obiecte de acelaşi soi.

— Pot să mă privesc acum în oglindă? întrebă Ramon de Sa.

Glasul său suna cu totul altfel decât te-ai fi aşteptat. Avea un accent de hotărâre şi energie şi era puţin cam

aspru.

— Încă nu, răspunse Regan. Părul trebuie să se mai usuce. E cât se poate de important ca prima impresie pe care ţi-o faci despre dumneata însuţi să fie bună, pentru că în chipul acesta vei căpăta încredere în noul personaj pe care-l încarnezi. Dar schimbă-ţi, te rog, repede, vocea asta cavernoasă. Gândeşte-te că eşti un tânăr frumos din America de Sud şi nu un marinar de pe un vas de comerţ.

— Cum îţi place, doctore?

— E uimitor. În viaţa mea n-am văzut o treabă mai urâcioasă. Face impresia ălora care-şi fac reclamă cu „cele mai noi dansuri în trei ore, garantat, şase dolari”. Îl urăsc.

— Şi eu, spuse de Sa. Niciodată nu-mi voi recăpăta respectul faţă de mine însumi, Stoppy. Dar dacă voi fi puţin prevăzător şi norocul îmi va veni în ajutor, transformarea asta îmi va procura libertate în mişcări pe timp de trei zile şi în trei zile multe se pot întâmpla.

Regan îşi potrivi ceasornicul.

— Ascultă aici, colonele. Această bandă misterioasă de „zonişti” pare să-şi aibă pretutindeni ochi şi urechi. Aşadar, vezi să nu faci vreo greşeală chiar de la început. Ţine seamă de faptul că noi nu ne cunoaştem. Eu am fost chemat la hotel de doctorul Stopford ca să fac cercetări

pentru regăsirea prietenului său dispărut, colonelul Roscoe. Asta e istoria pe care o voi povesti tuturor. Făcu o pauză şi cu un gest plin de înţeles, ridică un pumn uriaş.

— În hol-ul acestui hotel, sub noi, se află cel puţin un spion. Îndată ce voi pleca eu de aici, dumneata te vei aşeza acolo, colonele, întocmai ca un străin care nu cunoaşte pe nimeni. Ceva mai târziu, dumneata doctore, vei porni spre debitul de ziare, unde Senor de Sa va reînnoi cunoştinţa făcută cu dumneata anul trecut, pe „Ruritania”. În mod amabil şi în gura mare, propune-i să-l introduci la câteva persoane simpatice de aici, după care veţi porni imediat la pastorul Burke.

Aruncă o ultimă privire cercetătoare asupra argentinianului şi spuse:

— Acum te poţi uita în oglindă. Eşti cum nu se poate mai bine. Propria dumitale mamă te-ar renega şi iubita dumitale ţi-ar arde o palmă dac-ai încerca s-o săruţi.

Colonelul se privi în oglinjoara de pe masă şi exclamă: Sfinte Sisoe! Sfin... te Si... so... e!

New York-ul îţi aparţine, până când banda va băga de seamă ceva, urmă Regan. Nu uita ce ţi-am spus în privinţa bărbierului şi fii atent la accentul sud american!

Peste zece minute Stopford se află în faţa debitului de

ziare şi ceru revista „Life”. În timp ce plătea vânzătoarei, un domn brunet îi atinse uşor braţul şi spuse:

— Ei! Cu siguranţă că eşti doctorul Stopford. Nu-ţi aduci aminte de unul care a fost rău bolnav pe „Ruritania”? Eu sunt ăla, Ramon de Sa.

— Cum să nu-mi aduc aminte! răspunse doctorul, şi-i întinse mâna. Când ai sosit?

— Azi dimineaţă. Ce bine e să găseşti imediat un prieten!

Un bărbat care şedea pe un scaun din apropiere, părând cu totul cufundat în lectura unui ziar, privi cu coada ochiului pe deasupra gazetei.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, spuse Stopford. Tocmai voiam să fac o vizită unui vechi prieten, pastorul Burke, care organizează o mică petrecere cu prilejul sosirii unei nepoate a sa din Islanda. Dacă n-ai ceva mai bun de făcut, te invit să vii cu mine.

— Sunt cât se poate de fericit şi primesc cu plăcere.

Doctorul trimise o bezea vânzătoarei, îl luă de braţ pe de Sa şi ieşi cu el afară în stradă. Un bărbat, care până atunci stătuse de vorbă cu directorul hotelului, porni încetişor în urma celor doi. Omul cufundat în lectura ziarului ridică şi el ochii, acum.

— Cine e acest creol de operetă? întrebă el pe fata din debit.

Aceasta zâmbi dulceag şi spuse:

— Nu găseşti că e adorabil? E un artist de cinematograf din Argentina. A sosit astăzi. Celălalt e un englez, un medic, om drăguţ, dar cam obraznic.

— De unde ştii că „artistul” creol a sosit azi? L-ai văzut venind?

— Nu, răspunse fata, distrată, şi se aplecă asupra registrului de casă. Mi s-a spus numai. Lasă flecăreala acum! Îmi lipsesc zece centi de la bonurile de ţigări furnizate restaurantului... m-o fi înşelat cineva cu o cutie de „Luckies”.

Un picolo străbătu hol-ul şi întrebă:

— dumneavoastră sunteţi mr. Levy?

Cititorul gazetei dădu din cap şi se ridică.

— Sunteţi chemat la telefon.

VIII

La New York sunt multe clădiri înalte şi unele din ele au un soi de turn deasupra. O astfel de casă însă, pe care mulţi ochi iscoditori o căutau, avea o formă neobişnuită. Încăperea de sub cupola turnului era cartierul general al celui mai primejdios criminal care a trăit vreodată.

Deoarece acea încăpere pătrată era lipsită de ferestre, trebuia să vină o zi când datorită acestui amănunt, un om isteţ va intra la bănuială.

Cam pe la ora două şi jumătate din după amiaza aceea fatală când Burke, prefectul poliţiei se duse în vizită la fratele său, un bărbat şedea în spatele unei mese lungi şi înguste care se afla în încăperea cocoţată tocmai în vârful turnului fără ferestre. Era Centrala Principală. Pe peretele gol din faţa sa se aprinse un punct roşu şi un glas limpede comunică:

— Aici C.G. Ofiţerul de zonă I B raportează că Biroul de identificare n-a putut stabili drept „cunoscut” pe niciunul din cei bănuiţi. Din ordinul colonelului Roscoe ei urmează să rămână departe de arestaţi. Prefectul poliţiei Burke a trimis după maşină, ca să-l viziteze pe fratele său, pastorul. S-au luat măsuri ca maşina să tragă la scară cu

întârziere. Ofiţerul de zonă I B aşteaptă alte instrucţiuni. Raportul s-a sfârşit.

Făptura ciudată de la masă nu se clinti. Câteva clipe domni tăcere adâncă. Apoi, un glas muzical rosti:

— Comunicăm ofiţerului de zonă I B să procedeze în conformitate cu dispoziţiile primite. Şeful de grupă, care conduce maşina prefectului poliţiei, va indica ora exactă când se schimbă direcţia. Comandantul de secţie I B 2, care-l ţine sub observaţie pe acest şef de grupă, este răspunzător de aceasta. Maşina trage la Intrarea Nr. 3. Comandantul de sector porneşte după ea. Transmite neîntârziat mai departe ordinul acesta.

Vorbitorul atinse un buton şi punctuleţul roşu dispăru. El apăsă pe un alt buton şi o lumină albastră se ivi pe perete.

— Laboratorul! se auzi.

— Trimite-mi-l imediat pe şeful chimist.

Lumina albastră se stinse.

Doamna Czerna stătea la fereastră şi privea lacul din Central Park. Apartamentul ei avea acea notă feminină pe care Parisaina o imprimă tuturor lucrurilor ce-o înconjoară. Şi doamna Czerna, gătită de plecare, era tot atât de plină de atracţie ca şi cadrul în care se afla.

Dar ochii ei păreau că nu văd nimic din parcul pe care-l

privea, ci mai curând făceau impresia că se afundă într-o depărtare ceţoasă.

Ţârâitul telefonului o făcu să tresară. Aparatul se afla pe un birouaş minunat, situat între ferestre. Ea ridică receptorul şi-l duse la ureche.

— Aici C.G.

— Zona 2 A, răspunse frumoasa femeie.

— Rămâi la aparat ca să vorbeşti cu Centrala Principală.

Doamna Czerna aşteptă. O expresie de spaimă se întipări pe chipul ei.

— Aici Centrala Principală, auzi ea un glas muzical. E adevărat că eşti în legături de prietenie cu pastorul Patrick Burke?

— Da. Răspunse ea, şovăind. Îl cunosc foarte bine.

— Înştiinţează-l că un văr al dumitale, care rămâne la New York puţin numai, ar dori să-l cunoască. Orânduieşte lucrurile în aşa fel încât să-l vizitaţi amândoi pe pastor azi după amiază. Vărul dumitale se numeşte Gaston Pascal se va întâlni cu dumneata la biroul agenţiei teatrale a hotelului „Baltimore”. Dumneata nu-l cunoşti pe monsieur Pascal, în schimb el te cunoaşte. E limpede?

— Da.

Centrala Principală încheie convorbirea. Câteva clipe

doamna Czerna stătu cu receptorul în mâna tremurândă.

Aşadar Zonele îi răpiră ceasul de libertate atât de mult dorit. Această chemare nemiloasă la datorie pentru Zone îi distrusese nu numai speranţa de a putea sta de vorbă, netulburată cu doctorul Stopford, dar îi mai amintea că se află amestecată din nou în acest păienjeniş plin de taine, misterioase, trebuind să apară în faţa lui ca spioană şi însoţită de... cine? Un val de necaz şi scârbă o copleşi. Mizeria din care o salvase cândva organizaţia Zonelor, i se părea acum mai uşor de îndurat decât preţul care i se cerea pentru libertatea dobândită. Se privi într-o oglinjoară, dădu cu puţină pudră şi ruj, apoi se îndreptă spre ascensor. La patru fără un sfert urcă încetişor scara acoperită cu covoare a hotelului „Baltimore” şi se apropie de ghişeul unde se vindeau bilete de teatru. Deşi hotelul acesta era totdeauna plin de pasageri, se părea că sălile erau folosite exclusiv de persoane care nu locuiau acolo. Se dădeau întâlniri şi se aşteptau unii pe alţii. Orchestra, sub conducerea unui fiu de milionar, îşi amesteca acordurile cu zgomotul sutelor de glasuri omeneşti. Un bărbat se înclină în faţa doamnei Czerna într-un fel care nu era deloc american.

— Scumpa mea Feea – o întâmpină el în franceză eşti

punctuală ca de obicei.

O clipă, inima ei încetă să mai bată. Timp de doi ani-doi ani lungi şi plini de grijinici un bărbat n-o numise Feea. Străinul o privi zâmbind, dar ochii săi, neobişnuiţi, himnotici, pândeau un răspuns.

— Mă bucur totdeauna când te văd, Gaston.

Ea părea că repetă o lecţie; cuvintele nu erau ale ei proprii. Totuşi, o parte a creierului ei rămase încă nealterată de voinţa ce i-o impunea celălalt. „Ăsta trebuie să fie un ofiţer superior al Zonelor, îşi spuse ea. Nu era şeful ei de divizie, căci pe acesta îl cunoştea. Probabil un ofiţer de la Cartierul general. Îl măsură din cap până în picioare şi cu priceperea ei înnăscută în probleme de modă, recunoscu că Gaston Pascal era fără cusur din punctul acesta de vedere. Mic de statură-o idee mai înalt decât ea-svelt, brunet, palid şi cu un cap minunat.

Şi deodată se făcu lumină în mintea ei: Pascal semăna aidoma cu Napoleon Bonaparte la vârsta de treizeci şi cinci de ani.

— Mă bucură mult că am prilejul să-l cunosc pe pastorul Burke, spuse el, şi ochii lui iscoditori cereau un răspuns.

— O să-ţi placă, spuse ea, mecanic. Toţi îl iubesc.

Maşina şefului de poliţie părăsi Prefectura. J.O.S. Burke

nu prea era un om înzestrat cu răbdare; în clipa aceasta însă era într-o dispoziţie care ar fi putut face din el un criminal. Zece minute întârziere! Solke, secretarul său, dădea vina pe şofer. Lazarevici, şoferul, învinovăţea la rândul său pe Solke. Şi Burke ajunse la convingerea că un simplu irlandez fusese învins de un teuton făţarnic şi un sârb mincinos. Zvârli restul de ţigară în scrumieră şi cu un gest elegant luă dintr-o lădiţă de argint din apropiere o pralină învelită în staniol. Un diplomat din Washington, cu care întreţinea legături de prietenie, îl aproviziona în mod regulat pe John Burke cu aceste produse fine ale unei firme din Zürich, căci numai un diplomat şi le putea procura. Ele soseau în nişte lădiţe de lemn elegante şi pe învelitori purtau înscripţii ca: Chartreuse, Benedictine, Curacao, bunătăţi greu de procurat într-o ţară cu regim sec. Gustul plăcut al coniacului veritabil avu o înrâurire favorabilă asupra dispoziţiei sale. La un reprezentant al legii, se gândi el o astfel de slăbiciune era de două ori condamnabilă. Nu era prima oară când îşi spunea asta. Dar mâna sa se şi întinse din nou. Fără să se uite la inscripţie, el desfăşură hârtia în care era învelită bomboana de ciocolată, pe care o vârî apoi în gură. Era tot coniac, un coniac minunat. Luă a treia bomboană. Deodată

băgă de seamă că Lazarevici îl privea prin oglindă. Drace! dar ce era mutra asta a şoferului? Se făcea din ce în ce mai mare. Ia te uită, acum cuprinsese toată suprafaţa oglinzii, aşa că nu se mai vedea nimic din strada din urma lor. Ciudat! Prefectul râdea să se prăpădească.

Prin mintea sa trecu ca o negură gândul că ar fi turbat, ori că era bolnav, ori ameţit. Încercă să-şi apropie gura de tubul acustic, dar...

Datura metel, bolundariţa acoperită cu păr moale, este metoda folosită de Tugarezi. Accentul vorbitorului trăda pe europeanul din nord.

— Înainte vreme se amesteca cu el opiu şi haşiş. Preparatul meu se bazează pe datura sanguinea, bolundariţa roşie din Peru, din care băştinaşii extrag otrava aceea numită tonga.

— Probabil că e cufundat într-o ameţeală profundă, se auzi un glas moale şi muzical.

— Se află într-o stare pe care o anumită sectă din Nizam o numeşte „Kal”: îşi dă seama de tot ce aude, dar nu e în stare să se mişte sau să vorbească. Ceea ce se porunceşte să facă – în această stare – în cursul celor douăzeci şi patru de ore următoare, va îndeplini cu exactitate desăvârşită. Acest preparat puţin cunoscut, explică unele

crime politice pentru descoperirea cărora autorităţile britanice din India îşi frământă zadarnic mintea.

— Dar îşi va aminti de ceva?

— De nimic. Îi vei porunci să uite totul. Sau dacă doreşti să moară, porunceşte-i să se sinucidă.

— Dacă aş fi sigur că va uita totul aş prefera să-l las în viaţă.

— În privinţa aceasta îmi asum toată răspunderea.

Câteva clipe domni tăcere, după care se auzi iar glasul muzical:

— John O'Shaughnessy Burke, deschide ochii!

Prefectul poliţiei deschise ochii.

Se văzu într-o încăpere de care îi venea greu să creadă că ar exista în realitate. Deasupra capului său strălucea o cupolă de aur; podeaua, pereţii şi lămpile erau negre şi aurii. În spatele unei mese lungi şi înguste şedea un soi de mumie, ai cărei ochi, cu deschizătura de o lungime nefirească, se fixau asupra lui cu putere hipnotică. Nimeni altcineva nu se mai afla în încăpere, iar aceasta n-avea nici uşi, nici ferestre. Numai o pată albastră de lumină lucea ciudat pe peretele din faţa mesei.

Chipul galben ca de mort luă iar cuvântul:

— John Burke, la ora patru vei părăsi locuinţa fratelui

dumitale şi te vei înapoia la Prefectură.

— Fii mai lămurit! interveni consilierul nevăzut. Ţine seamă de faptul că ordinele primite în cursul stării de „Kal” sunt îndeplinite întocmai. Explică-i în mod lămurit în primul rând că trebuie să dea uitării convorbirea aceasta şi că la sosirea în faţa casei fratelui său urmează să se trezească; apoi, să-şi amintească precis că la ora patru trebuie să părăsească locuinţa pastorului.

Glasul muzical reluă;

— Când voi înceta să vorbesc, vei uita tot ce ţi-am spus până acum din clipa când ai adormit. Te vei trezi îndată ce şoferul dumitale va spune” Am sosit, Sir! „La ora patru, vei părăsi casa pastorului Burke şi vei pleca înapoi la Prefectura poliţiei. Un punctuleţ roşu sclipi pe perete alături de cel albastru.

— Aici C.G. Raportul comandantului de sector de la hotelul „Memphis” tocmai a sosit. Ned W. Regan a petrecut patruzeci de minute cu doctorul Stopford. A plecat apoi, urmărit de şeful de grupă.

Stopford a părăsit hotelul după zece minute. În hol s-a întâlnit cu un cunoscut sud-american cu numele Ramon de Sa, pe care l-a invitat la pastorul Burke. Şeful de grupă s-a luat după ei. Ora 3.25. Raportul s-a sfârşit.

Se scurseră şaizeci de secunde în cap, în care timp lumina roşie şi cea albastră sclipeau una alături de alta, iar privirea lui John Burke era aţintită asupra personajului nemişcat din spatele mesei.

Un glas moale rupsese tăcerea de mormânt:

— În trei minute dă-mi legătura cu ofiţerul de zonă 2 A!

Luminiţa roşie se stinse. Ochii înguşti se aţintiră din nou asupra neputinciosului poliţist:

— Voi repeta acum ordinele pe care ţi le-am dat adineaori.

IX

— Am sosit, Sir!

Burke deschise ochii. Se afla în maşina sa, care oprise în faţa unei case pe care o cunoştea foarte bine. Lazarevici stătea lângă portieră, aşteptând să coboare.

Năucit, prefectul privi la ceasul din maşină: trei şi un sfert.

— Cu neputinţă! exclamă el, scoţând ceasornicul din buzunar. Trei şi un sfert...

Capul îl durea îngrozitor şi un gust rău îi umbla prin gură.

— Ia spune, Lazarovici...

Dar se întrerupse în aceeaşi clipă. În mod vag ştia că era vorba de un mister în toată afacerea asta. Devenise indispus, ceva de necrezut, de neînchipuit, i se întâmplase. Dar mai mult decât asta, ceva care nu se putuse întâmpla numai în cele 25 de minute care se scurseră din clipa plecării sale de la Prefectură.

— La ora cinci! spuse şoferului şi intră în casă. O spaimă de moarte pusese stăpânire pe el; se îndoia de propriul său simţ de răspundere.

— Suntem urmăriţi? întrebă Roscoe când maşina lor

porni din faţa hotelului „Memphis”.

Stopford privi de-a lungul străzii şi răspunse:

— Da. Un bărbat într-o maşină de două locuri.

— Asta înseamnă că te urmăresc pe dumneata, în speranţa de a da de mine. Aşadar, sub raportul acesta suntem în câştig. Trebuie să-ţi spun că socot drept o etapă importantă pe pastorul Burke.

Fratele său e şeful poliţiei, dar n-aş da o para chioară pe toată viaţa mea, dacă m-aş aventura acum prin preajma Prefecturii. Sub masca lui Ramon de Sa mai merge; dar în scopul acesta prefectul Burke trebuie să facă cunoştinţă cu de Sa într-un mod nevinovat, care să azvârle praf în ochii bandei. Se va dovedi poate necesar să-l iniţiem pe pastor în toată afacerea.

Când maşina opri în faţa casei pastorului, o altă maşină, elegantă, cu două locuri, trecu în goană pe dinaintea lor şi opri ceva mai departe, înaintea unei prăvălii.

— Aha! făcu Roscoe. Plăteşte, Stoppy! Eu sunt dansator profesionist şi noi ăştia nu plătim niciodată.

Ajuns sus în locuinţa pastorului, scârba lui Roscoe pentru noua sa fizionomie crescu. Nepoata pastorului, Molly O’Hay, o tânără fată plină de farmec, era oaspete de onoare. Avea părul acela ondulat, cafeniu, pe care Bond

Street şi Fifth Avenue îl imită, dar pe care nu-l pot reda întocmai; ochi de un albastru închis, plini de mister şi un ten cu care zânele bune despăgubesc pe femeile sortite să-şi ducă viaţa în ţara ploilor veşnice; Molly O'Hay era un veritabil trandafir sălbatic irlandez.

După prezentări, Stopford se văzu o clipă singur cu gazda. Patrick Burke semăna foarte mult cu fratele său, atâta doar că nu avea fruntea încruntată ca acesta şi chipul trandafiriu îi era luminat de un surâs.

— Unde e Roscoe? întrebă el repede.

— Nu cutez să spun, părinte, răspunse Stopford.

— Bine, bine, pricep eu.

Colonelul îl trase la o parte pe prietenul său.

— Ea mă urăşte, spuse el, urmărind cu privirea pe Molly O'Hay. O fată ca ea nici nu se poate să nu urască un bărbat aşa cum par eu a fi.

— Prefectul nu e aici.

— E aşteptat însă. A întârziat cam multişor, căci urma să fie aici la ora trei şi acum e patru fără un sfert. Cu cel mai desăvârşit accent argentinian l-am rugat pe pastor să intervină pe lângă fratele său ca să pot căpăta încuviinţarea de a vizita arestul Prefecturii. Când ţi se va ivi prilejul potrivit, şopteşte-i şefului că Roscoe îl roagă să

te ia în maşina lui pe dumneata şi pe prietenul dumitale de Sa.

Stopford încuviinţă din cap şi se duse lângă Molly O'Hay care, spre marele necaz al lui Roscoe, fusese monopolizată de un tânăr locotenent care servise cândva sub ordinele sale.

— Cum îl găseşti pe nostimul meu prieten, miss O'Hay? începu doctorul, întrerupând fără nicio rezervă „conferinţa" locotenentului asupra unui nou model de tun. E mult mai simpatic de cum s-ar putea presupune judecând după favoriţii săi.

Molly râse drăgălaş.

— Are un fel atât de comic de a se uita la mine, spuse ea. S-ar zice că ochii nu-s ai lui.

Sosirea lui John Burke puse capăt convorbirii. Molly auzi glasul lui şi-i ieşi înainte în vestibul. Îl găsi stând în faţa unui ceas vechi de familie, pe care Patrick Burke îl adusese tocmai din Limerick, patria lor.

— Ceasul ăsta merge prost, spuse John, când fratele său îl întâmpină.

Obrazul moale al fetei se lipi de bărbia lui, dar unchiul ei

privea ţintă la ceasulbrăţară.

— Câtuşi de puţin! spuse pastorul. Ceasul acesta a mers bine în Irlanda şi tot atât de bine merge şi la New-York. E exact patru fără zece...

Prefectul îşi duse mâna la fruntea umedă de sudoare şi îngăimă:

— Patru fără zece... Şi eu am plecat la trei fără zece... Doamne Dumnezeule! Am pierdut un ceas din viaţa mea.

— Desigur că are loc un mic consiliu de familie, spuse Stopford. Prefectul e aici cam de multişor şi până acum nu s-a arătat oaspeţilor.

— Hm... făcu Roscoe, gânditor.

Deodată însă se trezi din visare:

— Aha! Uite-o pe prietena dumitale!

Stopford se-ntoarse şi inima începu să-i bată cu putere.

— Mult stimată doamnă Czerna. Este...

Îşi întrerupse şirul vorbelor, fiindcă în spatele doamnei intră în cameră un bărbat care avea înfăţişarea unui străin. Făcându-i semn să se apropie, frumoasa femeie spuse degajat:

— Doctore Stopford, dă-mi voie să-ţi prezint pe vărul meu Gaston Pascal.

— Încântat! răspunse medicul. Îmi daţi voie şi mie:

prietenul meu senor Ramon de Sa – doamna Czerna, domnul Pascal.

— Respectele mele! spuse Roscoe, făcând o plecăciune. Eu sunt aici cu totul străin şi prietenul meu Stopford e atât de amabil să mă introducă printre oameni fermecători.

Pastorul le întrerupse discuţia, pentru a prezenta noilor sosiţi pe ceilalţi oaspeţi. Şi spre marele necaz al lui Stopford, doamna Czerna se adânci imediat într-o discuţie cu locotenentul, iar Roscoe constată cu mai puţină inimă rea că Molly O'Hay părea să-l găsească foarte atrăgător pe francez.

— Îndată ce vom avea timp, aş vrea să-ţi pun unele întrebări cu privire la doamna Czerna, murmură colonelul.

Doctorul tresări. În chestiunea aceasta nu-şi simţea cugetul prea împăcat.

— Examinează-l puţintel pe însoţitorul ei, urmă Roscoe.

— L-am şi examinat, impresia e proastă.

— Dar lucrul principal l-ai trecut cu vederea.

— Nasul lui?

— Aşa e! Individul are o perfectă asemănare cu Napoleon. Napoleon de la Austerlitz.

Pastorul se întoarse şi se adresă argentinianului:

— Am vorbit cu fratele meu. Nu se prea îngăduie

vizitarea arestului Prefecturii, dar deoarece eşti prieten cu doctorul Stopford, va face o excepţie cu dumneata. Aşadar, dacă te duci acolo mâine dimineaţă pe la zece, vei fi lăsat să intri.

— Minunat! exclamă Stopford; schimbând o privire grăbită cu colonelul. Pot sta de vorbă o clipă cu fratele dumitale, părinte?

— Fireşte. Sunt puţintel cam neliniştit în privinţa lui; nu pare deloc în apele sale. Probabil că e surmenat...

— Vom vedea, spuse colonelul, cu glasul său adevărat.

Pastorul Burke privi cu ochii holbaţi la omul din faţa sa.

— Roscoe! murmură el.

— Da, acum o ştii. Deoarece singurii indivizi suspecţi nu ne pot auzi...

— Suspecţi? Membri ai acestei bande de ucigaşi? În casa mea?

— Ascultă-mă, părinte! Trebuie neapărat să pătrund cât mai repede cu putinţă în Prefectura poliţiei, şi asta ca Ramon de Sa.

— Bine! spuse pastorul, cu hotărâre. Aşteaptă aici o clipă!

Plecă repede şi în uşă se izbi aproape nas în nas cu Gaston Pascal, care intra împreună cu Molly O’Hay.

— N-ai vrea să-l cunoşti pe unchiul meu John? întrebă fata pe doctor. E în camera de lucru a unchiului Pat.

— Şi eu m-aş simţi nespus de fericit să stau de vorbă cu el, se amestecă argentinianul, făcând din nou o plecăciune.

Ochii scânteietori ai lui Gaston Pascal nu se dezlipeau de pe chipul celuilalt...

— Ia să ne ducem la dumnealui! spuse Stopford. Nu prea sunt mulţi oameni care doresc să facă cunoştinţă cu un prefect de poliţie... De undeva se auzi bătând ora patru...

Când ajunseră în camera de lucru a pastorului o găsiră goală... Căutară şi în celelalte încăperi şi în cele din urmă aflară de la băiatul de la ascensor că tocmai îl dusese jos pe prefect.

Se uitară năuciţi unul la altul. Glasuri vesele răzbiră până la ei; Molly O’Hay râdea în cascade argintii.

— E ceva putred pe aici, spuse pastorul, nervos. De la început mi s-a părut că astăzi e cam ciudat fratele meu.

— Trebuie să descopăr misterul, interveni Roscoe. Dar cum ajung la Prefectura Poliţiei?

— Cu mine. Peste două minute o maşină gonea spre Prefectura poliţiei; în ea se aflau un argentinian cu pielea

bronzată, un medic de vapor monoclat şi un pastor corpolent, care în grabă îşi uitase pălăria.

— De mult o cunoşti pe doamna Czerna, părinte?

— De când a venit la New York. Face parte din parohia mea.

— Şi vărul ei?

— Pe ăsta l-am văzut azi pentru întâia oară. M-a întrebat telefonic, dacă-l poate aduce cu ea. Dar de ce mă întrebi asta?

— E foarte firesc ca să caut să ştiu ce fel de persoane sunt acelea cu care vin în contact. Tocmai acum viaţa mea atârnă de un fir de păr.

Ajunseră la Prefectura poliţiei. Numele pastorului deschise toate uşile, astfel că ajunseră fără nicio greutate în biroul plin de fum din care se punea în mişcare maşinăria complicată a poliţiei new yorkeze.

Prefectul şedea la biroul său, fără obişnuita ţigară în gură.

— Ce s-a întâmplat, John? îl întrebă fratele său. De ce-ai şters-o atât de misterios? Cu un gest obosit prefectul îşi trecu mâna peste frunte.

— Pat, spuse el, de când stau aici mă ostenesc să dezleg enigma aceasta.

— Care vasăzică, nu ştii de ce ai plecat?

— Întocmai. Şi, ceea ce e mai rău, nici nu-mi pot amintii că am plecat.

Privirea sa rătăcită se aţinti o clipă asupra lui Ramon de Sa.

— Desigur că vă întrebaţi ce caut eu aici, spuse argentinianul de ocazie. Dar glasul meu mă va trăda. Sunt în realitate: Drake Roscoe.

Uşa se deschise şi un comisar intră înăuntru cu o hârtie în mână.

— S-a făcut, Sir. Conform ordinului, cei şaisprezece arestaţi au fost eliberaţi.

— Ce?... răcni John Burke, sărind de pe scaun, cu pumnii încleştaţi.

— Din ordinul cui? întrebă Roscoe, tăios.

— Răspunde! tună Joh Burke.

— Din al dumneavoastră, Sir. Acesta e ordinul scris.

Puse pe masă hârtia şi îşi plimbă privirea năucită de la unul la altul, până când şeful îi făcu semn să plece...

Prefectul rămase cu ochii aţintiţi asupra propriei sale semnături şi îşi îngropă faţa în mâini.

— Asta e vrăjitorie, şopti Stopford.

— Centrala Principală marchează un punct, spuse

Roscoe şi punând mâna pe umărul prefectului, urmă:

— Să n-ai nicio grijă, mr. Burke. Asupra dumitale nu apasă nicio vină. Într-o bună zi vom afla cum stau lucrurile, căci nu numai Centrala Principală poate marca un punct, ci şi eu.

— Ce vrei să spui cu asta, Roscoe? întrebă pastorul.

— Cred că ştiu cine este în realitate Gaston Pascal.

— Cine? sări Stopford ca ars.

— Dacă nu mă-nşel prea mult, răspunse colonelul, domnul acela nu e nimeni altul decât... Centrala Principală.

X

— Ceea ce m-a trezit din somn, spuse June Sutton, cred c-a fost un sunet ciudat, care părea să vină de foarte aproape.

— Şi ce-ai făcut? întrebă Roscoe.

— De spaimă am stat complet nemişcată.

— Lucrul ţi s-a întâmplat aşa doar în noaptea de marţi spre miercuri?

— Da.

— Povesteşte mai departe!

— Apoi mi se păru că se mişcă ceva sub pernă. Tocmai când mi se năzărise asta şi-mi înăbuşii un ţipăt, simţii o gâdilătură pe ceafă. Mă ridicai în pat şi în clipa aceea căzu ceva pe pătură...

— Şi atunci ai ţipat?

— Nu. E ciudat, nu-i aşa? Nu puteam să ţip. Aprinsei lampa de lângă pat şi începui să caut, dar nu descoperii nimic. Deodată auzii iarăşi sunetul acela ciudat sub pernă. Atunci sării din pat ca o veveriţă...

— Ce oră era? o întrerupse colonelul.

— Exact ora unu.

— Povesteşte mai departe!

— Câtva timp n-am avut curajul să ridic perna. Până la urmă însă m-am hotărât... Şi... ce să vezi? sub pernă se afla un mosoraş de lemn fixat cu o bucăţică de sârmă.

— Ce era înfăşurat pe el: lână sau mătase?

— Nu ştiu!

— Ferestrele camerei erau deschise?

— Amândouă erau larg deschise.

— Tot nu pricep de ce ai trecut sub tăcere tatălui dumitale întâmplarea asta.

— Îţi voi explica. Am avut deodată impresia că cineva ar sta afară, în faţa uşii mele. Am alergat într-acolo... am deschis-o, dar coridorul era pustiu. Am stins atunci lumina şi am alergat în camera lui mrs. Dean.

— Şi ce i-ai povestit?

— Atâta doar că mi s-a părut că se afla cineva în camera mea.

— Cât timp ai stat la ea?

— Două-trei minute.

— Şi după aceea?

— Am mers împreună înapoi... Mosorelul dispăruse!

Drake Roscoe rămase cu privirea aţintită în gol.

— Şi ai rămas încredinţată după aceea că ai visat? întrebă el.

— O, nu! câtuşi de puţin. Ştiam chiar foarte bine că nu visasem. Dar ce puteam spune?

— Aşa e! încuviinţă Roscoe. Şi după aceea te-ai culcat înapoi?

— Da, însă am rămas trează până-n zori.

— Fireşte.

— Şi mai e încă ceva... urmă fata, şovăitoare.

În câteva rânduri am întâlnit în apropierea casei un om cu înfăţişare ciudată. Omul acesta seamănă cu Napoleon.

Roscoe îşi înăbuşi o înjurătură marinărească.

— Când l-ai zărit pe omul acesta pentru ultima oară?

— Ieri după amiază. În drum spre terenul de golf, eu şi cu Molly am trecut cu maşina pe lângă el.

Amurgul se lăsa încetinel deasupra vilei lui Page Sutton.

Doctorul Stopford stătea la fereastră, cufundat în contemplarea priveliştei.

Era o seară minunată de vară. Dar pentru ochiul omului de la fereastră fiecare umbră constituia o primejdie, căci casa de ţară a lui Page Sutton se afla în interiorul Zonelor, a acelor Zone misterioase peste care stăpânea o fiinţă cunoscută sub numele de „Centrala Principală”.

Drake Roscoe intră în cameră.

— Da, da, Stopford! spuse el, şi se alătură de prietenul

său, la fereastră. Aparenţele înşală adesea.

De la celălalt capăt al camerei cufundate în semiîntuneric, Page Sutton întrebă:

— Am făcut oare bine că te-am chemat aici colonele Roscoe? Şi dumneata ai procedat cuminte venind?

Roscoe se-ntoarse repede şi răspunse:

— Mr. Sutton, îţi rămân îndatorat pentru şansa pe care mi-ai oferit-o. Cu multe luni în urmă m-am poticnit de o conspiraţie mai vastă decât oricare alta cunoscută în analele criminale, m-am izbit adică de existenţa unei organizaţii cu denumirea de „Zone”. Şi în seara asta mărturisesc în mod deschis că nu ştiu despre aceste Zone, despre acela care stă în fruntea ei, cu mult mai mult decât ştiam la începutul activităţii mele în direcţia aceasta.

Al patrulea din cei prezenţi în cameră – un bărbat muşchiulos – se ridică molcom din fotoliu şi luă de pe măsuţa de fumat un chibrit cu care îşi reaprinse ţigara stinsă.

— Colonele, se adresă el lui Roscoe, în noaptea asta vei face cunoştinţă cu fel de fel de chestii, în casa aceasta.

Roscoe dădu din cap în semn de aprobare. Deoarece Ned W. Regan număra printre clienţii săi o sumă de capete încoronate, cuvintele sale meritau să fie întâmpinate cu tot

respectul cuvenit.

— Dacă mă gândesc la câte s-au descoperit pe seama acestor Zone, stau şi mă întreb cu uimire cum e cu putinţă să-şi mai ţină deschisă dugheana spuse Stopford. Ai la dispoziţie peste douăsprezece mii de poliţişti new yorkczi, fără să mai pomenesc de flota şi armata Statelor Unite; la asta se mai adaugă Regan cu nenumăratele lui plutoane de detectivi... Şi cu toate acestea misterul rămâne nedezlegat.

Drake Roscoe începu să se plimbe prin faţa ferestrei deschise şi în cele din urmă spuse:

— Mr. Sutton, iartă-mă dacă ating chestiuni intime, dar trebuie să văd limpede în afacerea asta. Faptele stau deci astfel: dumneata, mr. Sutton, te-ai lăsat şantajat, ani de zile printr-un sistem bine ticluit. Moartea soţiei dumitale, survenită acum şase luni, a răpit şantajiştilor prilejul de a mai face presiuni asupra dumitale. Nu întreb care era acest mijloc – asta nu mă priveşte – dar în orice caz acum ai scăpat de această presiune.

Page Sutton dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Bine! urmă Roscoe. Încă înainte de moartea soţiei dumitale te-ai ostenit să strângi material pentru ca să vii de hac acestor oameni şi mr. Regan a lucrat pentru

dumneata în direcţia asta. Aşa e, Regan?

— Întocmai, răspunse vestitul detectiv.

— De când ai încetat plăţile, urmă Roscoe, s-au făcut încercări de intimidare, atentându-se în diferite rânduri la viaţa dumitale. Asupra uneia din aceste încercări – lovi cu palma peste buzunarul de la piept – posed amănunte precise, furnizate de mr. Regan. Acum vreo două săptămâni ai luat contact cu un om care s-a dat drept ofiţer al acelei organizaţii care te-a jecmănit ani de-a rândul în schimbul unui anumit preţ...

— Douăzeci de mii de dolari, întrerupse Regan.

Eu l-am sfătuit pe mr. Sutton să nu plătească nimic.

— În schimbul unui anumit preţ, repetă Roscoe, fără să ţină seamă de întrerupere, el ţi-a furnizat unele amănunte privitoare la această bandă de nelegiuiţi.

— Aş dori să le văd şi eu, spuse Regan, muşcător. Page Sutton ridică mâna, făcând tăcere:

— M-ai socotit drept naiv, Regan, când ţi-am împărtăşit intenţia mea. Dar în noaptea asta vei vedea ce se află ascuns în casa mea de fier.

Merită cu vârf şi îndesat douăzeci de mii de dolari.

— Din păcate, replică Roscoe, denunţătorul acesta a dispărut, astfel că nu putem verifica informaţiile sale. Şi

după aceea s-au făptuit asupra dumitale acele tentative de asasinat. Aşa e?

— Întocmai aşa! încuviinţă Page Sutton.

— Aşadar, în casa de fier a lui mr. Sutton se află ceva care-mi va ajuta poate să pun capăt activităţii Zonelor.

— În noaptea asta vei face cunoştinţă cu obiectul acela, repetă Page Sutton.

— Asupra unui fapt nu sunt prea dumirit: de ce-ai ţinut oaspeţi în casă, mr. Sutton, deşi ştii ce primejdie te ameninţă?

— Credeam că prezenţa dumitale sporeşte propria mea siguranţă. De altfel, nu sunt decât doi oaspeţi: Molly O'Hay, care a fost împreună cu fiica mea June în pension la Paris, şi un vechi prieten al meu, doctorul Cross, un coleg al d-tale-doctore Stopford. Pentru aceştia nu e nimic de temut.

— Dar nu s-au tras gloanţe când ai jucat tenis pe propriul dumitale teren?

— Asta e adevărat, răspunse Page Sutton, întunecându-se la faţă. Însă ţinta eram eu.

Se auziră bătăi discrete în uşă şi majordomul grec al lui Sutton, Christopoulos, intră înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă stăpânul său.

— Mrs. Dean ar dori să ştie dacă mr. Regan rămâne peste noapte.

— Nu! răspunse însuşi detectivul. Trebuie să mă înapoiez în oraş.

Colonelul îl privi surprins.

— Oho, scumpul meu Regan, vorba e vorbă!

— Bine că mi-ai amintit! Fireşte. Dacă nu te deranjez, deci Sutton

— Nu mă deranjezi câtuşi de puţin, îi tăie vorba gazda. Christopoulos, dă de veste doamnei Dean.

Majordomul se înclină şi plecă.

— N-am încredere în omul acesta, se adresă colonelul lui Regan. Ia-te după el! Sunt sigur că de îndată ce va da dispoziţie necesare intendentei, va alerga de-a dreptul la telefon.

Regan clipi cu înţeles, se ridică şi se prefăcu că se îndreaptă spre uşă, dar Stopford, care se oprise în faţa ferestrei, îl reţinu.

— Ei! Cine eşti dumneata? Şi ce faci acolo?... strigă doctorul în întuneric.

Ceilalţi trei alergară spre fereastră.

— Repede în grădină! porunci Stopford. În tufiş e ascuns cineva care ne-a spionat.

XI

Broadway-ul era un şir nesfârşit de maşini care se îndreptau după teatru spre hoteluri şi restaurante. Pe Fifth Avenue înghesuiala era aproape tot atât de mare şi în Sixth Avenue se afla o masă compactă de automobile care aşteptau să se poată scurge pe celelalte străzi.

În mijlocul acestui vacarm, undeva sus deasupra oraşului, o scânteie roşie ţâşni într-o încăpere tăcută şi întunecoasă ca încăperile Marii Piramide.

— Raportul şefului de grupă 4, sectorul 3 A 3, vesti un glas: În casa: Sutton: Roscoe şi Stopford rămân peste noapte, de asemenea şi Ned W. Regan. Acesta din urmă îl spionează pe Christopoulos, majordomul grec. Şeful de grupă anunţă că întâmpină greutăţi în aflarea amănuntelor. Îl consideră pe Christopoulos suspect.

Mrs. Dean, intendenta, n-a distribuit camerele de musafiri încă. Ora 8,30. Raportul s-a sfârşit.

După o pauză îndelungată un glas muzical porunci;

— Raportul comandantului de sector 3 A 3.

— Raportul a sosit. Comandantul de sector 3 A 3 care supraveghează casa Sutton, raportează că toate atacurile împotriva câinilor au eşuat; Christopoulos, majordomul

grec, a făcut să dea greş orice încercare. Pachetul trimis de chimistul şef a sosit. A fost ales copacul potrivit. Şeful de grupă, detaşat pentru misiuni speciale, aşteaptă îndrumări. Comandantul de sector cere instrucţiuni pentru cazul când colonelul Roscoe nu capătă cameră pe partea dinspre apă. Raportul s-a sfârşit.

De data aceasta tăcerea ţinu numai o jumătate de minut.

— Dă dispoziţii şefului de garaj să trimită imediat maşina cea mai rapidă la hotel „Plaza”. Şoferul va primi acolo alte instrucţiuni, de la un ofiţer care i se va adresa cu numele de Raymond.

Alte două maşini vor fi ţinute la dispoziţia unor patrule ale C.G. ului. Dă-mi legătura acum cu ofiţerul de zonă 2 A. Se scurse câtva timp, până când un glas dulce de femeie spuse:

— Zona 2 A.

Omul din întuneric vorbi acum franţuzeşte:

— Ofiţer de zonă 2 A, te vei duce la hotel „Plaza”, unde te aşteaptă un „Cadillac”. Vei cere şoferului, care se numeşte Raymond, să te transporte la vila lui Page Sutton. În dreptul acesteia maşina suferă un accident şi vei fi oaspetele lui Page Sutton, în noaptea asta. Cum vei ajunge

la acest rezultat, te priveşte. Ai priceput totul?

— Da, răspunse un glas obosit!

— Jos, la ascensorul casei dumitale, te va aştepta un bărbat, dă-i cheia locuinţei dumitale şi îndată ce vei fi în vila Sutton formează propriul dumitale număr de telefon. Ofiţerul acesta îţi va răspunde. Alte instrucţiuni vei căpăta mai târziu. Ai înţeles?

— Da.

— Să nu pleci de acasă înainte de a sosi bărbatul în cauză. El o să-ţi telefoneze de jos din hol. Am terminat.

Lumina roşie se aprinse din nou.

— Aici C.G.

— Dă ordin patrulei C.G. Nr. 3 să plece la locuinţa doamnei Czerna, în West Fifty-ninth Street. La cererea lui ea îi va preda cheia locuinţei şi el va aştepta acolo comunicările ei telefonice, precum orice alte dispoziţii ale C.G-ului. Comandantul de sector care supraveghează vila Sutton va raporta din zece în zece minute asupra situaţiei. Întăreşte toate staţiunile Diviziei A prin Divizia B. Ordin general urgent: toate unităţile care nu sunt de serviciu conform instrucţiunilor 5 şi 9, să stea pregătite. La lucru!

Lumina roşie dispăru. Iarăşi se făcu întuneric în încăperea misterioasă de deasupra vuietului străzii.

— O alarmă falsă, îşi dădu părerea Ned Regan.

— Ba deloc! replică Stopford, supărat. Repet că cineva stătea ascuns în tufiş şi ne spiona.

Sutton dădu buzna în cameră, abia ţinându-şi răsuflarea:

— Nici cea mai mică urmă nu se poate descoperi.

— Asta nu împiedică cu nimic ca Stopford să aibă dreptate, spuse Roscoe. Un spion se află în mijlocul nostru.

— Christopoulos nu poate să fi fost, îşi dădu cu părerea Regan. El se mai afla aci, împreună cu noi, când Stopford a observat pe omul acesta.

Roscoe îi aruncă o privire tăioasă.

— Cuvintele mele nu priveau pe Christopoulos, spuse el.

— Dar dumneata îl bănuieşti.

— Asta o recunosc, felul său de a se purta nu-mi place. Ia să ţinem acum un mic sfat, domnilor, după aceea ne vom duce să vedem ce fac cucoanele, care nu se poate să nu fi băgat de seamă că se petrece ceva aici şi vor fi neliniştite.

Se întoarseră în camera de lucru care acum era cufundată în întuneric.

— Nu aprinde încă lumina! spuse Roscoe. Sutton unde e safe-ul dumitale?

— În camera mea de culcare, tocmai deasupra capetelor noastre.

— Hm... Mai ştie cineva în casă despre asta?

— Nimeni.

— Şi fata şi musafirii dumitale consideră atentatele încercate asupra dumitale drept opera vreunui zănatec.

— Da. Ei cred că în noianul de slujbaşi pe care îi am în mână, e lesne să se găsească un fanatic care să azvârle bombe sau care să tragă asupra mea.

— „Fanaticul” care a aşezat bomba în parterul locuinţei dumitale, n-a fost acel tip de criminal comun pe care ţi-l închipui dumneata, spuse Roscoe. De curând s-a încercat în portul Boston să se arunce în aer unul dintre cele mai moderne vase de război ale marinei noastre; s-a mai încercat apoi să se distrugă Canalul Panama şi o a treia tentativă urmărea să-l asasineze pe prietenul dumitale Peter Champion. Aceste trei crime te pun în legătură cu primejdia care te ameninţă în clipa de faţă pe dumneata, Sutton.

— Doamne, Dumnezeule! Dacă e aşa cum spui, atunci chestia asta e mult mai vastă decât bănuiam eu.

— Infinit mai vastă decât ar putea bănui cineva, se amestecă în vorbă Stopford. „Zonele” astea nu-s o

întreprindere simplă de şantaj, ci un concern uriaş.

— Şi atât de monstruos, completă colonelul, încât eu am fost desărcinat temporar de slujbă, fiind investit cu puteri discreţionare. Ceea ce înseamnă că Washington-ul şi ultimul cent din Trezoreria Statelor Unite stau la dispoziţia mea. Acum îţi poţi face o idee despre ce e vorba.

Se auziră bătăi în uşă.

— Aşteaptă o clipă, Sutton! şopti Roscoe. Mă duc în grădină.

Şi cât ai clipi din ochi, se strecură prin fereastră, afară.

Uşa se deschise şi din holul luminat se desluşi făptura Junei Sutton.

— Oh, staţi în întuneric, după cum văd! spuse ea.

— Contemplam, fascinaţi, apusul de soare, miss June, mormăi Regan. Aprinde lumina, doctore!

Stopford se îndreptă spre comutator; dar fata i-o luă înainte: un candelabru uriaş se aprinde. Molly O'Hay, care urmase pe prietena sa, îşi petrecu braţul pe după mijlocul acesteia şi perechea, încadrată de rama uşii, oferea o imagine fermecătoare. Dar tabloul acesta fu turburat de ivirea doctorului Cross. Vârându-şi faţa urâtă printre căpşoarele fetelor şi cuprinzându-le pe amândouă cu braţele-i de maimuţă, el strigă:

— Gorila, cu prada sa!

Dar când zări expresia de pe cele trei chipuri, adăugă:

— Vreau să cred că nu v-am întrerupt de la o consfătuire de afaceri?

— De loc, Cross, răspunse Sutton, prietenos.

— Cred că prezenţa dumitale ne va ocroti în noaptea asta de ceva împuşcături, mr. Regan, glumi Cross. Rămâi aici, nu?

— Da, răspunse detectivul şi privirea sa tăioasă sfredeli chipul doctorului. Rămân până dimineaţă.

Molly o trase pe prietena ei lângă fereastră.

— Ia priveşte, June, ce culori minunate are cerul acolo, deasupra copacilor! Dă-ne voie să ieşim afară şi să mai contemplăm puţin...

— Mai aveţi timp, fetelor, spuse Page Sutton. În zece minute se încuie peste tot. Şi după aceea grădina va fi cam nesigură pentru cine nu poartă cămaşă de oţel. A! i-auziţi?

De undeva din spatele casei se auzi corul fioros al câinilor-lup.

— Mr. Sutton, spuse Molly, cu fermecătorul ei accent irlandez, n-aş fi visat niciodată că voi trăi cândva într-o fortăreaţă asediată. Găsesc că e minunat...

Râse vesel şi, însoţită de June şi doctorul Cross, ieşi în grădină.

— Peste o jumătate de oră ne găsim în camera mea de lucru, spuse Sutton doctorului Stopford. Comunică mai departe lui Roscoe şi Regan.

Abia sfârşise de rostit aceste cuvinte, că afară se şi auzi un ţipăt înăbuşit. Imediat fu văzută June, târând-o pe prietena sa înapoi în cameră.

— Acolo... în copacul acela mare... dincolo de tufiş... este cineva, îngăimă ea.

— Eşti nervoasă, scumpa mea, îi spuse Molly, căutând s-o liniştească. Eu n-am văzut nimic.

— Se termină repede şi comedia asta, strigă Stopford, sărind la fereastră.

Regan şi Page Sutton îl urmară, dar June interveni:

— Rămâi, tăticule, rămâi aici! Mi-e atât de frică...

Sutton se întoarse şi doctorul Cross se hotărî şi el să rămână, după ce aruncă o privire asupra chipului schimonosit de groază al Junei.

În acest răstimp detectivul îl ajunse pe Stopford. Străbătură pajiştea şi ieşiră pe poteca acoperită cu pietriş care făcea o cotitură la stânga. Cât puteai cuprinde cu ochiul, nu se vedea nimic; niciun sunet nu tulbura liniştea

nopţii.

Urmând poteca, ei ajunseră aproape la poartă când deodată Regan tresări: prin poartă se furişă un om, care le făcu semn.

— E Roscoe, şopti doctorul.

Imediat colonelul prinse pe câte unul de mână şi-i duse înapoi, în direcţia casei.

— Oare maşina care se aude o fi venind încoace? întrebă el ciulind urechea spre şosea.

— Nu mă interesează! mormăi Regan.

— În schimb mă interesează pe mine. Şi, ca să te liniştesc, află că eu stăteam în copacul de colo.

— Ce? exclamă Stopford.

— Aveam temeiurile mele să stau la un post de observaţie, colo sus. Ştii ce bănuiesc? Bănuiesc că târcoalele câinilor au făcut imposibilă operarea dinspre grădină.

— Şi că au găsit o cale pentru a acţiona din afară. În noaptea asta vom afla când şi în ce fel vor încerca să ne atace.

Un punct roşu se aprinde în încăperea tăcută ca un mormânt.

— Aici C.G! spuse un glas. Raportul ofiţerului de zonă 2

A. Via patrula C.G. În locuinţa ei, tocmai a sosit. Conform Instrucţiunilor, şeful de grupă a făcut ca maşina să se lovească de un gard, în urma cărui fapt bara de direcţie a fost deteriorată. Page Sutton a oferit ofiţerului ospitalitatea peste noapte. Ea a găsit cunoscuţi printre oaspeţii de acolo. Camera ei răspunde spre apă, iar a lui Roscoe pe partea opusă. Ofiţerul aşteaptă ordine în vila Sutton. Ora 9,30, Raportul s-a sfârşit.

Din întuneric se auzi glasul melodios al Centralei Principale.

— Raportul patrulei C.G. Care supraveghează pe ofiţerul de zonă.

— Raportul a sosit. Patrula a văzut maşina accidentată şi a aşteptat până când bagajul a fost transportat în casă. Şeful de grupă, care condusese maşina, a plecat la cel mai apropiat garaj, ca să aducă un mecanic, folosindu-se de un automobil al lui Page Sutton şi fiind însoţit de şoferul acestuia. Raportul s-a terminat.

— Raportul şefului de grupă din vila Sutton!

— N-a sosit niciun raport.

— Raportul comandantului de sector care supraveghează casa Sutton.

— Raportul a sosit. La ora 9 şi 5 minute colonelul Roscoe

s-a cățărat în copacul ales pentru operaţia de noapte. Toate urmele fuseseră înlăturate dinainte. Materialul chimistului şef a fost pus la adăpost. Un alt copac poate fi folosit, dar nu prezintă condiţii la fel de favorabile. Comandantul de sector aşteaptă instrucţiuni. Raportul a sosit prin Radio X Raportul s-a sfârşit.

Se făcu tăcere; luminiţa roşie continua să sclipească...

— Cheamă-l pe ofiţerul de zonă 2 A, porunci glasul muzical, şi dă-i legătura direct cu mine. Patrula C.G. Din locuinţa doamnei Czerna şi patrula care l-a urmat pe ofiţerul de zonă 2 A, sunt rechemate şi îndată ce vor sosi să se anunţe la mine. Comunică comandantului de sector din vila Sutton să opereze din al doilea copac despre care pomeneşte în raportul său, dar să nu mai aştepte ordine directe. Trimite trei grupe de protecţie din Divizia B. Pentru a acoperi străzile care dau spre vilă. Dă dispoziţii şefului Diviziei B să evacueze Zonele în cazul unei eventuale retrageri. Detaşează la Radio X patrula schimbată din locuinţa doamnei Czerna, până se va dispune ulterior asupra ei. Dă ordin ca „Rolls”-ul cu două locuri să vină la Ieşirea 7. La lucru!

Lumina roşie se stinse.

XII

— Situaţia se prezintă astfel, rezumă colonelul Roscoe. Ştim că un nelegiuit fără pereche a împărţit New York-ul în aşa numite „Zone”. Nu ştim însă ce anume sunt aceste Zone şi nici nu cunoaştem unde se află centrul lor. De asemenea, nu ne este cunoscut faptul dacă nu cumva Zonele din New York sunt în legătură cu altele şi dacă nu cumva ele cuprind întreg teritoriul Statelor Unite.

Sutton izbucni într-un hohot de râs şi exclamă:

— Dumnezeule sfinte! Susţin cu toată seriozitatea că, judecând după puterea de care au dat dovadă Zonele – şi pe care am avut prilejul s-o cunosc – o asemenea presupunere nu este exclusă. Vreau să sper că mă înşel. Deocamdată ne preocupă numai oraşul New York.

— Dar nici nu ne aflăm în cuprinsul oraşului, obiectă Stopford.

— De acord. Deoarece însă nu cunoaştem întinderea zonelor oraşului, putem foarte bine să fim aici într-una din zonele exterioare ale City-ului.

— Fireşte! întări Page Sutton. Harta o şi dovedeşte.

— O clipă! Regan, deschide uşa! porunci colonelul.

Detectivul îndeplini ordinul, dar coridorul era pustiu.

— Las-o deschisă! mai spuse Roscoe. Sutton, eşti sigur că nu putem fi auziţi aici?

— Cu ferestrele închise, nu.

— Bun. Şi acum să trecem la cei din casă: în primul rând musafirul dumitale, doctorul Cross. Ai stat de vorbă cu el, Stopford?

— Desigur c-am stat. Ca medic e destul de capabil.

— Acum să trecem la intendentul dumitale Christopoulos, reluă Roscoe firul convorbirii. Eu unul...

Îşi rupse vorba. O umbră căzu în cameră şi, după o ciocănitură uşoară în uşa deschisă, intră înăuntru Christopoulos.

— Mă iertaţi, Sir. Doamna Czerna doreşte să vă vorbească.

— Pentru moment nu sunt liber, Christopoulos. Pot face ceva pentru ea?

— Aşa se pare. Accidentul i-a zdruncinat mult nervii doamnei şi când a auzit că toată noaptea câinii dau târcoale prin grădină, a întrebat-o pe mrs. Dean dacă nu i-ar putea schimba camera cu aceea a colonelului Roscoe, care e aşezată pe partea opusă.

— Mai e vorba! spuse Roscoe. Nu văd nicio piedică în asta.

— Aşa e! încuviinţă Sutton. Christopoulos, spune lui mrs. Dean să aranjeze totul!

Intendentul se înclină şi ieşi.

— Noul nostru musafir, doamna Czerna, urmă Roscoe, îmi e cunoscut şi acelaşi lucru cred că-l pot susţine şi despre miss O'Hay şi prietenul meu, doctorul Stopford. Aşa e, Stoppy?

— Fireşte că o cunosc, murmură medicul, vădit stingherit.

— O femeie încântătoare, spuse colonelul îngândurat. Dar cum a ajuns aici, în noaptea asta?

— Maşina în care se afla a avut un accident şi n-a mai putut să-şi urmeze drumul. Găsesc însă că întrebarea e cam naivă, spuse Stopford.

— Dacă e ceva în neregulă cu această doamnă care se bucură de ospitalitatea mea, interveni Sutton, aş dori să ştiu şi eu, căci e în joc viaţa mea.

— Atunci n-am încotro, spuse Stopford, resemnat.

Doamna Czerna, pe care o cunosc de mai mult timp, a izbutit să dobândească unele informaţii asupra „Zonelor", Nu cred însă nicio clipă că ea însăşi ar fi amestecată...

— Bun! spuse colonelul. În consecinţă, avem două semne de întrebare aici, mr. Sutton: intendentul dumitale,

în care, sincer vorbind, nu prea am încredere, şi noul dumitale musafir, doamna Czerna.

— Am ceva de obiectat cu privire la primul bănuit interveni Regan, ridicându-se. Pofteşte-l aici pe intendent, Sutton!

Christopoulos fu chemat şi sosi îndată.

— Închide uşa! îi ceru detectivul.

Apoi, adresându-se celorlalţi, urmă:

— Gentelmen, daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă cu cel mai bun colaborator al biroului meu, Robert Bach. L-am introdus aici atunci când m-ai însărcinat cu afacerea dumitale, Sutton.

Se întoarse apoi spre Drake Roscoe, care rămăsese cu ochii holbaţi la intendent:

— Bănuiala dumitale era întemeiată, colonele. Dar numai un om frecat putea avea vreo suspiciune... E ceva nou, Bach?

— Este, mr. Regan, nu însă ceea ce aşteptaţi. În primul rând, trebuie să vă spun că vila e supravegheată de vreo doisprezece oameni.

— Cerule! exclamă Sutton, ridicându-se brusc.

— În al doilea rând, cel puţin un membru al bandei se află chiar în casă. Dar, dracu să mă ia dacă pot da de el! Şi

în al treilea rând: mai adineaori s-a încercat iar un atac asupra câinilor.

Se auziră paşi uşori de afară şi Molly O'Hay dădu buzna în cameră.

— Mr. Sutton, spuse ea, pe când priveam, prin fereastra camerei Junei, am zărit un om alergând pe pajişte. Am crezut că trebuie să-ţi comunic de îndată...

— Porţile sunt încuiate? întrebă Page Sutton pe Bach.

— Da, Sir.

— Atunci pune-i pe toţi în gardă şi dă drumul câinilor!

Departe de vila lui Page Sutton, undeva în inima New York-ului, o scânteie roşie sclipi într-o încăpere întunecoasă, unde trona fiinţa cea mai grozavă pe care o adăpostise cândva America.

— Aici C.G., rosti un glas limpede. Raportul ofiţerului de zonă 2 A! Colonelul Roscoe fusese adăpostit într-o cameră din spatele vilei Sutton. La rugămintea ofiţerului de zonă 2 A, motivată pe faptul că nu poate suferi lătratul câinilor, i se schimbă camera, astfel că acum Roscoe doarme pe partea dinspre grădină. Ora 10. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul şefului de grupă din interiorul casei Sutton!

— Raportul a sosit. Din pricina activităţii intendentului grec Christopoulos şi a lui Ned W. Regan, el nu-şi poate

face raportul decât cu mare greutate. Îndată ce intendenta mrs. Dean va aranja camera destinată colonelului Roscoe, şeful de grupă va face legătura. Întârzierea provocată de schimbarea camerelor este primejdioasă, deoarece, stabilirea legăturii devine cu neputinţă odată ce s-a dat drumul câinilor. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul comandantului de sector, care supraveghează casa Sutton!

— Raportul a sosit. Totul e gata. Aşteaptă dispoziţii. Raportul s-a sfârşit.

După câteva clipe veni ordinul:

— Preia dumneata C.G.-ul! Înregistrează toate rapoartele! Înştiinţează-l pe şeful de garaj că peste cinci minute părăsesc casa prin ieşirea Nr.7.

Luminiţa roşie se stinse.

— Stare de asediu! mormăi Sutton şi chipul său de obicei atât de roşu era acum palid. Împresuraţi şi pe deasupra cu spioni în casă. Ceea ce poftesc indivizii e acolo în safe.

Poate că ai dreptate, poate că nu, Sutton, spuse Roscoe. Porţile sunt încuiate, ferestrele bine închise; peste câteva clipe se dă drumul câinilor. De oamenii dinăuntru trebuie să fim siguri. Ce părere ai dumneata, Regan?

Cel mai vestit detectiv american se ridică tacticos din fotoliu şi răspunse:

— Oricine din tabăra adversă ar fi aici înăuntru, de ieşit nu iese. Căci în noaptea asta vom trece cu un pieptene des peste toată proprietatea. Dar înainte de orice, dă-ne voie să aruncăm o privire pe harta aceea de douăzeci de mii de dolari!

— O clipă! interveni Roscoe. Am şi eu părerea mea asupra acestei hărţi precum şi asupra felului cum trebuie să procedăm. Unul din oaspeţii dumitale, Sutton, este suspect, şi anume doamna Czerna...

Doctorul dădu din umeri, dar nu spuse nimic.

— Care va să zică, urmă Roscoe, ea a venit încoace nepoftită şi cea dintâi treabă pe care a făcut-o a fost o schimbare de camere astfel că eu dorm acum pe partea dinspre grădină. Şi asta îmi dă o idee care mă poate duce la descoperirea spionului din rândurile personalului dumitale, Sutton. Cine pătrunde de obicei în camerele de culcare?

— Intendenta, două feten casă şi fireşte, în caz de nevoie Cristopoulos.

— Deoarece acesta din urmă e un agent al lui Regan, îl scoatem din cauză. De cine altul poate fi vorba?

— Cel mult Armiytzage, propriul meu servitor.

Dar acesta nu se ocupă decât de camera mea de dormit. Omul acesta e inofensiv însă. Să-l chem?

— În niciun caz. Dimpotrivă, din motive întemeiate doresc ca toţi din casă să se poată mişca liber în noaptea asta.

Şi acum, Sutton, să vedem harta dumitale!

În mijlocul tăcerii generale, Page Sutton scoase din safe o mapă de piele, din care extrase apoi un plan al New York-ului.

Aplecaţi deasupra mesei toţi examinară cu luare aminte ciudata hartă pe care erau trase un şir întreg de cercuri, al căror centru era puţin mai la miazănoapte de Wall Street. Cercul cel mai îndepărtat ajungea în regiunea Bronx: „dar o parte din el lipsea de pe hartă, ceea ce lăsa să se presupună că mai îngloba şi o porţiune însemnată din ocean. Cordoanele sau Zonele erau colorate felurit şi împărţite în sectoare de forme neregulate, dintre care fiecare era prevăzut cu un număr.

— Cred că n-ar fi greu de descoperit punctul acesta, spuse colonelul, aplicând vârful creionului pe centrul Zonelor. Acolo locuieşte păianjenul... în inima păienjenişului.

Regan se întoarse la fotoliul său şi spuse:

— Se pun acum două întrebări. În primul rând: harta este conformă cu realitatea? Apoi: centrul se află exact la locul indicat?

— Vrei cumva să spui prin asta că harta ar putea fi falsă? întrebă Sutton.

— Cine ştie, spuse Roscoe. Dacă nu e aşa, atunci, mulţumită mijloacelor de care dispun, nu e decât o chestie de timp ca să încercuim întreaga organizaţie.

După indicaţiile acestei hărţi, Sutton se află deci în sectorul X al zonei a treia.

Doctorul, care mai stătea aplecat deasupra hărţii, întrebă:

— Aş vrea să ştiu numai de ce această porţiune de ocean face şi ea parte din Zone? De ce a fost lăsat afară un teritoriu important din suprafaţa New York-ului, iar pe de altă parte s-a introdus atâta apă?... Ei! ce mai e şi asta?

De afară se auziră lătrături furioase.

— S-a dat drumul câinilor! spuse Roscoe.

Un ţipăt înfiorător, ţipătul unui om în luptă cu moartea, sfâşie văzduhul.

— Dumnezeule! exclamă Stopford şi, alergând la fereastră, o deschise brusc.

Un al doilea ţipăt răsună şi se stinse imediat. Apoi detună o împuşcătură... lătrături sălbatice... mârâituri.

De undeva se auzi ţipând o femeie.

Sutton şi Regan dădură buzna la uşă, dar Roscoe îi opri:

— Mai întâi închide harta la loc!

Page Sutton îndeplini ordinul, în timp ce Stopford se apleca peste fereastră, în jos.

— Vreun nenorocit a fost afară, spuse el, întorcându-se. Presupun că e prea târziu... dar, pentru Dumnezeu, chemaţi înapoi câinii şi legaţi-i!

XIII

O panică de nedescris domnea jos, în „vestibulul persan” cum se numea.

Stopford ajunse cel dintâi la capătul scării şi imediat după el venea Regan. Roscoe şi Sutton erau mai în urmă.

Prietenul Junei, doctorul Cross, stătea lângă patefon, cu un disc în mână. Aşa-l prinsese panica. Draperii grele acopereau ferestrele; pe lângă obloanele masive care le apărau dinăuntru. Uşile duble, care duceau în grădină, erau ascunse sub scoarţe de preţ. Din spatele unuia din aceste kelimuri, doamna Czerna privea în direcţia scării, şi în lumina multicoloră a unei lămpi persane de moschee, părul ei arămiu părea că arde...

Într-o firidă adâncă de sub scară stătea ghemuită June Sutton. Ţipătul ei se auzise sus în camera de lucru. Molly O’Hay, cu braţul petrecut în jurul mijlocului prietenei ei, privea provocatoare în jur.

— Nu ieşi afară! spuse doamna Czerna, întinzând braţul pentru a închide doctorului drumul spre uşa ce da în grădină. Fiarele alea te vor rupe în bucăţi. El se opri din fugă... Două perechi de ochi se încrucişară şi inima lui Stopford fu năpădită de un puternic simţământ de fericire,

citind ceea ce se putea citi în ochii aceia frumoşi, dar plini de spaimă.

Regan şi Sutton trecură în grabă pe lângă ei, îndreptându-se spre uşă.

— Te rog, papa, nu ieşi! Nu lăsa nici pe altcineva să iasă! imploră June Sutton, care se desprinsese de prietena sa şi se agăţase de tatăl ei.

— Cineva care cunoaşte câinii trebuie să-i domolească, îşi dădu cu părerea Molly O'Hay.

— Mă duc eu, miss, spuse Christopoulos.

— Singur vrei să te duci? întrebă Regan.

— E mai bine, Sir.

— Are dreptate, interveni Roscoe. Totuşi, te voi însoţi şi eu înarmat cu un revolver, căci câinii aceştia au mirosit sânge şi e primejdios.

Cei doi ieşiră afară, urmaţi de Regan.

— Vom avea nevoie de lumânări, spuse doctorul.

— Cineva, care cunoaşte casa, ar putea avea bunătatea să nile aducă. Şi apoi, mr. Sutton, cred că e timpul să ne înarmăm.

— Ai dreptate, răspunse gazda. Aş fi recunoscătoare coniţelor dacă s-ar duce sus în camera de muzică. Cross dumneata ştii unde e dulapul meu cu arme. Uite cheia!

Adu trei revolvere şi gloanţe, ba nu, patru, căci ne va însoţi şi Armitage.

Doctorul Cross luă cheia şi plecă în grabă.

Într-o mică vâlcea înconjurată de copaci opri un „Rolls Royce” cu toate luminile stinse. La volan se afla un bărbat cu pălăria trasă peste ochi. În mâini ţinea un aparat care n-avea ce căuta, de obicei, chiar într-o maşina atât de luxoasă.

Omul telegrafia:

Tic-tic! Tica-tica! Tic-tic!

Şi imediat veni răspunsul în alfabetul Morse:

— Aici Divizia A. Deoarece un cordon poliţienesc a fost stabilit în jurul zonelor de operaţii, cu neputinţă de evacuat Zonele stop Sfătuiesc împrăştierea unităţilor concentrate stop Mă tem că suntem trădaţi stop Raportul s-a sfârşit.

Aparatul din maşină comunică imediat:

— Împrăştie toate grupurile de trăgători stop împrăştie toate întăririle B. Stop Pregăteşte şef de grupă cu barcă motor stop Pregăteşte şef de grupă cu hidroavion stop întrerupe contactul!

— Tic-tic! Tic-tic! Tic-tic!

— Aici Zonă 2A! veni răspunsul.

— Raportul!

— Dormitorul lui Roscoe dă spre partea apei stop. Câinii au atacat pe cineva în grădină, probabil omorât stop Secţia de cercetare tocmai părăseşte casa stop. Aştept ordine în camera de culcare stop. Raportul s-a sfârşit.

Şi răspunsul telegrafic veni îndată:

— Du-te în camera lui Roscoe şi ridică perna de la căpătâi stop. Raportează imediat dacă mosorelul cu mătase e acolo şi dacă firul trece prin fereastră stop. Vezi dacă stă întins sau nu stop. Nu deranja nimic. Stop. Repede stop. Nu întrerupe legătura!

Tăcerea care se produse acum fu întreruptă de zgomotul unor paşi repezi.

Aceştia încetară undeva la marginea vâlcelei. Apoi se auzi un dialog în şoaptă şi imediat se ivi cineva lângă maşină.

— Ei? întrebă, un glas muzical, glasul omului de la volan.

— Raportul comandantului de sector 3 A 3, care supraveghează casa Sutton. Şeful de grupă 4 de la sectorul 3 A 3, din interiorul vilei, a fost atacat de câini pe când stabilea legătura.

A făcut uz de revolver. Casa e alarmată. După cât se pare şeful de grupă e mort.

— Legătura a stabilit-o?

— După cum comunică raportul dinafară, da.

— Fii gata pentru noi ordine!

Umbra neagră fu înghiţită de întuneric, în timp ce aparatul din maşină se pregătea să transmită un nou mesaj.

— Aici Zona 2 A, Mosoraşul există stop. Firul de mătase întins stop. Nu mai pot rămâne în cameră stop. Raportul s-a sfârşit.

— Fii pregătit începând de la miezul nopţii.

Întrerupe!

— Te expui primejdiei, colonele, spuse Ned Regan lui Roscoe.

— Sunt obişnuit cu de-al de astea.

În partea din spate a casei câinii protestau violent împotriva închiderii lor de către Bach, care se întoarse în cameră cu mâna bandajată.

Toţi şapte – căci se alăturase grupului şi Wilson, şoferul se duseră în grădină.

— Răspândiţi-vă, ordonă colonelul. Poate că trag asupra noastră.

Se împrăştiară, dar în tufiş, unde erau mai apăraţi, se strânseră din nou împreună. Stopford zări cel dintâi victima câinilor.

— Ah! e Armitage! exclamă el.

— Stingeţi lumina! Wilson, apucă de cap! porunci Roscoe.

— Eu apuc de mijloc, se oferi Ned Regan. Ia-o unul înainte, ca să le reţină pe femei de a asista la acest „spectacol”.

— Mai bine ar fi să deschizi sala de dans din pavilion, Sutton, spuse doctorul Cross. Dacă n-ai cheia la dumneata mă duc eu repede s-o aduc. Ar fi cam neplăcut să-l ducem pe ăsta în casă.

Peste cinci minute zăcea în sala pomenită un trup groaznic mutilat, ale cărui haine colonelul le cercetă cu luare aminte; negăsind nimic îl acoperi cu un cearşaf.

— Toţi înapoi în casă! După aceea să se dea iar drumulcâini lor!

Înapoiaţi în casă, colonelul, după ce făcu un semn prietenului său, urcă de-a dreptul în camera mortului. Şi aici găsi, printre boarfele lui Armitage, ceea ce căutase.

— Pe insigna de ofiţer de zonă am pus mâna cu alt prilej, spuse el. Asta de aici – ţinu sus obiectul – este pentru un grad inferior, după cât presupun.

Nouă însă ne va furniza dovada sigură că Armitage făcea parte din Zone.

Obiectul cu pricina avea fixat pe dos un ac de siguranţă cu ajutorul căruia putea fi prins de haină şi era din email, trei sferturi albastru şi un sfert alb. În partea de jos se putea vedea un „G” subţire din diamante minuscule.

— Mai puţin lux ca la insignele ofiţerilor de zona, spuse colonelul. Individul ăsta trebuie să fi fost ceva asemănător cu un plutonier în armată.

Când se adunară din nou jos, în vestibulul persan, Page Sutton se adresă lui Roscoe:

— Astăzi ai făcut treabă bună, domnule colonel. Dar chiar şi acum îmi vine greu să cred că Armitage a fost un spion.

— Dacă ţi l-ai putea închipui pe şeful acestor Zone, nu ţi-ar veni deloc greu să crezi.

Nimeni nu se gândea la somn. Când însă începură să se facă pregătiri de despărţire, doamna Czerna care era angajată într-o discuţie cu Stopford deveni foarte serioasă. Chipul ei fermecător se schimbă brusc şi, aruncând pe furiş o privire spre Roscoe: spuse:

— Aş vrea să te rog ceva ciudat... şi nu ştiu cum s-o spun...

— Spune fără teamă, căci sunt foarte îngăduitor de felul meu.

— Nu glumesc, doctore... După cum ştii, eu dorm acum în camera care a fost pregătită pentru prietenul dumitale.

— Nu-ţi face sânge rău pentru asta. El e cât se poate de mulţumit.

— Nu mă înţelegi... Rugămintea mea – dar te rog să nu mă trădezi dacă el te va întreba cine ţi-a spus – rugămintea mea este să nu-l laşi să doarmă astă noapte în camera aceea.

Înainte ca Stopford să se poată reculege din uimire, ea spuse tuturor noapte bună şi urcă scara.

XIV

Trecu o oră...

— Câinii par destul de liniştiţi, spuse Stopford.

— Da, încuviinţă Roscoe. Dacă teoria mea se verifică, atunci ceea ce urmează să se întâmple acum îi priveşte pe câini.

Doctorul se apropie încetişor de fereastra deschisă.

— Atenţie! îl preveni colonelul. Nu te apropia prea mult! Ne cred pe amândoi în pat, fiecare în camera sa. Să nădăjduim că duşmanul s-a lăsat indus în eroare. Stopford se retrase încetişor de la fereastră.

— Ei, ai ghicit care e adevărul în privinţa hărţii lui Page Sutton? întreabă Roscoe, încetişor.

— Nu. Crezi că e un fals la mijloc?

— Sunt sigur de asta şi ştiu şi de ce i-a fost predată lui Sutton.

— De ce?

— Regan crede că viaţa lui Sutton e în primejdie...

— Aşa şi este, îl întrerupse doctorul.

— Pare, ce-i drept, să fie aşa, Stopford.

Totuşi, Page Sutton nu e câtuşi de puţin primejduit, primejdia mă ameninţă pe mine.

— Dar...

Toată ceata de câini o porni la goană pe după un colţ al casei şi se năpusti în tufiş, unde câţiva lătrară scurt şi mânios, iar alţii mârâiră ameninţător. Se auzea lămurit cum trupurile grele săreau în sus şi cădeau înapoi... apoi iar săreau şi recădeau.

— Pat! făcu Stopford. E cineva de cealaltă parte a gardului.

Hărmălaia dură vreo cinci minute. Apoi, ceata de câini, ascultând parcă de o poruncă misterioasă, trecu din lumina lunii în umbră şi începu să gonească înapoi pe drumul pe care venise.

— Alarmă falsă, murmură Stopford.

— Nu cred, replică Roscoe. Presupun mai curând că cineva i-a abătut din drum în mod intenţionat.

— Ce?... Chiar dacă ferestrele dumitale sunt larg deschise, nu văd totuşi cum s-ar putea apropia de dumneata.

— Aşa s-ar părea, spuse colonelul. Dar uiţi că June Sutton a fost trezită şi ea din somn în una din nopţile trecute, tot printr-o astfel de hărmălaie a câinilor.

— Unde e legătura dintre aceste două fapte?

— S-ar putea să nu existe nicio legătură.

Moartea lui Armitage poate să le fi stricat planul; sau Centrala Principală bănuieşte că June a văzut ce se afla sub pernă, înainte ca obiectul să fie îndepărtat.

— Ah, pricep! Vrei să spui că Armitage a îndepărtat obiectul?

— Da. În casa asta se află în clipa de faţă o singură persoană care ar mai putea îndeplini o sarcină asemănătoare, Stoppy.

Chipul fermecător al doamnei Czerna apăru în mintea doctorului.

— Şi totuşi nu pricep...

— Nici să nu încerci să pricepi; chiar eu nu văd încă prea limpede în toată afacerea asta.

Mai bine să ciulim urechea.

Se făcu linişte în cameră. Câinii mârâiau neîncetat undeva în grădină.

Trecu un minut, trecură cinci, zece minute.

— Auzi? întrebă colonelul în şoaptă.

Un zgomot slab, şuierător, se auzi.

— Sst!

Sâsâiala ciudată părea să vină dinspre pat. Deodată încetă... O adiere uşoară stârni frunzişul de afară.

Stopford strânse în mână lampa electrică de buzunar,

pe care i-o dăduse colonelul.

— Atenţiune!... Acum!

Un cerc de lumină albă căzu pe perna unde ar fi trebuit să fie capul lui Roscoe.

— Drace! exclamă colonelul, în timp ce lampa din mâna doctorului tremură o clipă.

O spurcăciune fioroasă se târâse peste marginea cercului de lumină... Era o vietate neagră, care se rotea acum cu înfrigurare, încolo şi-ncoace; un păianjen cu partea dinapoia trupului umflată şi curmată în două ca la viespi şi cu picioare lungi şi păroase.

Roscoe făcu o săritură înainte, cu braţul ridicat.

Talpa grea a unui pantof de golf fu repezită asupra spurcăciunii. Perii moi se îndoiră... dar insecta se târî mai departe. Colonelul se repezi a doua oară cu talpa... Păianjenul rămase teafăr, însă nu se mai clinti.

Roscoe alergă în camera de baie, de unde se întoarse cât ai clipi cu un pahar. Îl aplică deasupra păianjenului şi strigă lui Stopford;

— Ţine-l apăsat tare... e în joc viaţa dumitale! Stinge lumina!...

Iar se auzi sâsâitul acela dinainte. Roscoe stătea în fereastră, dibuind cu mâinile prin aer. Deodată găsi ceea

ce căuta: un fir de mătase bine întins.

Tocmai când pusese mâna pe el, îi fu tras printre degete. Sâsâiala încetă şi capătul firului dispăru în noapte... Dar el putuse aprecia direcţia spre care era tras firul şi, aplecându-se peste fereastră, începu să tragă glonte după glonte în frunzişul unuia din copacii înalţi din tufiş.

Un adevărat iad se stârni: din depărtare răsunau fluierăturile poliţiştilor, câinii lătrau furios, toată casa era în picioare. Când colonelul aprinse lumina, Regan dădu buzna înăuntru, urmat de doctorul Cross. Dar fără să răspundă la întrebările lor zorite, Roscoe strigă:

— Ţine bine, Stopford!

Înhăţă o fotografie ce se afla pe o margine a căminului, o smulse afară din ramă şi vârî cartonul sub paharul răsturnat.

Camera se umplea din ce în ce mai mult cu locatarii casei.

— Asta face parte din specialitatea dumitale, Cross spuse Stopford. Te pricepi în medicina tropicală.

Doctorul Cross se aplecă deasupra spurcăciunii şi după o scurtă examinare, spuse:

— Da, asta e! Un păianjen clepsidru – şi încă un

exemplar deosebit de marecare trăieşte în Extremul Orient. Brrr! Singura insectă din categoria aceasta, a cărei muşcătură nu dă niciodată greş. Victimele sale se umflă în chip îngrozitor...

— Ia te uită, Stopford! spuse colonelul, care ridicase perna.

La căpătâiul patului era fixat un mosoraş de lemn însă în aşa fel încât ar fi fost greu de observat.

— Dar ce-au avut cu June?...

— Întâmplarea din noaptea aceea a fost numai o repetiţie, Stoppy. Probabil că atunci a fost folosit un păianjen obişnuit de grădină, pentru a se încerca puntea. În noaptea asta, însă, ştiindu-mă pe mine acolo unde voiau, să mă aibă, au trimis pe calea firului de mătase spurcăciunea asta neagră. Armitage stabilise tocmai legătura, când câinii au tăbărât asupra lui.

— Tic-tac! Tica-tac! Tic-tac!

Doamna Czerna fu străbătută de un fior... Prin fereastra deschisă se auzea corul turbat al câinilor. Toată casa răsuna de glasuri isterice şi paşi grăbiţi, numai uşa ei rămânea încuiată.

Aplecată deasupra instrumentului elegant din caseta ei de manichiură, ea descifră:

— Aici Centrala Principală. Fă-ţi repede raportul.

— Zona 2 A! semnaliză ea cu degete tremurătoare. N-am nicio posibilitate de mişcare stop. Sunt suspectată stop. Au răsunat împuşcături în camera lui Roscoe stop. Alte informaţii lipsesc stop. Aştept ordine stop. Raportul s-a sfârşit.

Răspunsul veni imediat:

— Ascunde insigna stop. Ascunde aparatul stop. Comunică...

O lovitură de topor în uşă făcu să se cutremure camera. O mână păroasă trecu prin crăpătură şi răsuci cheia. Uşa se deschise vijelios şi... Ned Regan intră înăuntru.

Doamna Czerna sări în sus. Chipul ei era palid.

— Mi-am închipuit eu! scrâşni detectivul. Am auzit semnalele Morse, scumpă coniţă.

Se apropie şi mai mult de ea şi spuse cu asprime:

— Doamnă Czerna... sau cum te-oi fi numind în realitate... te arestez pentru participare la încercarea de atentat împotriva colonelului Drake Roscoe.

Deasupra apei din apropiere se auzi bâzâitul unei elice de avion.

XV

— Nu mă gândesc la mine, spuse doamna Czerna. E drept că primejdia e destul de mare pentru persoana mea, dar pentru dumneata e şi mai mare. Te rog, fă ceea ce-ţi cer.

Se lăsase întunericul. Într-o atitudine aproape sfidătoare, frumoasa femeie stătea cu spatele la fereastra acoperită a camerei reci de hotel. Dar în ochii ei peste măsură de strălucitori era ceva tragic şi chipul ei era brăzdat de cute.

Peste smoking Stopford purta un pardesiu care se vedea că nu era al lui. Chipul său era de o imobilitate de mască.

— Nu te îngriji de ameninţarea care apasă asupra mea! spuse el. Sunt stăpân pe mine însumi, deoarece societatea „Cunard Line” a renunţat la serviciile mele. Asta înseamnă pentru mine cea mai mare primejdie – şi ea s-a produs.

— Sunt primejdii şi mai mari, cum nu le-ai întâlnit încă în viaţa dumitale. Îţi repet că trebuie să mă laşi să plec. Ceea ce propui dumneata este cu neputinţă. Stinge lumina ca să pot vedea dacă au venit...

El răsuci comutatorul şi camera fu cufundată în întuneric. Desfăcând draperia ea privi cu teamă pe

şoseaua pustie. Linişte adâncă domnea afară, se auzea numai bolboroseala înăbuşită a apei, fiindcă hanul acesta de modă veche era aşezat pe ţărmul Hudson-ului.

— În spatele copacilor de la cotitura drumului se află o maşină cu luminile stinse, şopti ea. Vor ataca această casă şi să ştii că sunt oameni de o îndrăzneală fără pereche.

— Dar le-am făcut un bun serviciu indivizilor în noaptea asta, spuse Stopford, tot în şoaptă. Poliţia îi are în ghiarele ei şi pe dumneata te duc de aici... Ascultă-mă, doamnă Czerna! Am riscat multe şi pe cel mai bun prieten al meu l-am înşelat, pentru ca să te scot pe dumneata dintr-o mare încurcătură. Am făcut o prostie – o prostie foarte mare, după cum vezi – dar nu se putea altfel. N-am putut îndura să te ştiu arestată pentru vina participării la un atentat împotriva lui Drake Roscoe. Trebuia să te văd liberă mai întâi şi apoi să-ţi ascult explicaţiile.

— Şi totuşi am luat parte la atentat.

— Vrei să spui...

— ... că sunt o criminală, asta vreau să spun.

Tot ce bănuise colonelul Roscoe despre mine, tot ce trebuie să fi bănuit şi dumneata, este adevărat. Fac parte din organizaţia Zonelor, sunt o rotiţă din acel angrenaj uriaş care e condus de un om care visează să devină

împăratul Americii.

— Sfinte Dumnezeule! Ce-mi auziră urechile!

— Nu, nu! îl imploră ea pe Stopford... Care făcuse un pas spre comutator. Nu aprinde lumina! E primejdios... îţi voi povesti acum unele lucruri pe care ai dori să le ştii; voi ridica vălul de pe o mulţime de taine. Las în seama dumitale chipul în care te vei folosi de mărturisirile mele, după aceea va trebui să mă laşi să plec.

„Există aici în New York o mare organizaţie secretă. Nu ştiu prea mult despre această organizaţie, dar ceea ce ştiu îţi voi destăinui.

Întreg New York-ul este schiţat exact şi împărţit în Divizii – câte sunt nu ştiu nici eu – dintre care fiecare cuprinde trei zone. Fiecare zonă are trei sectoare, fiecare sector patru grupe. În fruntea întregii organizaţii se află un personaj – nu ştiu bine dacă e bărbat – pe care noi îl numim Centrala Principală. Presupun – fără să pot afirma în mod sigur – că în toate marile oraşe ale Statelor Unite există zone asemănătoare.

Poate că sunt legate între ele, dar nu ştiu precis acest lucru. Oricum ar fi însă, fapt e că această „Centrală Principală” domină totul. Diviziile sunt comandate de şefi de divizii, Zonele de ofiţeri de zonă. Aceştia din urmă au în

subordine câte trei comandanţi de sectoare, dintre care fiecare comandă patru şefi de grupe”.

Făcu o scurtă pauză şi apoi spuse brusc:

— Eu sunt un ofiţer de zonă.

— Dumneata ofiţer de zonă?! îngăimă Stopford, aiurit.

— Da, eu. În casa asta împresurată, te afli singur, cu un agent al celei mai primejdioase bande pe care a cunoscut-o cândva lumea. Am la dispoziţia mea trei comandanţi de sector, doisprezece şefi de grupe şi vreo şaizeci de oameni înarmaţi cu revolvere.

— Ce motive te-au îndemnat să intri în această organizaţie?

— Înainte de a-ţi răspunde la întrebare, aş vrea să te asigur că, precum ştiu, niciodată n-am ajutat la înfăptuirea unei crime... până astă noapte. Mă înţelegi? Astă noapte – nu pe nedrept s-a produs arestarea mea – am luat parte la un complot care avea ca scop uciderea prietenului dumitale. De aceea am pus capăt activităţii mele. Oricare ar fi urmările, îţi voi povesti totul. Apoi. Cu învoirea dumitale. Voi pleca, căci sunt sigură că nu vei mai dori să mă vezi vreodată.

— Nu trage concluzii pripite. Părerea mea e că în păienjenişul acesta se află un loc vulnerabil; Centrala

Principală.

— Un mare geniu!...

— Descrie-mi-l, te rog, şi spune-mi, unde poate fi găsit în toiul activităţii sale.

— De descris nu-l pot descrie. De câte ori l-am văzut, era deghizat. Poartă o fioroasă mască de cauciuc iar mâinile îi sunt acoperite, de asemenea tot cu mănuşi de gumă.

— Dar pasărea asta trebuie să-şi aibă cuibul undeva.

— De câte ori m-am dus la Cartierul general, eram transportată într-o maşină închisă, cu ferestrele prevăzute cu rulouri ce se fixau automat. Presupun că şi cu ceilalţi ofiţeri de zonă se proceda în acelaşi fel. Tot ce pot spune despre aşezarea încăperii în care se ţineau adunările, este că se afla în interiorul New York-ului.

— Tot ce-mi spui îmi face impresia unui coşmar, spuse Stopford.

Prin întuneric, doctorul se apropia de ea şi urmă:

— Oricine ai fi şi orice ai fi făcut, doamnă, eşti o sportivă sută la sută. Şi oricât ar fi de puternic acest şef de „Zone”, află că pe umerii lui Roscoe stă toată greutatea Statelor Unite. Şi de plecat nu te las să pleci. De acum înainte, lucrăm mână în mână în această afacere. Cum ai picat

însă în mijlocul acestei bande, e o enigmă pentru mine.

— Aşteaptă până îţi voi povesti totul! îl rugă ea.

Liniştea casei fu tulburată de un zgomot uşor. Era un scârţâit asemănător aceluia produs de o uşă care e deschisă cu multă băgare de seamă.

XVI

New York-ul suferă de insomnie. La o oră când chiar şi metropolele cele mai pline de viaţă ale Europei se pregătesc de culcare, o anumită stradă dintre Broadway şi Sixth Avenue prezintă o însufleţire neobişnuită.

Un „Rolls Royce” elegant coti în această stradă şi opri în faţa uşii unui mic restaurant.

Lipsa oricărei lumini lăsa să se presupună că localul acesta – care purta în chip nepotrivit pentru un restaurant numele „La bărbierul albastru”-era închis.

Şoferul sări de pe locul său, iscodi la stânga, apoi la dreapta şi apăsă pe un buton de lângă uşă. Aceasta se deschise imediat. Un bărbat coborî din maşină şi intră grăbit în local. Uşa se închise în urma lui, iar şoferul se şi instală la volan, pornind cu viteză spre Sixth Avenue.

Niciun poliţist nu observase întâmplarea, care, de altfel n-avea în ea nimic deosebit. Dar poliţia ar fi descoperit lucruri interesante dacă ar fi putut pătrunde în local, împreună cu persoana care venise cu „Rolls Royce”-ul.

— C.G! Au sosit ceva rapoarte? întrebă un glas muzical din întuneric, de îndată ce uşa fu închisă.

— Niciun raport n-a sosit.

— Notează exact tot ce intră!

Necunoscutul, care purta ridicat gulerul de la pardesiu, încât îi atingea aproape marginea pălăriei, porni pe un gang întunecos, pe care părea să-l cunoască foarte bine. Apăsă pe un buton, şi în faţa lui se deschise imediat o uşă aproape invizibilă în peretele interior. După ce păşi înăuntru, uşa se închise imediat în urma lui.

La lumina slabă a unei lămpi de buzunar, el sui câteva trepte ale unui gang, apăsă cu piciorul pe un dreptunghi al covorului cu motive geometrice şi unul din pereţi se dădu în lături, făcând să se ivească un ascensor.

Omul nostru coborî la etajul şase, într-o cameră mobilată simplu, în care aprinse lumina de cum sosi.

Pe mulţi new yorkezi i-ar fi interesat să afle că dulapul de cărţi cu înfăţişare neglijată, era în realitate o uşă care ducea la alt ascensor. Dar vizitatorul nostru nu zăbovi aici. Se îndreptă spre uşă, stinse lumina electrică şi, luminându-şi drumul cu lampa de buzunar, o porni de-a lungul unui coridor nesfârşit, pe dreapta şi pe stânga căruia se aflau multe uşi. La capătul coridorului se aflau trei trepte de marmură: după ce le urcă, stinse lampa. Ciulind urechea, aşteptă câtva timp în întuneric, apoi deschise o uşă şi intră într-un birou mare, bine mobilat.

Lampa de buzunar fu aprinsă din nou. Noul venit trecu pe lângă mesele de scris, ocolind dulapurile acestei mari încăperi. După aceea pătrunse într-un birou mai mic, de alături, unde citi un bileţel pe care-l luă de pe o masă frumos sculptată.

Stinse iarăşi lampa şi din nou se auzi alunecarea unei uşi glisante. Apoi apăru un ascensor în care necunoscutul intră. Urcă cu el de-a lungul a opt etaje şi când ajunse la al nouălea, micul ascensor se opri.

Un coridor lung şi întunecos ducea la o scară luminată printr-o fereastră şi pe această scară vizitatorul nostru urcă patru etaje.

Din nou deschise o uşă, în spatele căreia se afla un şir de birouri pe care le străbătu fără zgomot. Apoi, urcând din etaj în etaj, ajunse în cele din urmă în încăperea cea mai ciudată din New York.

Era o încăpere pătrată, măsurând zece paşi de la un capăt la altul, şi după cât se părea n-avea nici uşi nici ferestre. Intrase în ea coborând dintr-un ascensor mic, care avea ieşirea prin peretele dinspre miazăzi. Încăperea era zugrăvită în negru şi auriu, iar plafonul forma o cupolă de aur. Tot mobilierul se compunea din patru trepieduri înalte, în care erau fixate lămpi, şi o masă îngustă, la care

omul nostru luă loc şi cercetă câteva notiţe aflate acolo. Lampa de pe această masă făcea să i se contureze profilul, în contrast cu culoarea neagră a fondului încăperii. Şi acest profil semăna aidoma cu acela al lui Napoleon Bonaparte.

Camera se cufundă într-un întuneric adânc, până când se aprinse o luminiţă roşie.

— Aici C.G., vesti un glas limpede.

— Raportul ofiţerului de zonă 2 A! ceru omul din întuneric.

— N-a sosit niciun raport.

— Raportul patrulei C.G., care-l ţine sub observaţie!

— Raportul a sosit. Patrula raportează că ofiţerul de zonă 2 A a scăpat de sub paza lui Ned W. Regan, la ora 3,48. Se crede că fuga a fost pusă la cale de doctorul Stopford, care a părăsit în acelaşi timp vila Sutton. Patrula C.G. A trimis în urmărire trei grupe de trăgători. Ora 4 a.m. Raportul s-a sfârşit.

— Rapoartele şefilor de grupă detaşaţi!

— Un singur raport a sosit. Şeful de grupă 3, secţia 3 A 3, comunică faptul că ofiţerul de zonă 2 A, însoţit de doctorul Stppford, se află în hanul de pe şosea, la cincisprezece mile depărtare de vila Sutton. Şeful de grupă

aşteaptă instrucţiuni. Transmis prin X-Radio. Ora 4,21. Raportul s-a sfârşit.

Timp de cinci minute domni tăcere. Apoi omul cu figura lui Napoleon dădu un şir de ordine:

— Comunică, şefului Diviziei A să trimită încă trei grupe de trăgători, care să ocupe toate drumurile de acces spre hanul din şosea. Ofiţerul de zonă 3 A, care preia comanda, să încerce a stabili imediat legătura cu ofiţerul de zonă 2 A. Îndată ce vei îndeplini aceasta, fii gata pentru a primi ordine noi!

După altă pauză, care nu dură mult, glasul muzical urmă:

— Raportul ofiţerului de zonă I A, din vila Sutton!

— Raportul a sosit. La ora 4 şi 5 minute Ned W. Regan a plecat spre oraş. Şeful de grupă s-a luat după el. Colonelul Roscoe a rămas. Operaţia nereuşită. Ofiţerul de zonă aşteaptă instrucţiuni. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul şefului Diviziei B!

— Raportul tocmai a sosit. Toate unităţile A au fost retrase în ordine, deşi toate drumurile erau supravegheate de patrule poliţieneşti. Raportul s-a sfârşit.

— Comunică şefului Diviziei B să adune toate unităţile A în sectorul 3 B 2 şi să preia personal comanda. Îndată ce

va fi cu putinţă, o va preda şefului Diviziei A. Şi va aştepta indicaţii pentru prinderea colonelului Roscoe, în cazul când acesta va părăsi vila Sutton. Când se va stabili legătura cu ofiţerul de zonă 2 A, doresc să vorbesc cu el. Dacă doctorul Stopford va părăsi hanul din şosea, să fie prins! Ordin general urgent: în afară de unităţile 9 şi 11, care sunt de serviciu, toate unităţile tuturor diviziilor sunt în stare de alarmă. La lucru!

Scânteia roşie se stinse.

XVII

— Cauza pentru care mă aflu în puterea Centralei Principale, spuse doamna Czerna, este că soţul meu învinovăţit de o crimă pe care n-a făptuit-o, a fost condamnat la deportare şi transportat pe Insula Dracului, după trei luni de la căsătoria noastră. După doi ani de sforţări, autorităţile franceze mi-au îngăduit şi mie să plec la Cayenne, în urma cărui fapt – conform legilor franceze – am devenit şi eu membră a coloniei de puşcăriaşi. După moartea soţului meu nu mi s-a îngăduit să mă înapoiez în Franţa. Trebuia deci să rămân în Guyana. Şi fără ajutorul Centralei Principale, aş fi rămas toată viaţa.

— Dar ce putere avea această „Centrală” în Guyana franceză?

— Are agenţi în toată lumea, răspunse doamna Czerna. Pe atunci, oamenii săi puneau la cale fuga a doi indivizi, care făcuseră parte din „Zone”. Unul din ei îşi spusese, probabil, că le-aş putea fi de folos, şi astfel se puse la cale şi evadarea mea...

„Graţie acestei organizaţii minunate, am reuşit să evadăm toţi trei, cei doi bărbaţi din Insula Dracului şi eu, care mă aflam la Cayenne. O barcă cu pânze ne-a adus la

un loc fixat dinainte, de unde am plecat cu un yaht spre Brazilia. Acolo se făcuseră toate pregătirile pentru înapoierea mea în Europa. Ce s-a întâmplat cu unul dintre cei doi fugari, nu ştiu, de celălalt am aflat însă că se găseşte la New York. Eu am căpătat un paşaport pe numele Feea Czerna, nume care, în afară de cel de botez, nu era al meu cu adevărat. Paşaportul era prevăzut cu o fotografie care-mi seamănă aidoma. Şi acum Centrala Principală mă avea în puterea sa. Deoarece trecutul meu îi era cunoscut el mă putea preda în orice clipă autorităţilor franceze. Şi acest lucru înseamnă pentru mine înapoierea în Guyana. În cele din urmă, am fost trimisă la New York.

— Cunoşti vreun punct al New York-ului, întrebă Stopford, din care ar fi cu putinţă de stabilit locul unde se află cartierul general al acestor indivizi? Cu alte cuvinte, care a fost ultimul punct pe care l-ai observat cu prilejul întâlnirilor dumitale cu Majestatea Sa Centrala Principală, înainte ca aceia care te-au condus să te facă să-ţi pierzi putinţa de orientare?

Era un restaurant cu numele curios de: „La bărbierul albastru”, răspunse doamna Czerna. Noaptea, după închiderea localurilor, am fost dusă într-acolo. De îndată ce m-am aflat înăuntru, mi s-au legat ochii cu o legătură

întunecată, fiind condusă pe scări nenumărate. Am străbătut după aceea coridoare lungi şi săli care nu se mai sfârşeau. Uneori ne foloseam şi de ascensor, până când, în Cele din urmă, m-am pomenit singură cu Centrala Principală, într-o încăpere vopsită în negru şi auriu.

După o scurtă pauză, d-na Czerna îşi urmă povestirea, fiind scuturată de un fior.

— E grozav omul acesta! Energia sa e atât de mare, încât o simţi aproape fiziceşte. După terminarea primei noastre întrevederi am coborât cu un ascensor, mai multe etaje, după care am fost legată iarăşi la ochi, fiind condusă, printr-un adevărat labirint, la o maşină unde mi se scoase legătura de pe faţă. Dar ferestrele automobilului erau acoperite automat şi numai în apropierea hotelului „Plaza”, unde locuiam pe vremea aceea, şoferul trase perdelele. De atunci n-am mai fost la „Bărbierul albastru”. Am mai fost chemată la Cartierul general încă de două ori, dar în ambele cazuri membrii organizaţiei m-au luat în maşina asta închisă, lăsându-mă într-un garaj.

Într-o casă ce se afla la cincisprezece mile depărtare de vila Sutton. Colonelul Drake Roscoe avea o convorbire telefonică cu Ned W. Regan.

— Aşadar, ai stabilit legătura cu prefectul poliţiei, care

conduce personal operaţiile de încercuire. De unde vorbeşti?

— De la circumscripţia de poliţie care e la două mile spre Sud de dumneata, răspunse Regan. Nu s-a operat nicio arestare. A scăpat toată banda care fusese concentrată în preajma vilei Sutton. Încep să cred că indivizii aceştia au înfăţişarea unor oameni de treabă, fiindcă deşi au fost oprite toate maşinile, n-a fost întâlnit niciun om care să pară suspect. Dacă ar fi mers pe jos, fireşte că s-ar fi putut strecura cu toţii.

— Deci, nimic suspect?

— Aşa presupun. Poliţiştii înaintează mereu şi în curând vor fi la dumneata.

— Ai vreo veste de la doamna Czerna?

— Da... Împreună cu prietenul dumitale, doctorul acela englez, a trecut în goană, într-o maşină, pe dinaintea unui poliţist care abia a avut timpul să-i ia numărul. Fireşte, o maşină din garajul lui Sutton. Doctorul ăsta e o pramatie bună! Cred că nu ţi-ai pierdut simpatia pentru el?

Roscoe râse.

— Mă bucură că eşti mulţumit, colonele. Ai şi dreptul să fii, deoarece ai scăpat cu viaţă. Dar plasa este goală. N-am prins nimic în ea.

— Te înşeli. Lucrurile merg încet, dar sigur. Îndată ce-i vom încercui pe Stopford şi pe doamna Czerna, vom fi mult mai departe decât suntem acum. Păstrează contactul cu mine, căci un singur lucru mă nelinişteşte şi anume: dacă „zonişii” aceia dau de Stopford, îi va merge rău.

— Dar ei ar trebui să fie mulţumiţi că Stopford a izbutit să le scape un membru al bandei, spuse detectivul.

— Asta e adevărat, însă va fi aflat prea multe cu privire la ea. Ascultă ce-ţi spun eu, Regan; trebuie să dăm de dânsul cât mai repede. Regan se întărâtă, cuprins de necaz:

— Plesnesc de furie de când perechea aceasta a şters putina. Şi abia acum încep să pricep... că lucrul s-a întâmplat cu ştirea dumitale.

— Ai ghicit. Drumurile noastre nu sunt totdeauna aceleaşi, Regan. Şi pentru ceea ce am făcut îmi asum toată răspunderea. Aştept deci un raport asupra celor doi, în răstimpul următoarelor douăzeci de minute.

Într-o cameră întunecoasă, în care se putea ajunge pe cale ocolită prin restaurantul „Bărbierul albastru”, se aprinse o luminiţă roşie.

— Aici C.G. spuse un glas monoton. Raportul comandantului de sector I A I, care comandă detaşamentul

de la casa din şosea. Ofiţerul de zonă 2 A mai e încă acolo, cu doctorul Stopford.

Ofiţerul de zonă 3 A este aşteptat să preia comanda. Ora şi 5 minute. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul şefului Diviziei A!

— N-a sosit niciun raport.

— Raportul patrulei C.G. care supraveghează pe comandantul de sector I A II, ceru glasul muzical.

— A sosit. Patrula raportează că două grupe de trăgători în frunte cu şefii de grupă, au venit în maşini, oprind la nord şi sud de casa din şosea.

Alte patru grupe stau pregătite. Comandantul de sector a luat măsurile necesare. Ora 5. Raportul s-a sfârşit.

Câtva timp domni tăcere apăsătoare, apoi omul misterios urmă:

— Pune în vedere comandantului de sector să comunice imediat sosirea ofiţerului de zonă şi pune-l pe acesta în legătură cu mine, prin Radio X.

Ia contact cu şeful Diviziei A. Lucrul acesta este extrem de urgent. Adună unităţile împrăştiate în propriile lor zone. Toate unităţile vor continua să stea pregătite. La lucru!

Lumina roşie se stinse.

În locul ei se ivi deodată în perete, harta luminoasă a

New York-ului, pentru dobândirea căreia mulţi oameni bogaţi şi-ar fi înjumătăţit, cu dragă inimă, averea, ca să descopere cuibul acelei organizaţii teribile. Ea reprezintă faimosul sistem al „zonelor”, dând în acelaşi timp la iveală ceea ce căutau atât de mulţi oameni: sediul Centralei Principale.

Zorile se iveau încetişor. O lumină tulbure, cenuşie, se cernea prin crăpăturile draperiilor.

Stopford, care stătea la pândă la una din ferestre spuse:

— Maşina de la cotitura şoselei mai stă acolo.

O alta se află nu departe de casa noastră.

Doamna Czerna zâmbi trist:

— Nu ţi-am spus că suntem împresuraţi? Eu sunt asigurată, căci fac parte din organizaţie, dar pe dumneata nu te vor lăsa să pleci... Ce-o fi asta? Doctorul ciuli urechea, apoi spuse:

— Cineva dă târcoale pe coridor, e probabil unul din indivizi. Se poate, însă, să fie şi un servitor căci începe să mijească de ziuă. Capul sus!

— O singură speranţă mai am, spuse doamna Czerna. Unul dintre cei doi bărbaţi, care au evadat împreună cu mine din Guyana, este acum şeful meu de divizie. Ţine mult la mine şi cred că ne va ajuta.

— Nu prea pun mare preţ pe ajutorul lui...

— Eşti nebun! Ai trecut doar prin destule primejdii ca să ştii că viaţa dumitale nu prea are valoare atunci când te pui în calea acestor oameni. Îl voi chema la telefon.

— Ce? Cunoşti numărul lui?

— Da.

În lumina tulbure a dimineţii, doamna Czerna se îndreptă spre telefon. Tocmai ridicase receptorul, când zgomotul de pe coridor deveni mai pronunţat.

— Încuie uşa! spuse ea, din ce în ce mai nervoasă, apăsând pe furca aparatului.

Cineva încerca uşor clanţa.

— Centrala?... întrebă doamna Czerna. Dă-mi, te rog, legătura cu...

Doctorul Stopford îşi întipări bine în minte numărul cerut. Şi în acelaşi timp auzi paşi uşori sub fereastră...

— Aici Zona 2 A. Pot vorbi cu şeful Diviziei?... Ce?... E de serviciu?... Înştiinţează-l imediat prin Radio X să mă cheme aici. Numărul?... Notează!...

Indică numărul apoi spuse:

— Ai înţeles?... Atunci comunică imediat mai departe ce ţi-am spus. La revedere!

Doctorul o privi iscoditor şi întrebă:

— Aş putea să aflu ce fel de meserie are acest şef de divizie? Vreau să spun, profesiunea cu care se arată în lume!

— Şeful Diviziei mele este un foarte cunoscut membru al Bursei din New York:

— Drace! exclamă Stopford, surprins. Atunci nu e de mirare că prietenul meu Roscoe se află într-o încurcătură atât de mare. După cum am putut afla acum, domnul acesta e ocupat în clipa de faţă?

— Da. E de serviciu...

— Şi ce e cu Radio X?

Ea şovăi câtva timp, apoi răspunse:

— Toţi ofiţerii cu un rang mai înalt decât acela de şef de grupă, sunt prevăzuţi cu un aparat portativ de radio, o invenţie secretă a Centralei Principale. Pe al meu am fost nevoită să-l părăsesc în vila Sutton. Se găseşte în caseta mea de manechiură.

— Asta înseamnă că personajul pe care îl cauţi poate fi găsit de-a dreptul de la cartierul Diviziei sale?

— Exact aşa este! Acum aştept să-mi vorbească dintr-un moment într-altul...

O izbitură puternică în uşă o, făcu pe frumoasa femeie să se arunce în braţele lui Stopford. El se aplecă deasupra

ei şi o sărută.

— Deschide uşa! porunci cineva. Altfel o spargem.

Doamna Czerna aprinse lumina în cameră şi, dându-şi seama că arăta cam „deranjată” după noaptea aceea furtunoasă, se dădu repede la o parte.

Stopford deschise uşa şi patru bărbaţi intrară înăuntru, purtând măşti negre care le acopereau pe jumătate obrazul. Toţi patru aveau revolvere în mâini. În urma lor venea un al cincilea care, aruncând o privire spre doamna Czerna, îşi întoarse reverul hainei, lăsând să i se vadă o insignă cu sclipiri de diamante.

— O maşină te aşteaptă jos! spuse el. Ordin de la Centrala Principală.

Privirea deznădăjduită a doamnei Czerna se opri asupra doctorului Stopford. În clipa aceea se auzi un ţipăt care venea de jos, şi care fu curmat deodată...

— Bietul de el! murmură medicul. Ăsta trebuie să fi fost portarul de noapte...

Conducătorul grupului se îndreptă spre telefon.

În camera care adăpostea singura hartă veritabilă a Zonelor, se aprinse o lumină roşie.

— Aici C.G! rosti cineva. Raportul ofiţerului de zonă 3 A, care conduce operaţiunile la casa din şosea.

În fruntea unui grup de trăgători, el a izbutit să pătrundă înăuntrul casei, după metoda obişnuită.

Şeful de grupă ţine în şah pe portarul de noapte.

Drumul e apărat de grupele 3 şi 4, din sectorul 3 A I. Totul în regulă. Doctorul Stopford arestat. Ora 5,10. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul şefului Diviziei A!

— Raportul a sosit. Conform instrucţiunilor, şeful e în drum spre casa din şosea. Raportul sosit prin Radio X. Lipseşte ora. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul patrulei C.G.

— A sosit. Patrula raportează că două grupe ţin ocupată şoseaua şi că ofiţerul de zonă 3 A, cu o a treia grupă, a pătruns în casă. Şeful Diviziei tocmai a sosit. Ora 5,28. Raportul s-a sfârşit.

Timp de un minut domni tăcerea. Apoi se auzi ordinul:

— Pune în vedere şefului Diviziei să-l aducă pe doctorul Stopford direct la Cartierul general.

Intrarea şapte. Ofiţerul de zonă 2 A să-mi raporteze de îndată. Pune în vedere ofiţerului de zonă 3 A să concedieze unităţile instalate în zonele lor. Toate unităţile vor sta pregătite în aşteptarea ordinului de a trece în repaus. La lucru!

Lumina roşie se stinse.

— Foarte interesant! spuse Stopford, când şeful oamenilor mascaţi puse la loc receptorul. Cu adevărat că ai „izbutit să pătrunzi înăuntru”, deşi nu prea pricep bine cum vine chestia cu „metoda obişnuită”.

Şi privind prin monoclu la cei patru mascaţi înarmaţi, care stăteau lângă uşă, el urmă:

— Probabil că sunteţi o „grupă de trăgători”, şi cu toate că nu sunt de acord cu şeful dumneavoastră, că „totul e în regulă”, înţeleg destul de bine că sunt „arestat”.

De afară se auzi o fluierătură slabă. Şeful tresări şi se îndreptă spre uşă.

Un al şaselea mascat, care purta sub mantilă un costum elegant de seară, intră înăuntru şi imediat se îndreptară asupra lui patru revolvere. El îşi întoarse însă, liniştit, reverul pardesiului şi din nou sclipiră diamante...

— Duceţi-vă jos şi staţi pregătiţi acolo! ordonă el.

— Cum să-ţi mulţumesc! exclamă frumoasa femeie, cu însufleţire. Ştiam că mă pot bizui pe dumneata. Ai sosit tocmai la timp.

— Nu te bizui prea mult pe mine, fiindcă am mâinile şi picioarele legate şi nu văd încă ce aş putea...

Îşi curmă vorba, fiindcă de pe şosea se auzi duduit de

motoare puternice. Apoi detunară împuşcături şi un ţipăt sfâşie văzduhul...

Mascatul alergă la fereastră. Se luminase bine de ziuă. Şi în timp ce el era ocupat încă să dea la o parte draperiile, răsunară paşi pe scară şi undeva, în casă, se mai auzi o detunătură de armă.

Colonelul Roscoe dădu buzna în cameră, urmat de şase poliţişti.

— În sfârşit, o captură bogată! exclamă el, triumfător. Doisprezece trăgători, cu doi şefi de grupă doi ofiţeri de zonă şi... dacă nu mă înşel... un şef de divizie.

Doctorul Stopford se întoarse spre doamna Czerna.

Ea se feri să-i întâlnească privirea, dar buzele rostiră încetişor:

— Slavă Domnului!

XVIII

Într-o încăpere albă stătea o făptură neagră. În niciun loc din cele două emisfere ale globului nu s-ar fi putut găsi o altă încăpere la fel şi o făptură asemănătoare.

Încăperea era rotundă şi deasupra ei se boltea o cupolă de sidef, care făcea impresia unui cer de seară de la Tropice, deoarece servea de reflector unui invizibil sistem de luminat. Pereţii, îmbrăcaţi cu lemn de abanos, erau şi ei încrustaţi cu sidef.

Singura persoană care se află în această încăpere şedea la o masă mare, albă, pe care erau împrăştiate hârtii şi unde se afla şi o serie de tablouri de comandă, foarte complicate şi cu o înfăţişare ciudată.

Persoana aceasta era o femeie.

Ea purta o rochie neagră din catifea, şi tăietura lăsa să se vadă că modelul aparţinea epocii medievale. Rochia îi venea turnată pe corp, întocmai ca o piele de şarpe. Braţele şi umerii erau minunat modelaţi, fiind de o albeaţă neobişnuită. Părul pieptănat pe ceafă după moda spaniolă, avea o strălucire neagră-albăstruie şi la urechi scânteiau doi cercei cu briliante mari cât aluna.

Ochii-i luminoşi, cu genele ca două linii drepte, privea

ţintă înainte. Mâinile subţiri, fine, stăteau nemişcate pe masă. Pe arătătorul mâini drepte avea un inel cu un briliant de o tăietură şi mărime neobişnuite.

Se auzi un sunet slab, ca al unor zurgălăi de argint ce ar fi răsunat în depărtare şi într-un dulăpior de lac, de pe masă, sclipi o luminiţă roşie, ca şi cum o vietate micuţă, pitulată acolo, ar fi privit afară cu un ochi mânios.

— Aici C.G! spuse un glas gutural.

Glasul părea să fie al unei persoane ce se afla chiar în cameră.

— Raportul Centralei Principale New York! porunci femeia, cu glas rece, în timp ce buzele-i roşii abia se mişcară.

— Centrala Principală se va afla imediat la aparat

— Dă-mi legătura!

Alături de punctul roşu de lumină din dulăpiorul de lac, se aprinse unul violet.

Femeia întinse mâna spre un buton şi imediat încăperea se cufundă în întuneric.

— Aici Centrala Principală New York, rosti glasul muzical, care părea să fie la câţiva metri depărtare.

— Raportul dumitale!

— După lovitura neizbutită din vila Sutton, despre care

am raportat la timp, ofiţerul de zonă 2 A Feea Czerna, s-a refugiat într-o casă situată în apropiere pe şosea, însoţită fiind de medicul englez de vapor Stopford. S-a procedat după metoda obişnuită. Colonelul Drake Roscoe, care operează în slujba guvernului, a atacat casa azi dimineaţă la ora 5,30. Următorii ofiţeri au fost arestaţi: şeful Diviziei A, ofiţerul de zonă 2 A, ofiţerul de zonă 3 A, şefii de grupă 2,3 şi 4, comandantul de sector 3 A 1 şi doisprezece trăgători. Pe baza unor informaţiuni a căror sursă nu poate fi determinată, prefectul poliţie Burke a împresurat toate străzile din jurul C.G.-ului New York. Întreaga circulaţie se face pe cale ocolită. Se pregăteşte o razie la „Bărbierul albastru”. Statul major stă gata de acţiune la C.G. Toate unităţile sunt împrăştiate. Raportul s-a sfârşit.

Cu calm desăvârşit femeia ordonă imediat:

— Şefii Diviziilor B ŞI C să se anunţe de îndată la Centrala Principală Chicago. Înştiinţează Chicago! Şeful Diviziei D se va anunţa astă seară la ora opt la Centrala Principală Filadelfia.

Înştiinţează Filadelfia! Înainte de plecare fiecare şef de Divizie procedează cu ofiţerii săi de zonă în conformitate cu instrucţiunile indicate pentru cazurile de primejdie. Comunică imediat aceste ordine şi fii gata pentru a primi

altele!

Din întuneric se ivi o hartă luminată, care acoperi o mare parte a peretelui din faţa mesei. Era o hartă a Statelor Unite, prevăzută pe toată întinderea ei de un păienjeniş fin de cercuri. Erau reţele mai mari şi mai mici, dar ele se atingeau unele cu altele.

Femeia de la masă făcea să dispară în întuneric un sector după altul al hărţii, până nu mai rămaseră decât Zonele din Filadelfia, New York şi Chicago.

— Aici Centrala Principală New York! se auzi din nou glasul muzical. Ordinele au fost transmise mai departe.

— Comunică tuturor acelora care fac parte din statul major al dumitale, să se anunţe mâine aici, la şeful statului major. Procedează după instrucţiunile pentru cazuri de primejdie, Deoarece Drake Roscoe trebuie să fie în posesia unor informaţii importante, fă tot ce poţi în timpul care-ţi mai rămâne, pentru a induce în eroare ancheta. Dumneata însuţi anunţă-te personal, mâine, la mine.

Atât luminiţa roşie cât şi cea violetă din dulăpior se stinseră.

— Dă încoace felinarul! porunci prefectul poliţiei, Burke.

În gangul întunecos nu se vedea decât capătul aprins al unei ţigări. Şeful iubit şi temut în acelaşi timp era văzut rar

de tot la o razie; dar aceasta de acum era una excepţională. Luau parte la ea patru sute de oameni.

— Aici, Sir!

Un rotocol de lumină albă căzu pe o uşă pe care se putea citi numele unei firme foarte cunoscute.

— Unde e Cariwright? întrebă Burke.

— Sunt aici, Sir.

— I-ai telefonat lui Bronson că avem nevoie de cheile biroului său?

— Domnul Bronson e plecat din oraş.

— Ranga de fier!

Doi poliţişti vânjoşi veniră repede în faţă şi se apucară să spargă uşa cu ranga. Scara şi gangul mişunau de oameni.

— Ne aflăm la etajul optsprezece, spuse cineva.

— Adevărat, Markham? întrebă Burke.

— Voiam să spun prin asta, Sir, că, după raport, încăperea pe care o căutăm e situată foarte sus.

— Ceea ce înseamnă...?

— Clădirea „Scudamore” se află la capătul acestui bloc şi nu mai putem fi prea departe de acest capăt.

— Ei, şi?

— Nu e cu putinţă ca încăperea cu pricina să se afle în

creştetul turnului „Scudamore”?

— Ba chiar foarte posibil, spuse cineva de jos.

Toţi întoarseră privirile, căutând să afle cine vorbise.

— Colonelul Roscoe, murmură Burke.

Mai trecură câteva clipe până când colonelul să-şi poată face loc spre ei.

— Tocmai mă înapoiez dintr-un zbor de recunoaştere, spuse el. Cea din urmă informaţie a noastră ne arată că e vorba de o încăpere ce se află într-un turn şi n-are ferestre.

— Şi?... întrebă Burke.

— Ultimul etaj al turnului „Scudamore” n-are ferestre. În tot oraşul e singurul în acest fel.

— Respectele mele, Roscoe! spuse prefectul.

Un trosnet puternic dădu de veste tuturor că uşa fusese spartă. O duzină de lămpi de buzunar îşi revărsară deodată lumina şi poliţiştii dădură buzna în birourile firmei Bronson.

În camera zugrăvită în negru şi auriu, o făptură caraghioasă stătea în faţa unui perete din care ţâşni o scânteie roşie.

— Aici C.G., se auzi un glas monoton. Ordinele au fost îndeplinite. Toate cartierele generale ale Diviziilor

evacuate. Nu s-au mai produs alte arestări. Detaşamentul de razie de sub conducerea prefectului Burke, pornit de la Ieşirea” Nr.7 spre „Bărbierul albastru”, a înaintat până la birourile Bronson. Se conduc probabil după un plan întocmit de ofiţerul de zonă 2 A. Ofiţerul de zona 1 B., Max Solke, raportează că descoperirea intrării spre ascensorul particular e numai chestie de timp. Se pare că Roscoe, cu prilejul unui zbor deasupra oraşului a stabilit locul unde e situat C.G.-ul. El se află în prezent cu detaşamentul de razie. Raportul s-a sfârşit.

— Pune-mă în legătură cu şeful chimist! ordonă omul mascat.

Alături de lumina roşie se ivi una albastră.

— Aici laboratorul şeful chimist.

— Vino imediat la mine!

O mână înmănuşată se mişcă, răsuci un comutator şi peretele deveni iar negru.

La stânga mesei lungi se deschise uşa secretă a ascensorului mic şi un bărbat cu păr cărunt şi mustaţă stufoasă intră în ciudata încăpere. Peste haină omul purta un halat de lucru cenuşiu.

El se înclină cu stângăcie şi ochii săi blânzi miopi, se aţintiră prin ochelari asupra mascatului aşezat în spatele

mesei.

— Harta a fost îndepărtată?

— Da.

— Laboratorul a fost evacuat?

— Complet.

— Adu sus statuia, după aceea poţi pleca. Joi la ora 5 anunţă-te la C.G. Cincinnati. Eu însumi voi întrerupe curentul care deserveşte ascensorul.

Şeful chimist făcu o nouă plecăciune stângace şi plecă. Uşa se închise fără zgomot în urma lui.

XIX

Căpitanul transatlanticului „Ruritania” tresări din somn.

— Dumneata eşti, intendent?

— Da, Sir. Iertaţi deranjul, dar doctorul Stopford, care tocmai a sosit pe bord, stăruie să stea de vorbă imediat cu dumneavoastră.

— Stopford!

Căpitanul transatlanticului sări jos din pat ca o veveriţă.

— Unde e? întrebă el.

— În cabina dumneavoastră, Sir.

Când intră în cabină în uniformă, dar cu un fular alb la gât în loc de guler îl găsi pe fostul medic al vaporului, în smoking şi cu un pardesiu care-i şedea cam prost, stând pe canapea alături de o femeie nespus de frumoasă, care părea că vine şi ea de la vreo petrecere.

— Ah, Sir Harry! făcu Stopford, vesel ca de obicei. Mi-a fost foarte penibil să vă scol din pat, dar nevoia nu cunoaşte lege. Doamna Czerna se topea de dorinţa de a vă cunoaşte. Şi întorcându-se spre însoţitoarea sa, îl prezentă:

— Căpitanul Sir Harry Bristol.

Sir Harry, care ştia să aprecieze o femeie frumoasă,

regretă că era nebărbierit.

— Ce s-a întâmplat, Stopford? întrebă el. Dispariţia dumitale mi-a provocat multe griji. Ai nimerit în vreo capcană?

— Aţi ghicit, răspunse Stopford, aruncând o privire doamnei Czerna. Într-o capcană a bandei Zonelor.

— Banda Zonelor?

— Există în New York un individ, spuse Stopford apoi, care ţine în puterea sa – sau ţinea – întreg oraşul. Pornind vânătoarea după el, prietenul nostru comun, colonelul Drake Roscoe, era cât pe ce să-şi piardă preţioasa-i viaţă. Doamna pe care o vedeţi aici mai pluteşte şi acum în primejdie de moarte. Astfel se explică ivirea noastră neprotocolară aici.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că solicităm ocrotire. Dumnezeu ştie cum am izbutit să ne strecurăm prin liniile duşmane, dar abia aici ne aflăm în afara câmpului lor de acţiune.

— Aici sună a gol, Sir.

Poliţiştii, care se aflau deasupra „Bărbierului albastru” şi la miazăzi de el, erau acum mai aproape de a face o mare descoperire decât bănuia vreunul din ei.

— Străpungeţi! ordonă Burke.

Un adevărat uragan de trosnete şi lovituri se dezlănţui deodată.

— Unde e colonelul Roscoe?

Nimeni nu ştia.

— Cheamă-l la telefon pe Neville, pe cablul Bronson şi spune-i că e probabil c-am descoperit galeria. Unde e Solke?

— Aici! răspunse un glas.

Lămpile de buzunar intrară în funcţiune, deoarece cablul electric era tăiat în apartamentele acestea. Oamenii îşi dădeau osteneala să descopere vreo uşă secretă în pereţi.

— Solke, unde ai plecat acum cinci minute?

— Am vrut să văd unde a rămas colonelul Roscoe.

— Vino mai încoace, la lumină!

Max Solke, secretarul prefectului poliţiei şi deţinătorul tuturor secretelor Prefecturii, se apropie.

— Parcă te-am auzit telefonând de la un aparat al firmei Bronson? îi spuse Burke.

— Da, Sir.

— Am pus să te supravegheze; colonelul Roscoe m-a făcut atent asupra dumitale.

Max Solke, ofiţerul de zonă I B., nu trădă nicio surprindere. Pe fruntea sa se iviră totuşi broboane de

sudoare.

— Eşti arestat. Duceţi-l de aici!

Un murmur de uimire se auzi din toate părţile. Şi în vremea asta, opera de distrugere continua la al douăzeci şi doilea etaj al clădirii „Scudamore”.

După ce fusese dat la iveală mecanismul unei uşi glisante, secrete, din perete, se dădu peste o galerie îngustă de ascensor.

Lămpile electrice luminară golul acesta, în sus şi în jos.

— Un om vrednic ar putea să se caţere pe cablul acesta, spuse prefectul, privind gânditor în sus.

Cine are planul casei?

— Eu Sir.

— Suntem aici la temelia turnului „Scudamore”?

— Da.

— Atunci aduceţi scările de incendiu! Vom cerceta cele trei etaje ale turnului.

Luând lampa de buzunar din mâna unuia care-i stătea mai aproape, el îndreptă din nou lumina în susul golului ascensorului şi exclamă:

— Dumnezeule sfinte!

Se dădu înapoi, clătinându-se şi lampa îi căzu din mână.

— Ce s-a întâmplat, Burke?

Prefectul se reculese şi se-ntoarse spre cel care vorbise; era colonelul Roscoe.

— Colo sus, îngăimă Burke, vădit emoţionat încă, la extremitatea galeriei, am văzut ceva care se holba la mine...

— Ce anume?

— Ceva galben, fără păr... un soi de mumie. Dar ochii se mişcau...

— Aha! Aşadar, dumnealui mai e aici! spuse Roscoe râzând.

— „Dumnealui”? Dar ceea ce am văzut eu nu era ceva omenesc.

— Omenesc sau nu, fapt e că ceea ce-ai văzut este tocmai ceea ce căutăm; Centrala Principală.

Un aparat de înaltă frecvenţă pârâi violent într-o încăpere întunecoasă din apropierea creştetului turnului clădirii Scudamore. Apoi se produse un ticăit accelerat, care, exprimat în cuvinte, însemna:

— Aici Marea Centrală Principală. Raportul!

Omul mascat răspunse:

— Aici Centrala Principală New York stop. Detaşamentul de razii se desfăşoară în linie, pe scări de incendiu stop. Zonele de aici evacuate stop. Totul adus la îndeplinire

conform prevederilor stop. Raportul s-a sfârşit.

Un zgomot îndepărtat pătrunse înăuntru, un sunet de lovituri înăbuşite, amestecat cu glasuri agitate. Aparatul mai ticăi odată, scurt de tot:

— Retrageţi-vă!

Printr-o fereastră pe jumătate acoperită pătrunse o undă de lumină albă orbitoare, care alunecă mai departe, părând să lase în urmă încăperea şi mai întunecată. Pompierii puseseră în funcţiune reflectoare, şi fiind scăldat de fâşia mişcătoare de lumină, turnul imobilului Scudamore se înălţa în întunericul ceţos. Pe partea sa de răsărit se căţărau pe scări oameni, parc-ar fi fost furnici.

Încăperea luminată fugar de reflectoare, se dovedi a fi un laborator din care aparate şi instalaţii păreau abia de curând demontate şi duse acolo. Rafturile şi sertarele erau goale.

Un bărbat, cu figura umbrită de marginea pălăriei stătea în faţa unui tablou de comandă. În întunericul care învăluise din nou camera, el aprinse o lampă de buzunar, îndreptă lumina pe tablou, întinse mâna şi deşurubă un comutator mare. Aproape de tot de locul unde se afla, topoare lucrau de zor...

Se auzi un trosnet uşor, apoi se lăsă o tăcere

mormântală în laboratorul părăsit, întreruptă doar de zgomotul pe care-l făceau, căutând, poliţiştii şi pompierii.

Zorile se iviră cenuşii şi tulburi; un linţoliu nesfârşit părea să atârne deasupra oraşului. În spatele cordoanelor de poliţişti se îngrămădeau trecătorii matinali şi noctambulii întârziaţi şi toţi se holbau în sus, unde turnul Scudamore strălucea ca un minaret vrăjit.

Din depărtare încă, Molly O'Hay şi prietena ei June, care însoţite de Ned W. Regan se îndreptau spre teatrul de luptă observau spectacolul. Ajunşi la un punct de unde se putea vedea bine, detectivul ordonă şoferului să oprească maşina o clipă.

— Ia priviţi! Asta e o razie de primul rang!

Era cam în acelaşi timp când oamenii lui Burke pătrunseseră în laborator, în timp ce Roscoe cu şase poliţişti se căţărau mai sus, spre vizuina păianjenului.

— Ajutaţi-mi să încalec ieşitura asta a zidului! spuse prefectul.

Cu revolverul în mână, el privea cercetător prin încăperea golită.

— Un laborator, îşi dădu cu părerea cineva.

— Te-ai întors, Markham?

— Tocmai am sosit, Sir. Ex-secretarul dumneavoastră e

în siguranţă, într-o celulă.

— Foarte bine. Cercetaţi mai departe!

Şi oamenii săi găsiră fel de fel de lucruri misterioase, dar nicio ieşire care să ducă afară din încăperea aceasta.

— Ciocăniţi pereţii!

Tocmai când se îndeletniceau cu treaba asta, Roscoe intră şi el prin fereastra care fusese spartă.

— Alo, Burke! De afară nu putem pătrunde în etajul cel mai de sus.

— Şi aici stăm de asemenea ca în cuşcă, mormăi prefectul poliţiei.

— Ăsta era laboratorul unde preparau otrăvurile, spuse colonelul îngândurat. Mă tem că indivizii ni s-au strecurat printre degete. Poate că încăperea de sus ne va despăgubi pentru asta.

— Am găsit golul ascensorului, Sir, dădu de veste Markham.

— Să se aducă rângi de fier! porunci Burke. Pinker dumneata ai făcut armata la marină, dacă nu mă-nşel?

— Da, Sir.

— Poţi să te caţeri cincisprezece picioare pe un cablu şi s-o faci acolo pe spărgătorul?

— Lăsaţi pe mine, domnule prefect! răspunse Pinker plin

de încredere.

Răngile şi topoarele se înfipseră în perete.

Când maşina lui Sutton ajunse în faţa cordonului poliţienesc, strada era blocată de o masă de oameni. Maşina îşi făcu loc cu greu, până când un comisar strigă:

— Înapoi! Nu se poate trece pe aici!

Dar bărbatul de lângă şofer se uită la comisar de parc-ar fi vrut să-l înghită şi spuse:

— Eu sunt Ned Regan, şi mă duc la imobilul Scudamore.

În felul acesta maşina lui Page Sutton îşi putu continua drumul. Dar cu o sută de metri mai departe fu oprită din nou de un ofiţer de poliţie:

— Cine v-a dat voie să treceţi?

— Eu însumi! răspunse detectivul furios.

Şi pentru a doua oară maşina trecu, iar ofiţerul de poliţie salută, ducând mâna la şapcă, în timp ce un surâs fin înflori pe chipul său cadaveric, iar ochii-i pătrunzători se aţintiră asupra Molly-ei O'Hay.

— Mr. Regan! rosti deodată Molly, prinzându-l de umăr pe detectiv.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe omul acela, pe lângă care am trecut acum, îl cunosc.

— îmi pare rău.

— Seamănă cu Napoleon.

— Pe dinafară, dar nu şi pe dinăuntru.

Prietena Molly-ei se amestecă şi ea în vorbă.

— Omul acela în uniformă de poliţist a supravegheat casa tatălui meu, toată săptămâna trecută. Nu e poliţist, cum nu sunt eu...

— Dra...

Maşina opri.

— Cred, spuse Molly, stăpânită de o nervozitate de nedescris, că este cu siguranţă acela pe care colonelul Roscoe îl numeşte „Centrala Principală”.

Croindu-se un drum în încăperea cu cupola aurie, colonelul Roscoe intră cel dintâi înăuntru, cu mare băgare de seamă.

Privirea sa uimită alunecă peste pereţii negri-aurii, se opri la covoarele de preţ, aşternute pe jos, apoi pe cele patru trepieduri negre şi pe masa antică. Şi în fotoliul din spatele acestei mese sta cineva...

Era o făptură înveşmântată în talarul medieval al magisterilor şi mâinile galbene şi le ţinea pe masă. Obiecte ciudate se aflau de asemenea pe această masă, lungă şi îngustă; dar privirea îţi era atrasă de figura umbrită care

stătea acolo, în fotoliu, mută şi nemişcată.

Era o figură galbenă de mumie, cu ochi nefiresc de alungiţi, ca acei ai unei zeităţi egiptene, cu un nas care abia se vedea de mic ce era şi cu o gură care părea doar o tăietură.

Prin uşa spartă de la golul ascensorului, prefectul poliţiei dădu buzna înăuntru, urmat de o duzină de poliţişti ale căror lămpi de buzunar luminau puternic ciudata încăpere.

— Aha! Centrala Principală! exclamă cineva.

Revolverele întinse ţineau în şah făptura din spatele mesei. Roscoe se apropie... dar individul rămase nemişcat. Colonelul puse mâna pe umărul lui.

— Atenţie, colonele! îl preveni cineva. Eu n-am încredere în el nici acum.

Roscoe înhaţă trupul fără viaţă, îl smuci... şi-l zvârli furios, la pământ.

— E un manechin! scrâşni el.

— Alo! Unde e colonelul Roscoe?

— Aici sus, răspunse Markham. Cine strigă acolo?

— Ned Regan. „Centrala Principală” colindă străzile, deghizat într-un poliţist de-ai voştri.

Restul cuvintelor lui Ned W. Regan se pierdură în zarva care se produse. Abia când i se ivi faţa, pe scara care

ducea din golul ascensorului, se făcu tăcere.

Şi în tăcerea asta răsună deodată, sinistru, un râs argintiu. Râsul venea din cameră, unde totuşi nu se afla nimeni.

— Colonelul Drake Roscoe e acolo? întrebă un glas feminin.

Roscoe tresări şi privi furios în juru-i.

— Cine vorbeşte?

— Aici e Marea Centrală Principală, răspunse glasul. Prin intervenţia dumitale ai întârziat simţitor înfăptuirea planurilor mele, colonele Roscoe. Mulţumită dumitale New York-ul este deocamdată evacuat. N-am încotro, trebuie să te felicit. Dar într-o zi ne vom întâlni şi nădăjduiesc că eu voicâştiga partida, cu toate astea.

XX

— Chestia e, spuse căpitanul vaporului, că deşi consider ca o cinste faptul de a vă pune la dispoziţie cabina mea, nu pot lăsa „Ruritania” nicio clipă mai mult decât o oră în docul unde se află. Acum e douăsprezece şi jumătate.

Marele politician zâmbi dulceag. Pentru un mare politician, era un om de statură foarte mică; dar chipul său brăzdat cu cute trăda o voinţă de fier.

Vaporul fu străbătut de o cutremurare slabă, care încetă însă îndată.

— Se pun în mişcare maşinile, lămuri Sir Henry. Peste cel mult două minute primul meu ofiţer îşi va face raportul. Transportăm poştă şi trebuie deci să plecăm punctual. Dacă domnul care lipseşte nu vine curând, conferinţa dumneavoastră va fi de foarte scurtă durată.

Privirea căpitanului alunecă asupra oaspeţilor săi: o femeie şi şapte bărbaţi. Femeia era încântătoare. Bărbaţii erau: colonelul Roscoe, doctorul Stopford, Ned W. Regan, cel mai vestit detectiv, prefectul Burke, Page Sutton, unul din cei mai bogaţi cetăţeni ai Americii, Peter Champion, „regele lemnului”, şi marele politician.

— Pricepi, domnule căpitan, spuse Regan, că adunarea

noastră nu putea avea loc nicăieri în altă parte. Acesta e un vapor englez, şi atâta timp cât acei monştri nu aruncă bombe asupra noastră, ne putem considera aici la adăpost de maşinaţiile Zonelor.

— Adică pentru următoarele douăzeci şi cinci de minute.

— Acest criminal cunoscut sub numele de împăratul Americii, luă cuvântul Peter Champion, operează din nou la New York. Informaţia pe care o aşteptăm în noaptea asta, mă costă pe mine şi pe Page Sutton, o sumă frumuşică, dar atât noi cât şi ţara întreagă am suferit destul până acum.

— Mi se pare...

Stopford îşi curmă brusc vorba, fiindcă uşa se deschisese şi în prag se ivi un bărbat încotoşmănat cu un şal gros.

Într-o încăpere boltită, în care aveai impresia că te afli în Spania medievală, se afla o făptură înfiorătoare. Încăperea boltită, care părea să fie cioplită în piatră, dar care în realitate nu era decât o peşteră naturală, desăvârşită numai de mâna omenească, avea o formă ovală. Roca pereţilor şi a acoperământului era din serpentin – piatra şarpelui – de un verde atât de închis, încât pe suprafeţele netede aproape că făcea impresia de negru.

Acoperişul părea susţinut de o coloană aşezată în mijloc. Ea făcea parte din stâncă, dar fusese modelată de o mână dibace. Asemănător trunchiului unui curmal, ea se desfăcea în partea de sus în şase ramuri, care se adaptau curbelor pietrei sclipitoare şi erau susţinute de şase coloane subţiri.

Sub bolţi frumoase, dispuse în semicerc, se deschidea de fiecare parte câte un gang; un al treilea, mai mare, se căsca sinistru ca gura unui Moloch, la capătul de răsărit al peşterii.

O lumină verzuie, care nu se vedea de unde provine umplea încăperea, şi din depărtare se auzea murmurul înăbuşit al unei cascade, repetat de ecoul peşterilor nesfârşite.

Afară de o masă lungă şi un fotoliu spaniol cu spetează înaltă, nu era nicio altă mobilă în încăpere.

Oricât ar fi fost de ciudată această peşteră – un fenomen geologic, verde, în măruntaiele Manhattan-ului – făptura din fotoliu era şi mai ciudată...

O lumină roşie se aprinse spre coloana din mijloc în direcţia în care se afla masa, şi deşi nu se văzuse ivindu-se nimeni din vreunul din gangurile întunecoase, totuşi, se auzi un glas de atât de aproape, ca şi cum cel ce vorbea ar

fi stat lângă masă.

— Aici C.G., spuse glasul. Raportul şefului Diviziei C; conducătorul secţiei care supraveghează pe şeful Diviziei B. Acesta din urmă, Robert Macrae, a plecat la zece minute după miezul nopţii spre „Ruritania” şi s-a urcat pe bord. Conform ordinului el a fost supravegheat, dar n-a fost arestat. Ofiţerul de zonă 3 C a rămas pe bord şi aşteaptă instrucţiuni pe coverta vaporului. Şeful de grupă 2 secţia 3 C 2, şi şeful de grupă 4, secţia 2 D 1, detaşaţi pentru misiuni speciale, sunt de asemenea la bord. Conferinţa are loc în cabina căpitanului. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul patrulei C.G., care supraveghează pe şeful Diviziei C! ordonă cu glas muzical făptura mascată.

— Raportul tocmai a sosit. Patrula C.G. Confirmă.

Raportul s-a sfârşit.

— Raportul dumitale nu e satisfăcător, obiectă mascatul, de astă dată cu glas tăios. Când voi dori să-l aud condensat, îţi voi ordona în consecinţă. Altminteri trebuie să raportezi amănunţit. Consideră aceasta ca un avertisment oficial. Nu repeta acum raportul patrulei C.G., ci dă-mi-l pe acela al şefului de grupă care supraveghează „Ruritania” dinspre ţărm.

— Raportul a sosit la timp. Şeful de grupă 1 de la secţia 3 C 1 raportează că toţi ceilalţi oaspeţi se află acum pe uscat. Toată corespondenţa e pe bord. Docul e liniştit. Maşinile „Ruritaniei” au fost puse în funcţiune. Ofiţerii sunt la posturile lor. Totul e gata de plecare. Ora 12,41. Raportul s-a sfârşit.

Numai murmurul cascadei îndepărtate tulbura liniştea din peşteră.

— Dă dispoziţii ofiţerului de zonă 3 C, porunci mascatul, să plaseze pe şefii de grupă detaşaţi pentru misiuni speciale în anumite puncte de unde să poată supraveghea ieşirile dinspre bord ale cabinei căpitanului. Ofiţerul de zonă e făcut răspunzător dacă amândouă uşile nu vor funcţiona. Înştiinţează-l pe ofiţerul de zonă! Îndată ce şeful Diviziei B va fi şters din liste, ofiţerul de zonă şi şeful de grupă să înştiinţeze personal de aceasta pe şeful Diviziei C. La lucru!

Peştera se cufundă în întuneric.

— Grija mea cea mare este numai aceea de a şti dacă am izbutit să-mi acopăr urmele, spuse bărbatul care dăduse buzna în cabina lui Sir Harry Bristol.

— Din puţinul ce-am fost în stare să aflu despre organizaţia aceea a Zonelor, răspunse doctorul Stopford,

pot răspunde cu un NU definitiv şi absolut.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Macrae. Dar preţul cu care mă vând aproape c-ar fi ispitit pe oricine.

— Dat fiind că o parte din acest comitet nu pleacă împreună cu noi, spuse Sir Bristol, privind la ceas, aveţi aproximativ şaptesprezece minute pentru a câştiga premiul de care aţi pomenit.

Zicând acestea, el se ridică, se înclină în faţa doamnei Czerna, apoi se adresă politicianului:

— Mă cheamă datoria. Am dispus să fiţi încunoştinţat cu trei minute înainte de plecare. Acum vă rog să mă scuzaţi.

După o nouă plecăciune, ieşi.

— Hai repede, Macrae, spuse Peter Champion, schimbând o privire cu Roscoe. Presupun că vei răspunde la câteva întrebări ale colonelului.

Fără să mai aştepte încuviinţarea celuilalt, Drake Roscoe începu:

— Dumneata eşti Robert Macrae, reprezentantul a diferite ziare europene şi în acelaşi timp şef de divizie, a aşa numitei Organizaţii a Zonelor?

— Da.

— Arată-mi insigna dumitale!

Macrae, un om înalt, slab şi chel, ridică reverul mantilei

şi în aceeaşi clipă şapte perechi de ochi se aţintiră asupra unei insigne de onix, care avea încrustată pe ea un D. Din diamante.

— Şi spui că vrei să ne dai materialul care să ne dea putinţa de-a lichida cu această organizaţie?

Unde e?

În tăcerea generală, Macrae scoase din buzunar un pacheţel, îndepărtă foiţa de hârtie subţire în care era învelit şi puse pe masă un duplicat al insignei sale.

— O imitaţie! spuse el. Dar nimeni nu pune la îndoială autenticitatea. Din motive lesne de înţeles, nu mă pot despărţi încă de propria mea insignă. Cred că sunt unul dintre cei patru şefi de divizie, deşi n-o ştiu în mod sigur. Am în subordine trei ofiţeri de zonă, nouă comandanţi de sectoare şi treizeci şi şase de şefi de grupă. Mai presus de mine e Centrala Principală. Nu-l cunosc pe acesta, adică nu ştiu cum arată la faţă. Dar el mă cunoaşte. Îi cunosc pe cei trei ofiţeri de zonă ai mei şi ei mă cunosc pe mine. Îi cunosc şi pe comandanţii mei de sectoare, ei însă nu mă cunosc şi nici nu ştiu cine stă în fruntea celorlalte divizii. Dar puterea acestei insigne se întinde asupra întregului oraş.

— Cum trebuie înţeles lucrul acesta? întrebă Page

Sutton.

— În sensul că insigna îţi dă autoritate asupra ofiţerilor tuturor zonelor, indiferent căror Divizii aparţin, atâta timp cât n-au rang de şefi de divizie.

— Aşa, aşa! murmură Roscoe, privind insigna falsă pe care o ţinea în mână. Asta înseamnă că acela care o poartă îşi poate exercita puterea asupra Zonelor?

— Fireşte.

Roscoe se întoarse spre doamna Czerna şi-i ţinu în faţă insigna.

— Recunoaşteţi asta? o întrebă el.

— E insigna unui şef de Divizie.

Macrae se holbă la dânsa:

— De unde ştiţi asta?

— Am fost cândva ofiţer de zonă, răspunse ea, recăpătându-şi calmul. Înainte de razia cea mare aveam sub ordinele mele Zona 2 A.

Macrae privi în jur şi încercă să zâmbească.

— Or mai fi şi alţii de-ai noştri pe aici?

— Nu, răspunse Roscoe. N-avem prea multă vreme... Ai motive serioase să presupui că Centrala Principală plănuieşte un mare complot politic?

— Da. Însă nu ştiu împotriva cui e îndreptat.

Politicianul, care nu-l scăpase din ochi pe acela care vorbise, se amestecă acum în vorbă.

— Crezi că există foruri mai înalte decât Centrala Principală?

— Nu; el este stăpânul.

— În noaptea asta, reluă Roscoe, eşti de serviciu pe bord, pentru Zone, nu-i aşa?

— Da, am bilet până la Cherbourg.

— E adevărat că urmează să părăseşti vaporul înainte de plecarea acestuia?

— Da. Numai bagajul meu pleacă.

— Şi ce misiune ai aici pe bord?

— Venim în sfârşit şi la asta! spuse Macrae. În noaptea aceasta urmează să fie dată o lovitură despre care e drept că nu ştiu încă dacă e îndreptată împotriva dumneavoastră, mr. Champion, împotriva lui mr. Page Sutton, sau...

Marele politician zâmbi şi spuse, sec:

— Sau împotriva mea. În orice caz, presupun, mr... mr. Macrae, că e vorba de o chestiune foarte importantă, de vreme ce un şef de Divizie a fost însărcinat personal cu aducerea ei la îndeplinire.

— Fără îndoială.

— Şi ce ordine li s-au mai dat? urmă Roscoe cu interogatoriul.

— Să aştept instrucţiuni în cabina mea.

— Cu prilejul împresurării casei din şosea, spuse Roscoe, ne-au căzut în mână câteva instrumente, a căror construcţie n-a fost în măsură să ne-o lămurească niciun electrician din Statele Unite. Probabil că porţi unul cu dumneata, mr. Macrae?

— Da, un aparat nou, care e o perfecţionare a vechiul Radio X. Cu aparatul acesta nu se lucrează prin alfabetul Morse, ci el funcţionează ca un telefon.

Zicând acestea, Macrae scoase din buzunarul de la piept un soi de tabacheră mare şi voi tocmai să urmeze cu lămuririle, când dinspre uşă se auzi un glas:

— Iertaţi-mă că vă deranjez, dar...

Comandantul „Ruritaniei” intră în cabină, însoţit de o femeie foarte frumoasă, cu părul negru ca pana corbului, îmbrăcată într-o blană de samur, care-i ajungea până la picioare a căror piele se străvedea prin ciorapii negri de mătase.

Toţi se ridicară. Străina însă, nu se uita decât la doamna Czerna.

— Ducesa de Greuze, spuse Sir Harry, care călătoreşte

împreună cu noi, a descoperit abia acum că a suferit o pagubă mare şi doreşte să folosească telefonul meu pentru o convorbire cu uscatul. Îmi e foarte neplăcut să vă deranjez, dar vă pun în schimb la dispoziţie cabina cea mare de la capătul gangului.

— Ducesa de Greuze! rosti Roscoe, pe gânduri. Înainte de a se mărita cu bătrânul Duce, a fost o „de la Haye”...

Se opriră din mers, căci doamna Czerna pusese mâna pe braţul lui Stopford.

— Femeia aceea m-a recunoscut, şuşoti ea, înspăimântată. Am întâlnit-o la Paris şi... ea cunoaşte trecutul meu.

— Cum? exclamă Roscoe.

— Să n-ai nicio teamă! căută s-o liniştească Stopford. Suntem destul de numeroşi ca să veghem asupra dumitale.

— Intraţi amândoi înăuntru, spuse Roscoe. Peste două minute vin şi eu.

— Încotro?... întrebă Stopford, dar colonelul se şi îndepărtase.

Sir Harry Bristol se şi afla înapoi pe punte când Roscoe îşi lipi urechea de uşa cabinei comandantului.

Ducesa de Greuze pusese receptorul înapoi în furcă şi

scoase din poşetă un instrument delicat, pe care-l puse pe masă, în faţa sa...

XXI

Într-o peşteră întunecoasă din măruntaiele Manhattan-ului, o porţiune dintr-o hartă bizară era luminată. Ea înfăţişa reţeaua de străzi din vecinătatea docurilor, care erau folosite de marile vase de pasageri. Lumina difuză, răspândită de fragmentele multicolore ale hărţii, cădea pe o făptură îmbrăcată în negru, care şedea în spatele unei mese lungi.

Din depărtare se auzea bolboroseala unei căderi de apă.

Deodată, un punct roşu sclipi pe hartă.

— Aici C.G., grăi o voce nazală. Şeful de Divizie D. Comunică de la Hotel Ambasador că Marea Centrală Principală ordonă imediata chemare telefonică şi legătura directă. Urgent! Raportul s-a sfârşit!

— Întrerupe legătura! spuse omul mascat.

Pe masa lungă se auzi un pârâit, apoi se ivi o luminiţă verde.

— Aici Centrala Principală New York, spuse glasul muzical.

— Aici Marea Centrală Principală. Planul pentru „Ruritania” trebuie modificat. Uşiţele de pe punte şi cabina căpitanului nu corespund scopului. Avertizează-l pe şeful

Diviziei C. Comută operaţiunile pe covertă, la bord, în spatele cabinei comandantului. Procedează imediat! Din acest moment eşti personal răspunzător. Întăreşte echipele de acoperire! Ofiţerii detaşaţi acolo sunt în primejdie. La lucru!

Luminiţa verde făcu loc celei roşii.

— Aici C.G.

— Comunică şefului Diviziei C. Să întărească unităţile de jur împrejurul docurilor. Ordin urgent: toate secţiunile cuprinse între West-Thirteenth-Street şi West-Fourteenth-Street până în Fifth Avenue trebuie asigurate. Comunică ofiţerului de zonă 3 C să plaseze la puncte potrivite de la babordul covertei pe şefii de grupă detaşaţi pentru misiuni speciale şi să supravegheze personal îndeplinirea planului. În caz de nereuşită, ofiţerul de zonă 3 C va face, la nevoie, uz de armă şi va sări peste bord. Înştiinţează-l pe şeful de grupă care asigură acoperirea pe partea dinspre apă! Şeful Diviziei C să se pună apoi personal în legătură cu mine. La lucru!

Luminiţa roşie se stinse.

Drake Roscoe scoase o înjurătură, în timp ce se întorcea

de la cabina căpitanului, unde trăsese cu urechea. Tocmai acum renegatul şef de divizie comunica la telefonul din cabina cea mare o seamă de lucruri pe care el trebuia neapărat să le cunoască Dacă din păcate instinctul său îl înşelase, atunci făcuse o boacănă. Căci numai instinctul sau inspiraţia îl determinase să creadă că discuţia telefonică a Ducesei de Greuze era de mai mare însemnătate decât orice destăinuire făcută de Macrae.

Dar singurele cuvinte pe care le mai putuse prinde din convorbirea ei, fură: „ofiţerii detaşaţi...” celelalte două sau trei nu putură fi înţelese – apoi: „La lucru!”

După aceea se făcu tăcere, iar colonelul, bătând în uşă, intră.

Ducesa tocmai îşi închidea poşeta.

— Vă cer scuze de o mie de ori! spuse el. Vă rog, nu vă deranjaţi! Sunt în căutarea agendei mele pe care nu ştiu unde am lăsat-o.

— Nu-i nevoie să vă scuzaţi, spuse ea, netulburată. Am aflat tot ce voiam să ştiu şi mă tem că va trebui să debarc.

— Oh!

— Colierul meu de perle – colierul acela istoric, despre care probabil c-aţi auzit – a rămas la hotel, dar nu e de găsit acolo.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi?

— Rămân pe uscat, fiindcă nu îndrăznesc să apar în faţa soţului meu fără colier. Camerista mea va pleca înainte cu bagajele la Cherbourg.

— Îmi pare rău cu adevărat de nenorocirea aceasta, Ducesă. Din păcate, nu vă pot oferi serviciile mele, deoarece sunt ocupat pentru moment cu propriile mele chestiuni. Dacă totuşi îmi îngăduiţi să vă stau la dispoziţie mai târziu.

— Cu multă plăcere. Locuiesc la „Ambasador”.

Ea îi întinse mâna şi lui Roscoe îi veni în minte Mylady din „Cei Trei Muşchetari”.

Alergă înapoi la cabina cea mare şi când deschise uşa cu oarecare bruscheţe, Stopford îl întâmpină cu un „Pst!”, doamna Czerna duse degetul la buze şi prefectul poliţiei Şopti:

— Radio X. Tăcere!

Robert Macrae şedea la masă, în faţa aparatului ascuns în tabachera sa şi de îndată ce apăsă pe un mic buton de la marginea de sus a acesteia, se auzi un glas nazal:

— Aici C.G.

— Aici şeful Diviziei B., răspunse Macrae.

— Repede raportul dumitale!

— Vorbesc din cabina mea. Conferinţa s-a strămutat în cabina cea mare. N-am fost încă pus în legătură cu ceilalţi ofiţeri de pe bord. Aştept instrucţiuni. Urgent, deoarece e ora 12,53.

— Ordinul Centralei Principale: du-te imediat pe covertă! La balustrada de la babord, între două bărci de salvare, te va aştepta un ofiţer de zonă. Întrerupe legătura!

Macrae închise tabachera şi o puse înapoi în buzunar.

— Trebuie să îndeplinesc ordinul, spuse el, ridicându-se, fiindcă altminteri nu v-aş mai putea fi de folos. Dacă vreţi cumva să vă luaţi după mine, mr. Burke sau mr. Regan, vedeţi să nu fiţi observaţi.

Abia ieşise pe uşă, că Roscoe porni după el.

— Acoperă-mă, Regan!

Detectivul mormăi ceva şi se pregăti să-l urmeze pe colonel.

În vremea asta, jos, în clasa a doua, un tânăr ofiţer de pe „Ruritania” o conducea pe Ducesa de Greuze printre munţi de bagaje şi muşuroaie de oameni, spre locul unde o punte îngustă mai lega încă vasul de chei.

Cineva urca în clipa aceasta puntea îngustă.

— Înapoi! îi strigă ofiţerul.

— Sunt căpitanul Markham din Prefectura poliţiei.

— Poţi să fii şi Preşedintele Hoover în persoană. Înapoi!

Markham şovăi; dar tânărul ofiţer rămase învingător.

— Daţi-mi voie să pornesc eu înainte, doamnă, spuse el. S-ar putea să vă împiedicaţi.

— Dacă sunteţi cu adevărat de la Prefectură, puteţi să-i fiţi de folos acestei doamne. E ducesa de Greuze, căreia i-a dispărut la hotelul unde locuia până acum, un istoric colier, de perle.

Căpitanul Markham salută.

— Stau la dispoziţia dumneavoastră, deşi timpul meu este măsurat

Ducesa zâmbi amabil ofiţerului:

— Vă mulţumesc, domnule.

În clipa când Markham, ajuns înapoi pe puntea îngustă care ducea la chei, se mai întoarse odată spre ea, din partea de sus a vaporului se auzi un ţipăt ascuţit, curmat brusc.

Întocmai ca ochiul unui animal ascuns se aprinse un punct roşu, undeva, în măruntaiele Manhattanului.

— Aici C.G. Şeful de grupă 1, secţia 3 C 1, care ţine sub supraveghere „Ruritania” dinspre partea apei, raportează că ofiţerul de Zonă 3 C. A înotat la barca sa; de asemenea, şeful de grupă 4 de la secţia 2 D 1. Despre şeful de grupă

2, secţia 3 C 2, până acum nicio urmă. „Ruritania” a plecat Ora 1 a.m. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul ofiţerului de Zonă 3 C!

— Raportul a sosit. Ducesa de Greuze a debarcat cu 6 minute înainte de plecarea vaporului, pentru a se înapoia la „Ambasador”. Şeful de grupă a urmat-o. Numărul Unu a părăsit „Ruritania”, cu un minut înainte de plecare şi a pornit spre casă însoţit de Ned W. Regan şi de prefectul poliţiei Burke. N-a fost trimis nimeni după el. Precum s-a anunţat, Page Sutton şi Peter Champion merg cu „Ruritania. De asemenea Stopford şi doamna Czerna. Colonelul Roscoe a rămas pe bord. Şeful Diviziei C se află acum în drum spre C.G. Ora 1.05. Raportul s-a sfârşit.

Urmă imediat ordinul:

— Supraveghează pe Numărul Unu şi pe însoţitorii săi! Informează-l pe şeful Diviziei C! Trimite rapoarte la fiecare sfert de oră asupra mişcărilor lui Ned W. Regan şi a prefectului de poliţie Burke! Ofiţerul de Zonă 3 e răspunzător pentru lămurirea dispariţiei şefului de grupă 2 de la secţia 3

2. Adu-i la cunoştinţă aceasta! Şeful de grupă care conduce hidroavionul va observa când „Ruritania” va debarca pilotul ei, şi va raporta despre aceasta. Şeful

Diviziei C. Va fi lăsat să intre prin Intrarea No, 2. La lucru!

În vremea asta, în cabina cea mare avea loc o convorbire însufleţită.

— Nenorocitul de el bănuia ce i se va întâmpla, spuse Roscoe.

— Eşti de părere c-a fost omorât?

Doamna Czerna, foarte palidă, răspunse în locul lui Roscoe, la întrebarea lui Peter Champion:

— Eu ştiam c-o vor face.

— Milioane m-a costat pe mine şi pe Champion această bandă a Zonelor, şi iată-i acum iar pe urmele noastre. Suntem fugari în propria noastră ţară. Ce vom face când vom debarca?

— Asta vom vedea-o atunci, răspunse Roscoe. În orice caz, nu sunteţi singuri. Dar ştiţi ce ţinteşte în realitate această bandă, deşi îşi alege ca victime indivizi izolaţi?

— Nu.

— Ţinta ei este naţiunea întreagă. Pentru noaptea asta vor considera misiunea mea terminată, când veţi pune iarăşi piciorul pe uscat. Sir Harry a încuviinţat să fie puse în funcţiune reflectoarele, fiindcă afară e întuneric beznă.

Cerul era fără lună când „Ruritania” îşi debarcă pilotul. Dintre pasageri numai puţini băgară de seamă faptul

acesta.

Stopford coborî cel dintâi scara, urmat de un tânăr subofiţer, căruia nu prea îi stăteau bine pantalonii. Rochiţele vaporoase şi pantofiorii cu tocuri înalte nu se potriveau deloc pentru o asemenea întreprindere, şi din această cauză doamna Czerna făcuse un mic împrumut din garderoba doctorului Stopford.

Apoi coborî pilotul, cu doi oameni care transportau bagajele, şi în cele din urmă Page Sutton izbuti şi el să-i urmeze pe ceilalţi, fără niciun accident.

Peter Champion stătea încă, şovăind. În capul scării, când reflectorul „Ruritaniei” lumină deodată suprafaţa zbuciumată a oceanului.

— Urmează-mă, mr. Champion! se auzi un glas poruncitor în spatele său. Atenţie, treaptă cu treaptă!

Roscoe trecu pe lângă el şi puse mâna pe scara de frânghie.

Sir Harry Bristol şi doi dintre ofiţerii săi observară prin ocheanele lor un hidroavion care, când fu prins în lumina reflectorului, alunecă repede spre apus, pentru ca acum, urmărit de conul alb de lumină, să se desprindă din valuri şi să se înalţe cu repeziciune.

— Notează asta în registrullogului! spuse Sir Harry.

Apoi ordonă:

— Înainte, cu toată viteza!

XXII

Ca răspuns la ţârâitul soneriei, se deschise uşa unei case părăsite, ce se afla într-o stradă din partea de răsărit a oraşului. Un bărbat intră înăuntru şi imediat uşa se închise la loc. În timp ce maşina care-l adusese îşi văzu de drum, omul rămas pe gangul neluminat întrebă:

— Alo, C.G! Ai ceva de raportat?

— Nu.

Glasul al doilea putea fi al unui italian.

— Întrerupe legătura!

O uşă fu deschisă şi închisă la loc. Noul sosit făcu apoi lumină, se văzu într-o cameră murdară, îmbibată de mirosul acela specific anumitor străzi din Neapole şi alte oraşe italiene.

Omul nostru, care purta peste frac un pardesiu subţire şi pe cap o pălărie moale, neagră, care umbrea o figură ce aducea cu a lui Napoleon, străbătu camera goală şi ajuns la capătul ei coborî o scară ce se afla acolo şi care ducea într-o încăpere mucegăită. Apoi coborî mai departe, într-o pivniţă dărăpănată, plină cu cărbuni, cutii goale de conserve şi alte vechituri.

După ce închise şi zăvorî uşa, începu să cerceteze

pivniţa în amănunţime. Vădit satisfăcut, porni în cele din urmă spre partea nordică, unde se întâmplă ceva ciudat. După câteva învârtituri repezi, o etajeră încărcată cu tot felul de vechituri se dădu în lături fără zgomot, scoţând la iveală o scară de lemn.

La capătul ei omul se opri. Făcu iarăşi câteva învârtituri, şi chepengul de deasupra lui se închise la loc. Printr-un gang lung de douăzeci de metri, sprijinit cu bârne după modelul galeriilor de mine, el ajunse la nişte trepte, la capătul cărora se deschidea un nou gang în direcţia sudestică. Pornind pe acesta ajunse la o crăpătură în stâncă, în formă de V.

Acum se afla într-un tunel natural, care pe alocuri părea să fi fost lărgit de mână omenească. Nicăieri mai înalt de cinci picioare, uneori chiar mai scund, era peste tot destul de larg ca să poată trece un om prin el.

Formând serpentine lungi, înclinate, gangul sfârşea în cele din urmă în faţa unei uşi grele de oţel, la care omul nostru avea o cheie.

Cu toate acestea se scurse o jumătate de oră până când o făptură înveşmântată într-o robă neagră luă loc pe un scaun îmbrăcat în piele, cu spătarul înalt, în spatele unei mese lungi şi înguste, ce se afla într-o boltă de culoare

verde întunecată, al cărei plafon părea să fie susţinut de o coloană plasată în mijloc.

O fioroasă mască galbenă şi nişte mănuşi moi de cauciuc îi ascundeau adevărata înfăţişare. Una din mâinile galbene apăsă pe câteva butoane ale tabloului de comandă şi deodată îşi făcu apariţia, prin intrarea boltită, din stânga, un om care avea faţa pe jumătate acoperită de o mască neagră. El se înclină cu supunere în faţa mascatului. O altă apăsare a unor butoane ce se aflau pe tabloul de comandă făcu să păşească prin intrarea boltită din dreapta o făptură asemănătoare. Iar o a treia urmă celei dintâi şi o a patra celei de-a doua.

— Şefi de Divizie! spuse glasul muzical. Cifrul vostru de identificare!

— A

— B.

— C.

— D.

— Şef al Diviziei B, urmă bizara făptură, dumneata ai fost numit abia de curând şi-ţi începi imediat funcţia cu o misiune mare. Mâine seară toate Diviziile vor fi concentrate în regiunea Broadway-ului. Dată fiind însemnătatea acestei operaţiuni, v-am convocat aici.

Zonele au nevoie de capital nou. Mâine seară ni-l vom procura.

Doctorul Stopford umbla neliniştit prin cameră, în sus şi-n jos.

Colonelul Drake Roscoe, care şedea pe un scaun în faţa mesei, urmărea din ochi această „plimbare”.

— Te-am rugat să te întorci cu doamna Czerna, Stoppy, pentru că simţeam că ceea ce cunoştea ea despre zone e într-adevăr de nepreţuit.

— Aşa se pare! încuviinţă Stopford.

— Ne aflăm în ajunul unor alegeri prezidenţiale, urmă Roscoe, şi după presupunerea mea, Zonele se vor amesteca.

— Aşa e! spuse Stopford. Ai dreptate.

— Indivizii aceia şi-au instalat un nou Cartier general. Dumnezeu ştie unde. Dar e de datoria mea să-l descopăr. Ceea ce socoteam eu mort e cât se poate de viu, şi Centrala Principală, păianjenul a cărui umbră se profilează pe reţeaua care se întinde pe toată suprafaţa Americii, lucrează cu o energie nemicşorată. De altminteri, ia

priveşte asta. Întinse peste masă, prietenului său, o invitaţie prin care Ducesa de Greuze îl poftea să ia parte în loja ei de la Teatrul Roxane, duminică seara, la o reprezentaţie de gală dată în onoarea regelui din Turkestan.

— Încântătoare femeie! rosti Stopford. Te duci, nu?

— Fireşte. Sunt de asemenea de părerea dumitale că e o femeie încântătoare. Numai că...

— Ce?

— Nimic. Atâta doar că n-am încredere în nimeni, în propria mea ţară, Stoppy, după ce mi-am făcut o idee aproximativă de proporţiile acestei organizaţii.

— De o mie de ori ura! exclamă Stopford. Dar să revenim la duminică seară; ce cloceşte creierul dumitale?

— Bâjbâi în întuneric. Pe scurt: n-am încredere în Ducesa de Greuze. Deoarece însă Zonele au operat totdeauna din umbră, nu mă tem că voi fi împuşcat în loja ei de la Teatrul Roxane. Pe de altă parte, am presimţirea că se pregăteşte ceva împotriva regelui din Turkestan.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că: afară de faptul că soţia sa poartă o întreagă avere în bijuterii, vor veni, de asemenea, şi alte doamne din societate la această reprezentaţie de gală,

purtând adevărate comori de pietre preţioase. Şi chiar dacă nu ştim nimic cu privire la ţinta finală a Zonelor, ştim totuşi că oamenii aceştia sunt piraţi. Au nevoie mare de bani. Pentru siguranţa Majestăţii Sale din Turkestan se îngrijeşte Prefectura de poliţie şi fiecare mişcare a sa e ocrotită de o cohortă de agenţi. Va fi literalmente cu neputinţă să faci un pas în Teatrul Roxane, fără să te izbeşti de un detectiv. Şi cu toate acestea sunt nelinişţit.

— Din ce în ce mai de neînţeles şi de nepătruns! murmură Stopford. O socoţi pe Ducesa de Greuze – ce idee absurdă!

că face parte din Zone. Doamna aceasta te invită să iei parte, din loja ei, la o anumită reprezentaţie. Bine! Dacă s-ar gândi însă să însceneze cu prilejul acestei reprezentaţii vreo „afacere comică”, dumneata eşti cel din urmă om din New York pe care un membru al bandei l-ar invita. Cred că m-am exprimat destul de lămurit!

— O, da! răspunse Roscoe, râzând. Dar Zonele nu fac ceea ce sare în ochi cuiva, Stoppy.

— Fireşte că dumneata nu vezi toate acestea cu aceiaşi ochi ca şi mine... pentru că dumneata nu cunoşti nimic din taina şi frământarea dragostei... Nucleul fiecărui lucru este pentru mine numai Feea şi cu prilejul tuturor

demonstraţiilor dumitale m-am gândit mereu la ea, deşi, pentru a-ţi putea fi de folos, am încercat să te urmez.

Cu o mişcare impulsivă, Roscoe se întoarse.

— Să nu fii prea sigur, tinere... Poate că pricep totuşi ceea ce crezi că nu pricep. În orice caz, preţuiesc foarte mult tot ce faci, în aceste condiţii.

— Bine. Ai vorbit inteligent, chiar limpede de tot. Deoarece, după părerea dumitale, cu prilejul acelei reprezentaţii de gală putem să ne aşteptăm la o ticăloşie, Feea rămâne afară din joc. S-a făcut?

— Nu! răspunse Roscoe. Îmi pare cât se poate de rău, dar nu merge.

XXIII

O scânteie roşie ţâşni pe coloana din piatră de serpentin. Individul cu mască de mumie, care şedea nemişcat în fotoliul său, nu mai avea nimic omenesc în el, în lumina tulbure, verde.

— Aici C.G., se anunţă un glas nazal. Raportul şefului Diviziei D. Planul pentru concentrarea tuturor unităţilor pe sectorul 2 D 1, astă noapte, e gata. Comandantul de sector 1 D 3, detaşat pentru serviciu special, a făcut legătura cu ceilalţi comandanţi de sectoare. Raportul său e aşteptat din moment în moment. Totul în regulă. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul ofiţerului de zonă care supraveghează vânzarea biletelor de la Teatrul Roxane!

— Raportul a sosit de curând. Afară de numele comunicate azi dimineaţă, lista locurilor reţinute n-a suferit nicio schimbare. Însoţitorii tuturor deţinătorilor de loji au fost stabiliţi, în afară de oaspeţii Ducesei de Greuze. Ora 3,15. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul ofiţerului de zonă care o supraveghează pe Ducesă.

— N-a sosit niciun raport.

— Raportul şefului de grupă de la Hotelul Ambasador!

— Raportul a sosit chiar acum. Ducesa continuă să se afle în apartamentul ei. Ora 3 şi 10. Raportul s-a sfârşit.

— Fii gata pentru un ordin general! Dă-mi acum legătura cu şeful chimist!

Alături de locul unde sclipise scânteia roşie, se ivi una albastră.

— Aici laboratorul.

— Vino neîntârziat la mine!

— Dezaprob în chip hotărât măsurile pe care vrei să ni le impui, spuse Stopford, cu toată seriozitatea. Feea şi cu mine ne-am întors la New York la cererea dumitale, dar împotriva propriilor mele dorinţe. Ea crede că are o datorie faţă de ţara sa şi poate că dreptatea e de partea ei. Cunoaşte şi o mulţime de lucruri asupra acestei bande a Zonelor şi e gata să vă dea o mână de ajutor... însă până la un punct.

— Te rog! îl întrerupse doamna Czerna.

Prinse mâna lui Stopford şi urmă:

— N-aş putea fi niciodată fericită, şi nici tu n-ai putea fi, dacă n-aş face tot ce mi-ar sta în putinţă ca să nimicesc pe aceşti ucigaşi.

Drake Roscoe se ridică şi privi bănuitor pe fereastră

afară.

Apartamentul se afla la etajul al patrusprezecelea, de unde se deschidea priveliştea unei mari pieţe. Totuşi, colonelul n-avea încredere nici măcar în aerul New York-ului. În câteva rânduri i se păruse că a descoperit o sclipire suspectă la o fereastră îndepărtată.

— Ia să rânduim faptele, spuse el, postându-se în faţa celor doi îndrăgostiţi. Organizaţia Zonelor, stimata mea Feea – cred că Stoppy nu se supără dacă-ţi spun pe nume – te-a adus de pe Insula Dracului. Deoarece n-ai făptuit niciodată vreo crimă, faptul că te-au salvat n-a însemnat pentru ei altceva decât ca un act de iubire a aproapelui; totuşi, această purtare le-a dat o putere nespusă asupra dumitale. Dar de acum înainte s-a sfârşit cu asemenea procedee.

— Ce vrei să spui? întrebă Stopford.

— Îţi închipui cumva că ţara aceasta a mea e atât de nerecunoscătoare încât să uite serviciile care i-au fost aduse?... Cazul Feea a fost luat în considerare la Washington; ea are toată libertatea să se întoarcă în Franţa, oricând poftеşte – cu îngăduinţa dumitale, Stoppy.

— Oh! şopti doamna Czerna şi-şi ascunse faţa în palme.

Stopford se ridicase brusc:

— Roscoe! N-am nici cea mai mică îndoială cu privire la recunoştinţa bunului şi bătrânului Washington, dar...

Punând apoi mâna pe umărul lui Roscoe, urmă:

— Aprob! Astă seară ea va fi acolo, scumpul meu.

Doamna Czerna îşi puse iar mâna într-a lui.

— Acum să lăsăm chestiile personale, spuse colonelul. Iată planul Teatrului Roxane. Crucile roşii indică pe cumpărătorii de bilete necunoscuţi; celelalte locuri corespund cu lista asta de aici. Feea deoarece dumneata cunoşti vreo douăzeci de membri de seamă ai bandei, propun să ocupi fotoliul de orchestră Nr. 14 din rangul F, fiindcă acolo te vei afla în mijlocul unui câmp compact de cruci roşii.

Trei capete se aplecară deasupra planului.

— Aici este loja Ducesei, de unde pot supraveghea bine locul dumitale.

Şi luându-i mâna, Roscoe adăugă:

— Văd că porţi un minunat inel cu briliante...

— Mulţumesc! interveni Stopford.

— ... şi pentru că ştii să „marşezi”...

Roscoe se opri, deoarece doamna Czerna îşi retrăsese mâna dintr-a lui. Imediat însă rosti încetişor:

— Nu fi supărat! Fireşte că ştiu să „marşez”... e însă un

„atu” de care cred că nu voi mai avea nevoie să mă folosesc prea multă vreme şi pe care nădăjduiesc că o să-l uit. Şi doreşti să-ţi semnalez care din oamenii pe care-i pot vedea aparţin Zonelor? Dar cum vei şti ce cred despre ei?

— Ai dreptate, murmură Stopford. Aici e greutatea.

— Nu-i nicio greutate, spuse colonelul. Feea va „telegrafia”, de pildă: Fotoliul de orchestră rândul D. Şi în felul acesta ingenios voi afla degrabă tot ceea ce doresc.

— Ia stai niţeluş! Dumneata te afli în loja asta de aici, spuse Stopford, arătând cu degetul pe plan, fiind ocupat cu Ducesa dumitale...

Feea îţi telegrafiază: Fotoliu de orchestră 9, rândul A, sau Balconul 7, rândul I, ori alte comunicări de acest soi. Poţi înţelege ceva din sistemul acesta?

— Totul. Feea n-are altceva de făcut decât să-şi întipărească în gând locurile până la acela al celui suspect, numărând apoi de la început, şirurile de scaune A, B, C, şi aşa mai departe. Un joc nervos cu mâinile, făcând să sclipească briliantul la intervale scurte, îmi va marca punctele şi virgulele mesajului său.

— Foarte inteligent! recunoscu Stopford. Pentru asta e nevoie de o memorie prodigioasă şi de multă rutină. Aşadar, deghizată cu o perucă albă şi o pereche de

ochelari, Feea se duse la Teatrul Roxane, unde noi avem grijă de ea. Deoarece Zonele n-au vreun interes deosebit pentru mine, sunt oarecum la adăpost. Dar dumneata? Un glonţ trimis în lojă e o nimica toată...

— Nu-i chiar aşa. Vei vedea în noaptea asta că va fi greu să se tragă asupra mea fără să fie nimerită şi Ducesa. Ea e scutul meu, Stopford, şi apoi, mai am şi asta pentru caz de nevoie.

El scoase din buzunar o mică mască neagră şi un obiect sclipitor: o insignă de onix, cu un D. Mare de briliante.

— Insigna unui şef de Divizie. Deoarece cadavrul omului care mi-a dat-o n-a fost încă găsit, nu ştie nimeni că o posed.

De afară se auzi zgomot.

— Ăsta e Regan. Dă-i drumul să intre, Stoppy.

Lumina roşie sclipea de câtva timp în bolta din măruntaiele Manhattan-ului. Un glas moale ordonă:

— Raportul comandantului de sector care supraveghează apartamentul ex-ofiţerului de Zonă 2 A, Feea Czerna!

— Raportul a sosit. Comandantul de sector I A I raportează că doctorul Stopford şi colonelul Drake Roscoe au vizitat-o pe la ora 5 şi jumătate. Ned W. Regan a sosit şi

el peste zece minute. Observaţiile prin ochian au fost stânjenite, deoarece se pare că lui Roscoe i-a bătut la ochi, de la fereastră, sclipirea lentilelor. Ora 5,45. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul patrulei C, G, din holul hotelului.

— Chiar acum mi-a fost trimis. Patrula confirmă sosirea lui Roscoe şi a lui Stopford, la ora 5,30, precum şi a lui Regan, la 5,40. Toţi trei se află încă în apartamentul doamnei Czerna. Raportul s-a sfârşit.

— Trimite şefilor de grupe întăriri cu taxiurile A şi maşinile C.G! Cel puţin şapte trebuie să stea pregătite la hotel. Dacă e nevoie, ia două maşini de la teatru. Comunică-i ofiţerului de zonă I B să preia paza din hol. Informează patrula C. G, de acolo! Roscoe, Regan şi Stopford vor fi urmăriţi până la locurile lor de destinaţie, care trebuie comunicate neîntârziat. Feea Czerna va fi deghizată în seara asta. Felul deghizării ei trebuie să fie comunicat în clipa când părăseşte hotelul. La lucru! Dă-mi legătura cu şeful chimist!

O lumină albastră se ivi.

— Aici laboratorul! vesti un glas cu accent nordic.

— Dă-mi ultimile rapoarte cu privire la cabluri!

— Totul în regulă, afară de postul 5. Acesta trebuie să fi

fost topit de la puţul de intrare din Forty-ninth Street. Instalaţia e gata şi o secţiune sub conducerea unui şef de grupă, veghează ca executarea să nu fie stânjenită. Propun să li se asigure o bună protecţie pentru cazul când lucrul lor va trezi bănuieli.

— Întrerupe!

O mână galbenă apăsă pe un buton şi lumina roşie apăru iar.

— Aici C, G. Ultimile ordine au fost transmise mai departe.

— Concentrează la ora nouă şi jumătate patru grupe de trăgători sub comanda unui comandant de sector, care se vor afla neapărat pe Forty-ninth Street, între Sixth Avenue şi Broadway. S-ar putea ca şeful de grupă care lucrează sub conducerea chimistului şef să aibă nevoie de o acoperire mai puternică. Înştiinţează-l pe ofiţerul de zonă I A că toate sectoarele trebuie să fie în măsură să asigure retragerea grupelor de puşcaşi, fără ca prin aceasta să se producă o slăbire a sectoarelor centrale. La lucru! Pune-mă în legătură, pe rând, cu şefii de divizii!

În noaptea aceea Teatrul Roxane se afla sub „stare de asediu”.

Prefectul poliţiei, Burke, închiriase nu mai puţin de patruzeci de ferestre care dădeau spre clădirea teatrului, şi la fiecare din ele postase un poliţist înarmat. Străzile care răspundeau la teatru erau înţesate de poliţişti, şi înăuntru clădirii se afla, pe fiecare al douăzecilea loc, un ofiţer de poliţie în civil.

Pentru protecţia oaspeţilor regali, Burke pusese totul în mişcare, lucru pentru care colonelul îşi exprimă toată admiraţia faţă de prefect, când acesta îi dădu să examineze la direcţia teatrului, schiţa cu măsurile de siguranţă ce fuseseră luate.

— Mi se pare că te-ai putea duce acasă, să te culci liniştit, spuse el.

— Ba rămân aici de veghe. În teatrul acesta vor fi expuse noaptea asta giuvaericale de vreo cinci milioane de dolari. Nu mă aştept la vreo crimă, ci doar la un furt monstru. Cu câţiva dintre artişti mi-am aprins paie în cap pentru că nu îngădui ca în timpul reprezentaţiei să fie redusă iluminaţia clădirii. Ca măsură de siguranţă, am pus trei oameni de ai mei la tablourile de distribuţie.

Când, cu puţin înainte de ridicarea cortinei, teatrul se umplu, scânteierea giuvaierurilor din loja regală rivaliza cu aceea din Park Avenue. Briliante cu reputaţie mondială sclipeau şi aruncau focuri. În şirul al treilea de fotolii de orchestră, o fostă actriţă purta un rubin de curând achiziţionat, care, după relatările gazetelor, costase o sută de mii de dolari. Rubinul şi doamna erau însoţite de cumpărătorul lor. Perlele istorice ale familiei Greuze sclipeau pe gâtul alb al frumoasei ducese, astfel că Roscoe, când luă loc în lojă alături de ea, deveni ţinta unei întregi baterii de binocluri.

Împotriva aşteptărilor el rămase singur cu ea, ceea ce nu prea corespundea intenţiilor sale...

— Fotoliu orchestra B, numărul 7, semnaliza d-na Czerna. Ofiţer de Zonă.

Roscoe privi într-acolo şi văzu un bărbat scund, cu înfăţişare de neamţ.

— Fotoliu orchestră D, numărul 2 şi 12, comandant de sector şi şef de grupă.

Astfel urmară semnalele, până când cincisprezece membri ai Zonelor fură identificaţi. În acest timp, Ducesa

saluta pe nenumăraţi cunoscuţi şi prieteni, din care Roscoe cunoştea doar prea puţini.

— Balcon, mijlocul primelor bănci. Şef de Divizie, semnaliza deodată doamna Czerna.

Apoi începu reprezentaţia devenită istorică în analele teatrale. Ned W. Regan, cunoscut şi temut de fiecare nelegiuit al New York-ului, iscodi de jur împrejurul clădirii, controlând toate măsurile luate de poliţie, în timp ce prefectul spiona pe undeva, în spatele scenei. Deşi nimeni nu ştia ce se va întâmpla, toţi se găseau într-o încordare aproape insuportabilă.

Burke ieşi pe uşa care dădea la scenă şi se strecură afară spre faţada clădirii, unde dădu peste Ned W. Regan.

— Totul în regulă, spuse prefectul. Dar piaţa întreagă mişună de oameni înarmaţi cu revolvere. Sunt Zonele, Nici. Ce naiba au de gând?...

Asta era la ora zece fără zece minute. La zece fix Zonele intrară în acţiune.

XXIV

Dedesubtul City-ului se aprinse o lumină roşie.

— Aici Divizia A! spuse cineva. Poziţia ocupată sub conducerea unui ofiţer de Zonă. Toate unităţile stau pregătite în sectoarele lor de activitate.

— Continuaţi conform planului! replică glasul melodios al omului mascat. Întrerupe legătura!

— Aici Divizia B! Poziţiile ocupate sub conducerea unor ofiţeri de Zonă. Toate unităţile stau pregătite în sectoarele lor de activitate.

— Continuaţi conform planului! Întrerupe!

— Aici Divizia C! rosti un glas cu accent olandez. Patru grupe de trăgători din Zona 3 C. Acoperă lucrările pe Forty-ninth Street. Tocmai acum a sosit chimistul şef, împreună cu însoţitorii săi. Până în momentul de faţă niciun deranjament la cabluri. Toate unităţile pe poziţiile lor

— Continuaţi conform planului! Întrerupe!

— Aici Divizia D! spuse un glas adânc, cultivat.

Vorbesc din biroul comandantului de sector însărcinat cu conducerea operaţiunilor de la Teatrul Roxane. Împărţirea unităţilor de zonă şi a celor de poliţie, după cum s-a

raportat. Şase oameni au fost postaţi în locuri mai bune. Drake Roscoe a părăsit de trei ori loja Ducesei de Greuze; a fost spionat în cabina telefonică, a vorbit în limbaj cifrat. Ex ofiţerul de Zonă Feea Czerna a fost identificat deghizat. Stă în legătură cu Roscoe prin „Morse”. Doi oameni detaşaţi special pentru ea. Toate unităţile pregătite.

— Continuaţi conform planului! Ex-ofiţerul de Zonă Feea Czerna să nu fie şters din liste, ci trebuie adus neapărat la Cartierul general cel mai târziu la ora zece şi jumătate. Întrerupe!

La ora zece, când cel mai mare tenor, pe care îl avea acum lumea de la Caruso încoace, fu copleşit cu aplauze care nu se mai sfârşeau, pentru veşnic populara arie din „Pagliacci”, se stinseră toate luminile în Teatrul Roxane.

Burke tocmai se înapoiase la tabloul de distribuţie de sub scenă.

— Mii de draci! înjură el şi lăsă să-i scape ţigara din mână. Ce înseamnă asta, maşinist? întrebă el cu o voce în care clocotea furia.

— Nu mai e curent, răspunse maşinistul din întuneric.

Scoţând o lanternă electrică din buzunarul fracului său,

prefectul poliţiei dădu buzna pe scară în sus.

În teatru domnea o larmă de nedescris. Deodată se auzi o voce ca de tunet:

— Linişte!

Se făcu tăcere.

— Rămâneţi pe loc! urmă Drake Roscoe. Nu există niciun motiv de îngrijorare.

În contrazicere flagrantă cu această asigurare, din loja regală se auzi un ţipăt ascuţit

— Repede! spuse Ducesa, luând mâna colonelului şi el simţi atingerea rece a unor perle. Ascunde-mi-le! Mi-e frică!

— Bine. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Rămâneţi aici!

— Vrei să mă părăseşti?

— Trebuie.

Degetele ei îi prinseră braţul, urcară de-a lungul lui... braţe moi îl încleştară.

— Rămâi! Te rog!... Îţi poruncesc!

— Iertaţi-mă! Am datorii de îndeplinit.

Zicând aceasta, el se desprinse şi se îndepărtă.

Chibrituri, care se stinseră îndată, şi câteva lămpi de buzunar, se aprinseră pe ici pe colo. Ţipetele femeilor

deveniră îngrozitoare. Apoi prima împuşcătură ţâşni de la balcon.

Mulţimea se lupta la ieşiri. Lumina unei lămpi de buzunar atinse deodată faţa unui om cu mască neagră, dar lampa fu dată jos din mâna aceluia care o ţinea.

Aflându-se în partea stângă a parterului, în momentul în care se stinseră luminile, doctorul Stopford văzu pe Feea Czerna sărind de la locul ei şi strigând deznădăjduit după ajutor. El izbuti să ajungă până la dânsa... cu răsuflarea tăiată, ameţit, croindu-şi drum ca un disperat prin mulţimea compactă, lovind, fără să-i pese, în dreapta şi-n stânga.

O rază de lumină îl orbi deodată. Simţi o lovitură grozavă în tâmplă şi se prăbuşi printre fotolii.

Pe Broadway domnea un întuneric de iad. Afară de farurile maşinilor, White Way-ul era negru ca smoala.

Numai instinctul său de marinar îl călăuzi pe Drake Roscoe în noaptea asta spre singurul loc din New York unde putea fi de folos.

Ţinând seamă de înghesuiala mulţimii cuprinsă de panică şi de împotrivirea detectivilor postaţi acolo, el ajunsese la convingerea că Feea Czerna va fi scoasă afară prin ieşirea pentru caz de pericol, la care se putea ajunge

mai repede.

În clipa dinaintea stingerii luminilor, el văzuse la fel ca şi Stopford, că cineva arăta spre ea... Omul din centrul crucilor roşii era spiritul conducător care dirija acest atac clasic.

Purtând masca pe faţă, colonelul îşi croi drum prin mulţimea învălmăşită până la o maşină mare, închisă, în care doi bărbaţi se căzneau să vâre o femeie în nesimţire.

— În lături! strigă colonelul în momentul în care Feea Czerna fusese aşezată în maşină.

Omul pe care-l înhăţase de umăr se întoarse cu repeziciunea fulgerului, în timp ce celălalt îndreptă revolverul asupra lui Roscoe.

Acesta întoarse reverul fracului său.

— Ah! făcu cel dintâi. Ce ordoni?

— Duceţi-vă la comandantul de sector din intrarea teatrului!

Cei doi bărbaţi se îndepărtară repede.

— Serviciul dumitale pentru ziua de azi s-a sfârşit, spuse apoi Roscoe şoferului.

Omul îşi părăsi locul de la volan şi dispăru în mulţimea de pe Broadway.

Roscoe închise uşa maşinii şi sări la volan. Tocmai în

clipa când cel dintâi reflector tăia o cărare de lumină prin beznă, maşina porni fără zgomot...

Unde putea fi la adăpost? se întrebă colonelul.

Bine c-o scăpase cel puţin pe mica Franţuzoaică de o soartă groaznică; dacă scăpaseră şi ceilalţi cu viaţă, n-avea de unde şti. În buzunar avea o mică avere în perle, şi acum îl aştepta sarcina de-a lămuri misterul care o învăluia pe proprietara lor.

XXV

— Toate astea sunt cât se poate de interesante şi desigur, destul de neliniştitoare spuse marele politician. Dar eu continui să orbecăiesc în întuneric chiar dacă mi se pare că am început să recunosc că această călătorie de plăcere constituie numai un cadru pentru altceva.

Societatea adunată în salonul vestitului yaht al lui Peter Champion, „Şoimul alb”, aştepta răspunsul gazdei.

Peter Champion privi în jurul mesei. Nu se afla nicio femeie acolo, fiindcă de dimineaţă bântuise furtuna, de ale cărei urmări mai sufereau unii pasageri.

— Judecaţi dumneavoastră singur! începu el. Înainte de sfârşitul lunii veţi fi probabil preşedinte al Statelor Unite... Page Sutton, aici de faţă şi cu mine ne gândim să vă asigurăm alegerea. În faţa dumneavoastră Stă prefectul poliţiei Burke, alături de dumneavoastră Ned W. Regan. Şi fără să mă gândesc a ofensa distinsa societate de pe bord, trebuie să adaug că domnul colonel Drake Roscoe nu se află aici de dragul sănătăţii sale... Fiul meu vă poate povesti ceva despre Zone.

— Aha! făcu John Wilberforoe Wright. E aşa cum îmi închipuiam. Călătoria aceasta a fost un pretext.

Prefectul poliţiei luă cuvântul:

— Întrucât vă priveşte pe dumneavoastră, da. Se pusese la cale un complot pentru a vă răpi în ajunul alegerilor.

— În ce scop? Drept să vă spun, nu pricep ce-ar avea de câştigat cineva prin răpirea, mea; afară numai dacă...

— Dacă vă gândiţi la ex-guvernatorul Bronson, spuse Burke, atunci Prefectura poliţiei n-are nici cea mai neînsemnată dovadă pentru o astfel de bănuială monstruoasă.

— Ideea aceasta e absurdă, se amestecă Roscoe.

Cum s-ar putea întovărăşi cu Zonele, un om cu trecutul politic al lui Bronson?

— Zonele acestea au strâns milioane, spuse Ned W Regan. Ce vor face cu ele?

Stopford îşi dădu şi el părerea:

— Dacă nu mă înşală memoria, cu prilejul raziei împotriva Cartierului General a căzut bănuiala asupra unui membru al firmei.

— Biroul fraţilor Bronson se află alături, spuse Burke, şi în ce-i priveşte pe Bronsoni înşişi, ancheta i-a găsit fără nicio vină...

Wilberforce Wright îl întrerupse:

— Pe scurt: toţi aceştia au conspirat să mă îndepărteze

din New-York în toiul campaniei mele electorale, pentru că...

— Pentru că altminteri Bronson ar deveni în mod sigur preşedinte, întregi Roscoe.

— Pentru ce?

— Dacă dumneavoastră Aţi dispărea, cine i-ar mai sta în cale?

— Dar eu nu pot rămâne pe vapor un timp nelimitat.

— Nici nu e nevoie. Complotul urma să fie adus la îndeplinire ieri; astăzi e târziu. Fireşte că noi am luat toate măsurile cuvenite, totuşi, spre a avea destulă siguranţă, v-am scos pentru 36 de ore din câmpul de activitate al Zonelor.

Într-un punct a cărui aşezare corespunde cam cu a lui Times Square, dar cu vreun sfert de milă dedesubtul acestuia, o femeie în robă neagră de catifea şedea la o masă lungă şi îngustă, pe care se îngrămădeau aparate şi instrumente de formă neobişnuită, precum şi cărţi, hârtii şi hărţi marine. Părul, de un negru albăstrui, îl purta într-un coc pe ceafă. Ochii-i luminoşi priveau drept înainte prin tăieturile unei măşti de mătase.

O lampă ciudată cu abajur, care se afla drept în mijlocul

mesei, arunca lumina în jos, în aşa fel, încât restul încăperii rămânea în întuneric complet. Liniştea adâncă nu era tulburată decât de vâjâit înăbuşit, ca al unei cascade îndepărtate.

În întunericul din faţa mesei se ivi luminoasă – ca şi cum ar fi atârnat liberă în aer – o hartă cu o reţea de sectoare felurit colorate; aceasta era veritabila hartă a Zonelor, pe care poliţia o căutase zadarnic, şi pentru care fuseseră oferite în ultimii 2 ani sume care se apropiau de un milion de dolari.

Acum, degetele subţiri învârtiră la un tablou de comandă şi o porţiune după alta a hărţii dispăru, până când nu rămaseră decât o bucată din Islanda şi vârful lui Sandy Hook ca singurul uscat în oceanul înconjurător.

Deasupra hărţii se ivi o lumină roşie.

— Aici C.G! rosti un glas nazal. Şeful de grupă 1 de la sectorul 1 A 1 de pe bordul „Şoimul alb” raportează că s-a schimbat itinerariul spre Vest. În caz că nu va interveni o altă schimbare a itinerariului, yahtul va trece pe ruta vapoarelor la ora 6,30p.m. 40 gr.24 Nord, 73 gr.59 Vest. Ora 6p.m. Raportul s-a sfârşit.

Ochii întunecaţi şi de nepătruns ai femeii de la masa lungă examinară porţiunile care mai rămăseseră din harta

uriaşă.

— Raportul şefului Diviziei A!

— N-a sosit niciun raport.

— Raportul patrulei C.G. Care-l supraveghează!

— Nimic nou de adăugat la ultimul raport.

— Raportul patrulei aeriene!

— A sosit. Pilotul avionului n-a descoperit nicio urmă a bărcii cu motor cu care a plecat în larg şeful Diviziei. Ţinând seama de furtuna din noaptea trecută, se teme că s-ar fi scufundat. Ora 5,45. Raportul s-a sfârşit.

Timp de vreo 3 minute domni tăcere, tulburată doar de vâjâitul îndepărtat al cascadei. Mâna cu degete subţiri făcu să dispară în întuneric şi restul fragmentelor hărţii. Apoi se auzi ordinul:

— Comunică-i ofiţerului de Zonă, detaşat cu supravegherea excepţională, să raporteze neîntârziat, în amănunţime, toate poziţiile vapoarelor, care sosesc şi care pleacă. Comandantul de sector care pilotează avionul A, să fie gata pentru plecare imediată. Transmite mai departe ordinele acestea şi dă-mi legătura cu chimistul şef!

Vremea nu fusese până acum potrivită pentru o

călătorie de plăcere.

Peter Champion umbla pe punte încolo şi încoace.

Deodată, bătrânul negustor de cherestea îşi întrerupse promenada. Un marinar era pe cale să lege ceva de unul din colacii de salvare care atârnau de parapetul de la babord.

O clipă, Peter Champion contemplă tăcut treaba omului, apoi întrebă:

— Cine ţi-a poruncit să legi aici sticla asta?

Individul, un italian bărbos, cu înfăţişare antipatică, se întoarse ca ars. Recunoscând pe acela care-i vorbise, pe chipul său se zugrăvi un amestec de teamă, slugărnicie şi poftă de a ucide.

— Mi-e teamă, Sir, îngăimă el în cele din urmă... Sunt un înotător prost şi dacă ne scufundăm...

— Cum să ne scufundăm? Vorbeşte, omule!” Şoimul alb ” nu poate fi scufundat de nicio furtună spuse Champion. Dacă ţi-e teamă, trebuie să ai motive secrete. Care anume?

— N-am niciun motiv, Sir.

— Eşti un mincinos! Şef de echipaj!

Când Peter Champion ridică glasul, vocea sa profundă de bas se auzea la mari depărtări, întocmai ca răgetul unui

elefant rănit.

Marinarul aruncă priviri viclene asupra lui Champion, aprecie greutatea corpului său, pumnii ciolănoşi, strânşi... şi rămase în aşteptare.

— Arestează-l pe omul acesta! porunci Peter Champion, şefului de echipaj, care venise în grabă. Încunoştinţează-l pe căpitanul Ransome!

În acest timp veniseră pe punte trei doamne, un trio atrăgător: Molly O'Hay, frumoasa fiică a lui Page Sutton şi Feea Czerna. Dar în loc de a le saluta; Champion îl trase de-o parte pe colonelul Roscoe şi-i spuse:

— E ceva suspect! Omul acesta îşi pregătea fuga.

— Pst! îl preveni Roscoe şi făcu uşor cu ochiul spre un grup de marinari care păreau foarte interesaţi de incident. Omul e probabil numai un şef de grupă şi slavă Domnului că noi cunoaştem ierarhia ofiţerilor de Zonă.

— Drace! Ce-i asta? exclamă Champion.

Maşinile „Şoimului alb" începuseră să funcţioneze mai încet.

— Echipajul la barca de salvare Nr. 1! se auzi de pe punte.

Champion se grăbi spre scară, dar chiar la jumătatea drumului se întâlni cu căpitanul său.

— Nu-i niciun motiv de nelinişte, mr. Champion.

Marinarul de pază de la catarg a zărit un om plutind cu un colac de salvare, tocmai înaintea cursului nostru. Îl voi pescui.

— Bine.

Căpitanul salută şi se înapoie pe punte!

Toţi se aplecară peste parapet ca să observe „pescuirea” naufragiatului.

Atlanticul tălăzuia uşor, ca o mare de ulei. Barca de salvare a „Şoimului alb” fu pusă pe apă, ajunse la locul cu pricina şi după câtva timp fu ridicată iar pe bord.

Omul pescuit era fără cunoştinţă.

— Oh! exclamă fiica lui Page Sutton, văzându-l. Ăsta e mr. Partington.

Şi alţii recunoscură apoi în victima oceanului pe Hilary Partington, editorul publicaţiei new york-eze „Critic”.

— Să nu pierdem vremea! spuse doctorul Stopford. Aduceţi-l în cabina mea!

XXVI

„Lou” Bronson, cel mai important candidat pentru scaunul prezidenţial după John Wilberforce Wright, stătea, cu capul sprijinit în mână, în spatele biroului frumos sculptat din biblioteca sa.

Ex-guvernatorul Bronson tocmai se întorsese de la o mare întrunire, în care personalitatea lui fascinantă şi forţa darului său oratoric stârniseră o însufleţire extraordinară.

Sub cuvântul vrăjit al retoricii sale, fiecare om dobândise convingerea că Lewis Bronson era preşedintele predestinat.

Ca mai toţi cei din familia sa, Lewis Bronson era roşcovan cu păr rar, neted şi sprâncene fără culoare. Dar ochii-i ciudaţi, întunecaţi, aveau în ei acel magnetism care domină. Dacă faţa şi părul lui ar fi avut altă culoare, s-ar fi putut spune că elementele caracteristice ale fizionomiei lui Napoleon se potriveau aidoma cu acelea ale lui Bronson.

Timp îndelungat el privi în gol, dus pe gânduri, până când se auzi sunetul înăbuşit al unui telefon. Ridicând receptorul de pe unul din diferitele aparate, el spuse:

— Da?

Apoi adăugă doar atât:

— Z.

— Zone, veni răspunsul. Aici M.C.P.

— Aici Centrala Principală New York.

— Marea Centrală Principală doreşte să vă vorbească.

Chipul lui Bronson nu se schimbă deloc, numai ochii săi pâlpâiră.

— Aici Marea Centrală Principală, se auzi glasul liniştit al unei femei. Raportează-mi imediat personal! Întrerupe!

Bronson puse la loc receptorul şi aruncă o privire asupra pendulei din faţa lui. Dăduse ordin să nu fie deranjat sub niciun motiv; uşa spre bibliotecă era încuiată.

Acum se îndreptă spre un raft înalt cu cărţi, de pe a cărui poliţă de jos scoase un volum, pentru ca să descuie apoi o broască ce se afla în spatele lui, cu ajutorul unei chei artistic lucrată. După ce puse cartea înapoi la locul ei, împinse în sus, cu uşurinţă toată partea raftului în faţa căruia stătea, şi intră într-un gang îngust ce se boltea în zidul masiv al casei. Apoi trase raftul în jos, înapoi, şi-l încuie în partea inferioară.

Făcu câţiva paşi, pe întuneric şi ajunse într-o încăpere mică. Aici aprinse lumina electrică şi se aşeză înaintea unei mese de toaletă.

Când se ridică iarăşi, Lou Bronson, proeminentul

politician, dispăruse... Un alt om stătea în locul lui, un om care ar fi apărut străin tuturor acelora care-l cunoşteau pe fostul guvernator. Culoarea schimbată a pielii şi a părului făceau ca asemănarea cu Napoleon să fie mai izbitoare ca până acum, şi ochii păreau să fi devenit mai străpungători sub sprâncenele şi genele negre.

După o jumătate de oră de sforţări, cel salvat din valuri deschise ochii şi făcu o mişcare slabă...

— Bravo! exclamă doctorul. Nu încerca încă să vorbeşti! Mănâncă ceva şi rămâi liniştit aşa!

Totuşi, după câteva minute, omul şopti:

— Unde sunt?

— Pe bordul „Şoimul alb”, yahtul lui mr. Champion.

— Dumnezeule mare!

Culorile care reveniseră încetişor în obrajii omului, dispărură deodată. Privind îngrozit în juru-i, îngăimă:

— Cât... e... ceasul?

— Stai liniştit! îi spuse Stopford, văzându-l că se agită. E numai ora şapte.

— Lucrurile mele! Unde sunt lucrurile mele?

— Hainele dumitale au fost puse la uscat, mr. Partington, răspunse Stopford.

— Mă cunoşti?...

— Cineva de pe bord a rostit numele dumitale. Eu personal n-am avut până azi plăcerea să te cunosc.

— Fă-mi, dacă vrei, un serviciu, îl rugă Partington pe doctor, uitându-se la el cu o privire sălbatică. Adu-mi tabachera! Rugămintea mea sună cam ciudat, nu-i aşa? Păstrez, în tabacheră câteva amintiri sentimentale şi mi-ar fi neplăcut...

— Destul! îl întrerupse doctorul. Afară în gang fu oprit de Roscoe.

— Cum se simte bolnavul?

— Cam albastru, răspunse stopford. E îngrijorat de boarfele lui ude... Ei, dar ce-i cu dumneata?

Roscoe se holbă la el cu o expresie care dădea de bănuit că un anumit lucru din cuvintele lui Stopford îi trezise o nouă idee.

— Hai cu mine. Ajunşi în cabina lui, colonelul puse pe pat o insignă de email albastru cu alb, în care era incrustat un G. mititel din diamante. Am găsit-o în lada marinarului arestat, zise el.

— Şef de grupă! spuse Stopford. Dar de ce te agiţi din pricina asta, scumpule! Doar ne-am aşteptat totdeauna la asemenea lucruri.

— Dar de aceasta, ce spui?

Colonelul îi ţinu în faţă un aparat ciudat.

— Sfinte Dumnezeule! O mască împotriva gazelor...

— Pe care am găsit-o, de asemenea, printre boarfele lui, urmă Roscoe, nervos. Şi acum, unde sunt lucrurile lui mr. Hilary Partington?

Mutra lui Stopford se schimbă brusc.

— Drace!... Cred că ele sunt la uscat în magazia de provizii.

Peste patruzeci de secunde se aflau în magazie.

Când se înapoiară de acolo în cabina, Roscoe aruncă o insignă sclipitoare alături de cea de email. Aceasta avea pe dânsa un D mare, format din diamante. Jos, într-o cabină încuiată, un om ciocănea cu deznădejde în uşă.

— Chemaţi-l pe căpitan! Trebuie să-i vorbesc căpitanului! Trebuie...

— Ei! îl întrerupse un glas aspru de pe gang. Las-o mai încet! Nu te agita aşa!

— Trebuie să-i spun ceva. Ascultă, vasul acesta e pierdut... iremediabil pierdut.

Paşi repezi se apropiară. Se auzi un scurt schimb de cuvinte, apoi o cheie fu răsucită în broască şi uşa se deschise. Urmat de Stopford, Roscoe trecu pragul. Arestatul făcu un pas înainte.

— Pe loc! se răsti căpitanul la el.

Omul rămase ţintuit.

— Cum te numeşti?

— Manoel Vara.

— Portughez?

— Din naştere. Dar cetăţean american.

— Şef de grupă al Zonelor?

— Da.

— Eşti marinar de profesie?

— Da.

— Ce slujbă îndeplineşti aici pentru Zone?

— Raportez itinerariul vaporului.

— Ai raportat?

— Da.

— Şi ce se va întâmpla?

— Jur că nu ştiu, Trebuie să părăsesc vaporul, de îndată ce se întâmplă ceva.

— Şi cum urmează să-l părăseşti?

— Sărind peste bord cu un colac de salvare.

— Mai e vreun membru al Zonelor pe bord?

— Nu.

— Sunt ceva explozibile ascunse?

— Asta nu ştiu. Tot ce ştiu am spus.

— De ce ai fost echipat cu o mască împotriva gazelor?

Chipul lui Vara se făcu alb ca varul

— Nici asta nu ştiu! strigă el, deznădăjduit.

— Trebuia s-o pun în cazul în care aş fi fost împiedicat să părăsesc vasul. Mai mult nu ştiu.

— Pentru întreprinderea aceasta ai fost prevăzut cu un aparat de radio X. Unde e ascuns aparatul?

— Ştiam că-mi va aduce nenorocire, se tângui Vara. Se afla în cartea de rugăciuni din lada mea.

— Nu-i de mirare! că am trecut-o cu vederea, spuse el. Încuie uşa, Stoppy.

De pe punte ajungeau până la ei glasuri agitate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă medicul.

— Adu-i imediat lucrurile lui Partington! Te găsesc apoi în cabina dumitale.

Stopford se uită uimit la Roscoe.

— Dragul meu, spuse acesta, cei mai înverşunaţi potrivnici ai Centralei Principale sunt reuniţi pe bordul acestui yaht. Ne aflăm la treizeci de mile de uscat şi cel mai apropiat vapor pe care putem conta, „La Patrie”, transatlanticul francez e la o depărtare de jumătate de oră de noi.

XXVII

Cam în acelaşi timp când Hilary Partington fu pescuit de yahtul lui Peter Champion, în bolta de sub Manhattan strălucea fără întrerupere un ochi roşu. Femeia din spatele mesei lungi nu se clintea.

— Aici şeful chimist! se auzi în tăcerea adâncă.

Vorbesc de pe aerodrom.

— Mai explică odată planul dumitale. Centrala Principală New York înţelege metoda, dar pentru mine e ceva nou.

— Cu plăcere, se auzi răspunsul. Noul gaz T.N. Este răspândit printr-o serie de tuburi instalate sub avion. Dar fiindcă e mult mai greu ca aerul, cade repede, cam la fel cum s-ar întâmpla cu un lichid gros. Pe vreme liniştită – acum e vreme liniştită şi va rămâne aşa până în amurg – un avion, de la înălţime potrivită, poate deci opera având siguranţa unui succes deplin asupra unei ţinte lipsită de apărare, cum e „Şoimul alb”. Ieşirea gazului se produce fără zgomot şi T.N-ul însuşi este invizibil.

— Are efect sigur şi imediat? întrebă glasul liniştit de femeie.

— Gazul distruge tot ce e viaţă, animală sau vegetală.

— Dar pe bord se află un ofiţer de Zonă.

— Acesta are ordin să părăsească yahtul înainte de acţiunea noastră. Totuşi, pentru caz de nevoie, a fost prevăzut cu o mască specială de gaze.

— Există vreun antidot?

— Da. La început se produce o somnolenţă, apoi o rigiditate completă. Înainte de producerea acesteia din urmă, trebuie folosit antidotul.

— Cât timp durează starea aceasta?

— Zece până la cincisprezece minute.

— Duci cu dumneata o cantitate din acest antidot?

— Fireşte. Am luat-o pentru cazuri neprevăzute.

— E necesar să conduci dumneata personal din avion operaţiunile împotriva „Şoimului alb”?

— Nu, operaţia aceasta o poate face şi asistentul meu.

— Atunci dă-i dispoziţii să ia el conducerea. Dumneata te vei îmbarca cu o cantitate îndestulătoare de antidot pe hidroavionul G. Colonelul Drake Roscoe trebuie adus viu pe aerodrom.

— S-ar putea să fie cam greu.

— Ofiţerul care conduce hidroavionul G. Este dator să te aducă pe bordul „Şoimului alb”. Pentru rest eşti dumneata răspunzător. Întrerupe!

Un deget subţire apăsă pe câteva butoane ale tabloului

de comandă.

— Aici C.G. Se auzi un glas. Ultimele ordine au fost date.

— Atunci informează aerodromul că avionul A. Să plece la ora 6.45, având la bord pe asistentul chimistului şef. Hidroavionul G., având ca pasager pe chimistul şef, îl urmează, ieşind în calea „Şoimului alb”. După îndeplinirea acţiunii, chimistul şef va fi adus pe bordul yahtului. Conducătorul hidroavionului va primi apoi alte ordine de la chimistul şef. Şeful Diviziei A. Şi conducătorul de grupă I din sectorul I A! vor fi chemaţi prin Radio X din trei în trei minute, până va fi stabilită legătura. Să mi se transmită neîntârziat rapoarte. La lucru!

Lumina roşie se stinse. Acum se ivi fragmentul de hartă pe care se găsea punctul 40 grade 26 Nord, 73 grade 58 Vest.

Toţi pasagerii care putuseră ajunge pe punte priveau peste parapetul „Şoimului alb”.

— Ciudat vas, Sir, spuse ofiţerul secund. Hidroavion... Trebuie să fie o experienţă de marină.

— Se îndreaptă înspre noi, murmură Ransome, cu binoclul la ochi. Roagă-l pe colonelul Roscoe să urce pe

punte.

Când ofiţerul intră după un minut în cabina doctorului Stopford, Roscoe tocmai spunea omului salvat:

— Tabachera dumitale nu funcţionează, mr. Partington. Dar presupun că această carte de rugăciuni aparţinând unui şef de grupă care a fost arestat aici pe bord, ar putea fi un înlocuitor potrivit...

— Scuzaţi, Sir, îl întrerupse ofiţerul secund. Căpitanul Ransome vă roagă să aveţi bunătatea de-a veni pe punte.

Se auzi un zbârnâit fin.

— Uite, iarăşi! exclamă Stopford, arătând spre cartea de rugăciuni. De când am găsit-o, emite la răstimpuri egale aceste zgomote ciudate.

— Dă-o repede încoace! spuse Partington, întinzândmâinile tremurătoare. Mă predau dumneavoastră fără condiţii... Mă tem totuşi că e prea târziu.

În Cartierul general al Zonelor, în măruntaiele oraşului, femeia aşezată la masa lungă îşi trăsese peste cap gluga veşmântului pe care-l purta.

Dintr-un gang de la dreapta ei îşi făcu apariţia omul care semăna atât de bine cu Napoleon Bonaparte, şi se înclină. Nimeni nu spuse vreun cuvânt. Femeia se uita la cel care

sosise în faţa sa, iar acesta se uita la dânsa. De undeva, de departe, o cascadă subterană îşi trimitea murmurul prin peşteri şi galerii.

— Cuvântarea dumitale a fost bună, începu femeia, cu glas liniştit. Două puncte n-au fost atinse; bănuiesc care e scuza dumitale şi o accept. Unul din participanţii la întrunire părea să aibă cunoştinţe temeinice asupra Zonelor. Prin răspunsul dumitale la întrebarea dacă ai pregătit un plan pentru a pune capăt acestei terori „Mâinii negre" a Americii, cum s-a exprimat el – nu te-ai obligat la nimic. Însă ai lăsat să-ţi scape un prilej mare.

Pe coloana care susţinea bolta se aprinse un punct roşu.

— Aici C.G. Raportul şefului Diviziei A tocmai a sosit. A fost prins de furtună. Motorul a încetat să funcţioneze. S-a răsturnat. A plutit pe mare cu colacul de salvare. Şi-a pierdut cunoştinţa. Şi-a revenit pe bordul „Şoimului alb". Raportează prin Radio X din cabina doctorului Stopford. Întâmpină greutăţi deoarece stârneşte bănuieli. Ora 7,15. Raportul s-a sfârşit.

Câteva clipe de tăcere. Apoi ea ordonă:

— Dă-mi imediat legătura cu, comandantul de sector, care are sub conducerea sa avioanele!

Ochii ei întunecaţi nu se dezlipiră de pe chipul omului

care stătea în faţa mesei.

— A intervenit destinul. Nu ne putem îngădui să-l jertfim pe şeful Diviziei A. El va fi succesorul dumitale la New York, fiindcă nimeni nu cunoaşte oraşul atât de bine ca el. Un singur lucru ne mai rămâne: să amânăm toată operaţia.

— Poate că e prea târziu.

Glasul nazal se auzi din nou.

— Comandantul de sector 2 B 3 aşteaptă.

— Dă-i legătura!

După o clipă, un glas nazal anunţa:

— Aici sectorul 2 B 3.

— Raportul dumitale!

— Avionul cu asistentul la bord a decolat conform ordinului sub conducerea şefului de grupă 3, de la acest sector. Va potrivi astfel timpul de zbor încât să opereze împotriva „Şoimului alb” pe la 7,20 la 40 grade 26’Nord, 73 grade 58’Vest. Hidroavionul cu chimistul şef la bord raportează că a zărit „Şoimul alb”. Totul în regulă. „La Patrie” e în avans cu zece minute. Raportul s-a sfârşit.

Ochii întunecaţi de sub glugă cercetară cadranul luminos al unui ceasornic care ticăia pe masă.

Apoi femeia începu să dea ordine.

Într-o cabină zăvorâtă de pe „Şoimul alb”, un om îngenunchiat se ruga fierbinte, în limba portugheză. În cabina doctorului Stopford, Partington zăcea alb ca varul, după ce-şi transmisese solia prin Radio X.

— Colonelul Roscoe va veni îndată, Sir.

Dar căpitanul „Şoimului alb” nu dădu atenţie cuvintelor secundului său. El urmărea cursul unui hidroavion care se îndrepta spre apus, şi a unui avion care, venind dinspre nordest, se întoarse acum, luând acelaşi drum cu cel dintâi.

O sirenă îndepărtată sfâşia văzduhul cu ţipătul ei.

— „La Patrie”! spuse primul ofiţer. Suntem pe acelaşi drum cu transatlanticul francez.

În cele din urmă, căpitanul Ransome lăsă în jos ochianul.

— Foarte ciudat!

Dar puterea aceea misterioasă care se numeşte Destin salvase în seara aceasta viitorul Statelor Unite.

XXVIII

Drake Roscoe se mira de ce dăinuia visul. Trecuse de stadiul acela în care mrejele lui te ţin cu totul în puterea sa, şi se afla acum în faza în care omul ştie că visează, dar cu toate acestea nu se trezeşte.

Şi călătoria continua în jos, din ce în ce mai jos. Până acum calea fusese neliniştitor de mută, cu excepţia acelei flecăreli nedesluşite care intervenea mereu. Dar acum se auzi de departe un susur de apă căzătoare. Drumul deveni deodată foarte înclinat şi sfârşi într-un puţ natural, de o adâncime nedefinită.

În acest cămin subpământean, slab luminat de becuri electrice, fuseseră construite trepte de lemn. Susurul apei căzătoare se auzea mai aproape.

— Trezeşte-te! îşi porunci Roscoe, cu tărie. Trezeşte-te!

Dar visul continuă. Se afla sub puterea unui vis inexplicabil, misterios. Mâinile-i, legate la spate, îl dureau nespus.

— În jos! porunci un glas aspru.

Un Negru de o urâţenie fioroasă începu să coboare cel dintâi. Răbdător, Roscoe merse în urma Negrului până la capătul tunelului, unde se afla un grilaj de lemn care îi sili

să se oprească. Dâra de lumină a lămpii de buzunar se pierdu în spaţiul gol de dincolo.

Vâjâitul cascadei subpământene deveni sinistru. Deşi încă la o depărtare mare de acea cădere de apă, ecoul ei se auzea distinct în peştera uriaşă, pe a cărei margine stătea Roscoe.

Negrul se întoarse puţin şi lumina lămpii sale de buzunar căzu pentru o clipă în jos... Acolo se întindea luciul îngheţat al unei ape liniştite, negre ca smoala. Un lac subpământean?... Unde?

— Trezeşte-te!

Voinţa lui Roscoe lupta din greu ca să învingă somnolenţa de care era stăpânit.

— Ia loc! porunci glasul aspru.

Obosit, colonelul se lasă pe o bancă de lemn de lângă perdele de granit. Acum îl văzu şi pe cel care vorbise: un om mărunţel, îmbrăcat neglijent, cu faţa pe jumătate acoperită de o mască neagră.

În faţa unui dulap îngust de lemn zidit în stâncă, se aprinse o lumină, şi mascatul deschise imediat dulapul, înăuntru se afla un aparat telefonic.

— Aici ofiţerul de Zonă 2 C. Stau în galerie ca să raportez.

Drake Roscoe tresări puternic şi începu să smucească sălbatic de legăturile sale. În sfârşit, se trezise.

În peştera aceea naturală din piatră verde-închisă, pe care oameni dintr-o epocă îndepărtată o modelaseră în formă de boltă, o rază slabă de lumină căzu asupra unei femei. Pe degetul arătător al mâinii ei albe sclipea un briliant.

O scânteioară roşie se aprinse şi cineva anunţă:

— Aici C.G.

— Raportul comandantului de sector care-l supraveghează pe colonelul Roscoe! ceru femeia.

— Raportul a sosit. Comandantul sectorului I A 3 raportează că Drake Roscoe a părăsit camera sa la ora 7,05 şi a plecat la locuinţa ex-guvernatorului Bronson. Ora 7,15. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul şefului de grupă care supraveghează pe I A 3!

— Mi-a fost comunicat demult. Şeful de grupă confirmă. Colonelul a sosit la ora 7.15 la locuinţa lui Bronson. Ora 7,20. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul chimistului şef!

— A sosit. Operând în bibliotecă, chimistul şef a împrăştiat gazul pregătit pentru acest scop. Vizitatorul şi-a

pierdut îndată cunoştinţa. Chimistul şef s-a folosit de antidot şi, conform ordinului l-a predat pe prizonier într-o stare desemi conştienţă, şefului Diviziei de la Intrarea Nr. I.

Ora 7,30. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul şefului Diviziei C!

— Îl am la îndemână. Prizonierul a fost preluat de chimistul şef şi transportat cu maşina pregătită spre Intrarea Nr.2. Poliţia a observat ceva, dar n-a intervenit. A fost predat apoi ofiţerului de Zona 2 C. Ora 7,40. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul patrulei C.G!

— Confirmă pe acela al şefului de Divizie. Vorbit cu poliţistul de serviciu, care n-a manifestat nicio bănuială. Ora 7.35. Raportul s-a sfârşit.

— Dă legătura ofiţerului de Zonă 2 G, direct cu mine.

Îndată după asta se auzi glasul aspru:

— Aici Zona 2 G Conform ordinului, mă aflu în galerie cu colonelul Roscoe. Şeful de grupă A, Zona X, care servea de conducător, e cu mine. Prizonierul îşi revine de pe urma tratamentului aplicat de chimistul şef. Aştept instrucţiuni.

— Aşteaptă sosirea conducătorului jef. Prezintă-te după aceea înapoi şefului dumitale de divizie! Întrerupe!

După o scurtă pauză se auzi din nou glasul nazal:

— Aici C.G.

— Trimite-l neîntârziat pe conducătorul şef la galerie, pentru a-l aduce pe colonelul Drake Roscoe de acolo la Cartierul general. Şeful de grupă A, Zona X. Va da ajutor. Dă-mi legătura cu chimistul şef!

Lumina roşie se stinse. Una albastră îi luă locul şi un glas cu accent nordic spuse:

— Aici laboratorul.

Roscoe începea să-şi aducă aminte...

Episoadele care duseseră la această situaţie păcătoasă, şi pe care i se păruse că le visase, se proiectau acum limpezi în faţa lui. Îşi aminti cum se îngrijise mai întâi de siguranţa lui Wilberforce Wright, când ghicise, în sfârşit, intenţia monstruoasă a Zonelor, şi cum alergase la locuinţa ex-guvernatorului Bronson, singurul rival serios al lui Wright. Deoarece Marea Centrală Principală-această făptură misterioasă, inimaginabilă, de care ascultau Zonele – ţintea să stăpânească mecanismul politic al Statului, era nevoie să se aibă în grijă siguranţa fiecărui politician proeminent.

Fusese primit în palatul mohorât, de modă veche, unde Lou Bronson, ultimul purtător al unui nume odinioară

vestit, trăia într-o izolare misterioasă.

Servitorul îl conduse pe Roscoe într-o bibliotecă încăpătoare, impresionantă prin vechile portrete de familie, întunecate de vreme. Până acum colonelul nu-l întâlnise încă niciodată pe Lewis Bronson. Omul în carne şi oase produse un efect puternic asupra lui.

Şedea în spatele unui birou comun – un omuleţ cu păr roşu, rar, cu o faţă roşcată şi cu sprâncene incolore. Dar ochii negri erau ochi de cuceritor, care te fascinau.

Dacă ar fi avut păr negru şi figura palidă, Bronson ar fi semănat aidoma cu Napoleon.

Nu cumva...? Dar la gândul acesta Roscoe simţi ca ameţeşte.

Poate că se trădase, poate că în convorbirea ce urma lăsase să-i scape un cuvânt nechibzuit... Oricum ar fi fost, lucrul de necrezut era realitate – ce-i drept o realitate pe care el n-o va mai putea împărtăşi lumii: ex-guvernatorul Bronson era Centrala Principală!

În ce chip fusese adus în stare de inconştienţă, de asta nu-şi aducea aminte Roscoe. Nici nu băuse, nici nu fumase, ci stătuse tot timpul de vorbă cu Bronson, încercând să se comporte într-un chip cât mai firesc, când se produse deodată un gol, o genună.

Şi acum, într-o peşteră uriaşă şi primitivă din măruntaiele celei mai mari metropole a Lumii Noi, se scurgeau cinci, zece, cincisprezece minute.

Omul care telefonase şedea acum la stânga lui Roscoe, iar pe partea cealaltă stătea ghemuit Negrul cel fioros.

Deoarece fusese stinsă şi lampa de buzunar, în jurul lor se căsca întunericul peşterii.

Deodată, însă, se ivi în depărtare un punctuleţ luminos.

Se apropia din ce în ce, până când deveni atât de puternic încât dezvălui pereţi de granit neregulaţi, monstruoşi, înălţându-se ca nişte umbre fantastice şi dispărând în apa liniştită.

Pe o potecă îngustă se ivi un om cu o lanternă. O făptură sălbatică, zburlită cu o coamă căruntă şi barbă încâlcită. Vorbea în timp ce mergea, ca şi cum ar fi fost însoţit de tovarăşi, nevăzuţi...

Lumina se bălăbănea în colo şi în coace, urca şi cobora, zvâcnea când în sus spre umbrele misterioase, dănţuia când spre apa stătătoare din adânc.

— Te salut, micule lord! strigă făptura sălbatică, după ce ajunse la grilajul de lemn.

Bălăbănitul lanternei se lămuri atunci când mascatul îndreptă o clipă lampa de buzunar asupra bărbosului, ochii

albaştri erau pe jumătate orbi.

— Du-l pe prizonierul acesta la Cartierul general. Şeful de grupă A merge cu dumneata! porunci mascatul.

Apoi, adresându-se lui Roscoe:

— Ţine-te după el! Dacă te rătăceşti cumva pe aici, rişti să nu fi niciodată regăsit.

XXIX

— Nu mă mulţumesc cu asta! izbucni Ned W. Regan. Nu pot uita, Burke, ce ţi s-a întâmplat dumitale de curând, când ai semnat ordinul acela care a redat libertatea unei cete de bandiţi cum rar îţi pică în mână.

— Ai dreptate, încuviinţă Irlandezul. Nu uita însă că eram aproape ameţit de toate cele întâmplate şi că nici acum nu ştiu cum naiba m-am lăsat tras pe sfoară... Dar ce legătură vezi între întâmplarea asta şi celelalte?

— Eu aş deduce, spuse Stopford, care se mai afla cu încă un personaj în biroul prefectului de poliţie, că Regan se îndoieşte de faptul că s-ar afla în siguranţă, cu toate că l-a văzut pe Roscoe ieşind din casa lui Bronson, întovărăşit de un tip necunoscut.

— Ei da, se grăbi să spună Regan, încotro a plecat dumnealui? Şi de ce nu dă semne de viaţă?

— Colonelul Roscoe, spuse Burke, cam acru, conduce operaţiile de stat împotriva Zonelor. Asta nu-l obligă să-mi dea vreun raport... şi nici dumitale. Ideea aceea nebunească cu privire la Bronson te face să ai halucinaţii.

— Ei, zău! Dacă-ţi aduci bine aminte, Solke, mâna dumitale dreaptă, făcea parte din bandă, împreună cu

Partington şi cu încă alţi câţiva granguri. Deci, de ce n-ar fi amestecat şi Bronson în această maşinaţie politică?

Cineva bătu în uşă şi la răspunsul lui Burke intră Markham.

— Nimic nou despre colonelul Roscoe, raportă el.

— Mr. Bronson şi-a părăsit casa?

— Nu, Sir.

— Fă-mi plăcerea, interveni Regan, şi trimite-l pe Markham la locuinţa lui Bronson. Sub pretextul că eşti grijuliu faţă de siguranţa lui, să stăruie a fi primit personal de către ex-guvernator.

— Şi ce va ieşi de aici?

— Voi fi mulţumit dacă Bronson va fi acasă.

— Mi-ai ghicit gândurile, spuse Burke.

— Probabil. Dar pun rămăşag o mie de dolari contra unuia singur, că Bronson nu e acasă.

Prefectul se uită câtva timp plin de curiozitate la Ned Regan, apoi se adresă lui Markham:

— Fă ceea ce propune mr. Regan! Daly te poate înlocui în vremea asta. Pune-ţi la contribuţie toată înţelepciunea cu care te-a înzestrat natura şi caută de te înapoiază cât mai curând!

Markham plecă.

Visul se sfârşise, aşa că locul unde se afla acum Roscoe nu mai avea puterea să-i stârnească uimirea.

El se găsea sub o boltă ovală, săpată de-a dreptul într-o stâncă de serpentin verde închis, care avea o deschizătură mai mare, la capătul răsăritean.

În deschizătura aceasta stătea Roscoe, legat fedeleş.

O lumină crepusculară, verzuie, umplea încăperea în care pătrundea, înăbuşit, un ecou de apă căzătoare.

Într-un jilţ spaniol cu spătar înalt şedea o femeie care purta o robă neagră, medievală. Faţa îi era acoperită pe jumătate cu o mască din mătase.

Undeva, în spatele lui Roscoe, în abisul întunecos stătea la pândă Negrul.

— Colonele Roscoe, începu femeia, acum un an mi-am exprimat speranţa să te întâlnesc într-o zi. Adăugam atunci că eram sigură de succes. Îţi aduci aminte?

— Cât se poate de bine. A fost cea dintâi cunoştinţă pe care am făcut-o cu Radio X.

— Speranţa mea s-a înfăptuit pe deplin.

Domni o clipă de tăcere, apoi femeia urmă:

— Îmi dai cuvântul dumitale că nu vei folosi forţa, dacă

voi pune să fii dezlegat?

— Nu! răspunse prompt colonelul.

Femeia mascată zâmbi.

— N-ai nimic de câştigat. Niciun om n-ar putea, fără ajutorul unei călăuze, să străbată drumul sub cascade şi de jur-împrejurul lacului.

— Sunt cu totul de părerea dumitale. Dar trebuie să mai fie şi un alt drum... ducesă.

Pusese mult preţ pe lovitura aceasta... dar efectul aşteptat nu se produse, şi câteva clipe rămase în îndoială, mirat.

Femeia nu rămase surprinsă, ci se ridică indiferentă din jilţul ei. Apoi lăsă să-i cadă roba neagră şi îşi scoase masca.

— Ştiam că mă vei recunoaşte, spuse ea, liniştită. Era inevitabil.

Marea Centrală Principală era ducesa de Greuze!

Roscoe râse sarcastic.

— Probabil că mă bucur de privilegii, dat fiind că ceasurile mele sunt numărate, spuse el.

Sprijinită cu spatele de masă, ea răspunse cu glas moale:

— Îţi stă în putere să alegi. Eu am în faţa ochilor o ţintă

nestrămutată. Dumneata m-ai ispitit să privesc în lături. Eu sunt tare, dumneata la fel. Împreună, am fi de neînvins.

Roscoe tresări, întâlni privirea ei hotărâtă... şi pricepu.

— Mulţumesc! răspunse el calm. Să vorbim mai bine despre altceva.

Chipul ei rece, frumos, se afla acum foarte aproape de faţa colonelului.

— Drake Roscoe, eşti un bărbat viteaz şi inteligent. Dar împrejurarea de acum este Waterloo-ul dumitale. De ce n-ai căutat o ieşire cât mai favorabilă?

— Păi, va trebui să încerc, răspunse el, zâmbind.

— Desigur că te interesează mediul în care te afli, reluă ea, cu tonul unei adevărate gazde. Peşterile acestea au fost descoperite în urmă cu vreo cinci ani de un anume Flynn, care, pe când săpa o groapă în grădina sa – n-aş putea să-ţi spun în ce scopdădu peste una dintre cele trei intrări. Ceea ce a făcut Flynn e vrednic de atenţie, reluă ea, aprinzându-şi o ţigaretă. Singur, folosindu-se doar de câteva funii şi de o lanternă, a explorat metru cu metru grotele acestea şi le-a însemnat pe o hartă. După ce a trecut şi sub marile cascade, a pătruns în bolta aceasta. De altminteri, era un fost marinar, meserie care şi explică dibăcia şi bravura de care a dat dovadă.

— Marinarii sunt vestiţi pentru spleenul lor, murmură Roscoe.

— Afară de asta sunt şi încăpăţânaţi, întregi ducesa.

Şi, cu seriozitate adâncă, ea adăugă:

— În toată viaţa mea n-am întâlnit un om pe care să-l pot respecta... până am dat de dumneata. Te interesează mărturisirea asta?

Roscoe susţinu privirea ochilor întunecaţi, care nu cunoscuseră nicio înfrângere.

— Ducesă, eşti o femeie foarte rea, dar în acelaşi timp eşti minunată! Respectul dumitale mă onorează.

Pe coloană, deasupra capului lui Roscoe, se aprinse o lumină roşie şi un glas nazal spuse:

— Aici C. G. Centrala Principală a sosit.

Ducesa se duse la masă şi apăsă pe un buton ce se afla pe tabloul de comandă. Apoi spuse:

— Deoarece am acum o conferinţă importantă, poţi chibzui în linişte, timp de o oră, asupra planurilor dumitale de viitor. Peste un an, începând de astăzi, voi stăpâni peste cea mai mare împărăţie a lumii... America. Poţi împărţi cu mine această stăpânire, dacă vrei. Chibzuieşte asupra hotărârii ce-o vei lua!

— Bronson n-a vrut să mă primească, raportă căpitanul Markham.

Ned Regan izbi cu pumnul în masă.

— Ce-am spus eu? strigă el.

— Ce puteam face? încercă să se apere căpitanul Markham.

— E acasă?

— Fireşte că e acasă. Dar s-a încuiat în bibliotecă, dând ordin strict să nu fie deranjat.

— Aha! Ştiam eu! strigă Regan. Doctorul Stopford socoti nimerit să intervină:

— Gentleman, de ce sunteţi atât de nerozi! Faceţi ceva pentru salvarea lui Roscoe, luaţi o măsură, pentru Dumnezeu!

— Ai dreptate, încuviinţă Burke şi întinse mâna spre telefon. Trimite-mi-l pe căpitanul Daly!

Şi, punând la loc receptorul, se adresă lui Markham:

— Du-te la judecătorul Walsingham şi, dacă nu-l găseşti acasă, caută-l până dai de el. Pune-l apoi în legătură telefonică cu mine!

Markham se repezi la uşă, unde se izbi nas în nas cu căpitanul Daly.

— Daly, urmă Burke, adresându-se noului venit, du-te cu o echipă de razii la locuinţa exguvernatorului Bronson şi cere să fii introdus la el.

Dacă eşti refuzat, sparge uşa care dă în bibliotecă! nu e încă preşedinte, dumnealui, ci un simplu cetăţean. În niciun caz să nu mi te întorci înapoi fără să-l fi văzut pe Bronson!

XXX

Drake Roscoe privi în jurul său.

Mica peşteră era cu totul neatinsă de mâna omenească.

Mobilierul era format dintr-o masă, un scaun şi un divan. Celula aceasta era luminată de un bec electric, care atârna atât de sus, încât nu puteai ajunge la el nici dacă te-ai fi urcat pe masă.

Se lăsă greoi pe divan. Pipa şi punga cu tutun se mai aflau în buzunare, şi, deoarece „damblageala” pe care o simţise în braţe şi în mâini începuse să dispară, el îşi aprinse o pipă, ca să poată chibzui în voie.

— Şefule!

Roscoe tresări.

— Domnule maior!

La auzul acestor cuvinte, el se ridică repede în picioare şi privi în sus.

O figură bărboasă se vârâse printr-o gaură care se afla în perete, la douăsprezece picioare deasupra lui: era călăuza pe jumătate oarbă.

— Nu vă mai amintiţi de mine, Sir? Pe când veneam încoace amândoi, nu eram prea lămurit asupra dumneavoastră, fiindcă ochii mei şi-au pierdut lumina.

Uneori îmi simt şi capul nu ştiu cum... Eu sunt Tom Flynn, fost ajutor de timonier pe „Corcoran”.

— „Corcoran”! exclamă Roscoe şi rămase cu privirea aţintită în sus. Flynn! Dumnezeule, el e! Flynn! Flynn! Nu mă poţi scoate de aici?

— Nimic nu-i mai uşor decât asta. Dar dacă veţi băga de seamă că iar încep să deraiez, daţi-mi câţiva ghionţi în coaste, domnule maior. Uite că vine funia!

Roscoe înhaţă funia şi începu să se caţere, proptindu-şi picioarele de peretele de stâncă.

Sus, în gangul îngust de piatră, prinse degetele noduroase ale lui Flynn şi spuse:

— Dumnezeu să te răsplătească! Dar ce legături ai cu banda asta?

— Eu nu fac parte din bandă, Sir, răspunse Flynn. Dar ei mi-au furat peşterile, pe care le-am descoperit şi pe care le iubesc atât de mult. Haha! Ăia îşi închipuie că ar cunoaşte totul. Mai sunt însă kilometri peste kilometri de minuni, pe care ei nu le-au văzut şi nu le vor vedea niciodată. Femeia e aici, în noaptea asta, dar ea nu mă interesează. Dar şi el, canalia aceea, e aici. Cu dânsul am ce am şi va veni odată vremea să mă răfuiesc cu el.

— Despre cine vorbeşti?

— Îl cunosc sub numele de Centrala Principală, domnule maior. Există un Dumnezeu, în aceste peşteri... locuieşte sub cataractele cele mari. Şi acela mi-a povestit despre Centrala Principală că...

Roscoe îl izbi cu pumnul în coaste.

— Adună-ţi minţile în cap, Flynn! Ai început să deraiezi.

— Aveţi dreptate, Sir... Despre ce vorbeam?... Ah, da! Centrala Principală trebuie să se întoarcă în noaptea asta peste lac, fiindcă pe la Intrarea Nr. I e cam primejdios.

— Şi cum ies eu afară, Flynn?

— Tocmai pentru că la Intrarea Nr. I e cam primejdios – eu aud tot ce vorbesc ei aici jos – v-aş propune să vă conduc pe drumul acela, Sir.

— Atunci, haide, să nu mai pierdem vremea!

Începură să se târască de-a lungul gangului îngust, care în curând deveni atât de scund încât un om nu mai putea merge în picioare, şi ajunseră într-o peşteră conică, în ai cărei pereţi de stâncă quarţul sclipea ca diamantele.

Lanterna lui Flynn sfredeli întunericul.

— Pst! făcu bătrânul. Ne aflăm deasupra Templului verde. El e acum acolo, împreună cu „femeia”.

Porniră mai departe, printr-o galerie semicirculară. Într-un loc unde granitul fusese sfărâmat din vremuri

preistorice, o scară de lemn ducea în sus, în bezna adâncă.

— Sunt trei sute de trepte, spuse Flynn.

Ajunşi sus, pătrunseră într-o galerie care urca în multe curbe, pe care o urmară timp de zece minute, până dădură de o uşă masivă de lemn.

— E deschisă, spuse Flynn.

Stinse lanterna şi un întuneric de nepătruns îi învălui.

— Aşa! făcu el. Acum vă pot vedea mai bine. Aşadar, ascultaţi! Peşterile sunt ale mele. Mi-am pierdut mulţi ani, explorându-le. Ele constituie o lume nouă, sau poate una foarte, foarte veche.

Şi ascultă de un Dumnezeu cu totul altul...

— Flynn, fă lumină, te rog!

— Pentru ce? Văd cu mult mai bine aşa, scumpe domnule maior. Nu trebuie să vă temeţi. Şi cum vă spuneam mai înainte, ei mi-au furat peşterile. Astăzi, căsuţa mea e dărâmată şi intrarea care ducea de acolo în peşteri a fost zidită.

— Atunci au găsit ei o alta?

— Două. Înainte de a veni diavolii aceia m-am căţărat eu însumi în susul puţului, ştiind că ducea până aproape de suprafaţă. Dar ei au construit treptele pe care aţi venit azi dumneavoastră. Jos, au cumpărat casa de deasupra

galeriei şi au făcut o străpungere prin pivniţă. Asta numesc dânşii Intrarea Nr. 2.

— Şi Nr. I?

— Pe asta au găsit-o ei singuri. Acesta e drumul pe care-l folosesc mai des. El porneşte de la casa ex-guvernatorului Bronson.

— Ce-ai spus?

— Aşa e. Într-o zi vă voi arăta hărţile mele, domnule maior. Templul verde îl folosesc ei drept birou. El a fost săpat de oameni, care trăiau pe acest continent înainte de a începe Istoria în cărţi; neamul acela s-a stins acum zece mii de ani, dar Dumnezeul lor trăieşte încă... sub cataracte...

Aprinse din nou lanterna şi Roscoe întrebă:

— Unde se găseşte pe hartă punctul acesta de aici?

— Vreţi să spuneţi pe harta oraşului?

— Fireşte.

— Suntem aproape exact sub mijlocul lui Times Square. Dar peştera mare de lângă lac se află sub Central Park. Haideţi!

Mai trebuiră să urce o scară lungă, fără întortochieri, apoi ajunseră printr-o galerie la o a doua uşă din lemn. Nici aceasta nu era încuiată. Mai străbătură un ultim gang,

scurt şi scund, şi apoi ajunseră la o ultimă uşă, de fier.

— De obicei Dumnezeu să-l afurisească! o încuie pe aceasta, spuse Flynn.

Începu să zgâlţâie de uşă: era încuiată.

— Tăcere! şopti Roscoe. Ascultă!

De dincolo de uşă pătrundea o larmă nelămurită.

Cu răsuflarea oprită, cei doi ascultară.

Un glas de bărbat strigă în culmea mâniei:

— Dacă guvernatorul Bronson nu e aici şi el nu e aici atunci mai există încă o ieşire afară din casă.

Văzu o încăpere mică... şi mulţi oameni înăuntru.

— Dragul meu, spuse doctorul Stopford.

O clipă, Drake Roscoe stătu în braţele prietenului său. Dar imediat reveni la realitate:

— Evacuaţi casa imediat. Daţi de veste pompierilor!... Afară, toţi!...

Se clătină şi se prăbuşi la pământ.

În două minute casa fu golită. Strada se umplu de curioşi, care se dădură în lături abia când răsunară sirenele pompierilor.

Deodată, o explozie năprasnică cutremură întreg cartierul. O văpaie ţâşni prin ferestrele sfărâmate ale parterului casei.

În maşina lui Burke, unde Stopford, îngrijorat, se ocupa de el, Roscoe deschise pentru o clipă ochii şi şopti:

— Intrarea Nr. 1 e închisă pentru totdeauna.

XXXI

— Cine e? întrebă Peter Champion.

În uşa de la capătul sălii lungi se ivi căpitanul Daly.

— Afurisit să...

Peter Champion se întrerupse şi aruncă o privire plină de scuze spre singura femeie din cameră: nepoata prefectului.

— Nicio veste! raportă Daly, ceea ce-l făcu pe doctorul Stopford să-şi frece de zor monoclul, gest care dovedea că nu se simţea în largul său.

Drake Roscoe îi puse un braţ în jurul umerilor şi îl scutură puţintel.

— Capul sus, tinere! Ea va fi găsită.

— De asta sunt sigur, spuse şi Burke.

Şi, privind la nepoată-sa, adăugă:

— Mai bine ascultam sfatul lui Sutton, trimiţându-te cu prietena ta în Europa. Page Sutton dădu din cap. În urmă cu o săptămână, o expediase pe fiică-sa cu o familie prietenă, în timp ce Molly O'Hay – în special cu concursul lui Pater Burke – se pricepu să-l hotărască pe unchiul ei să-i îngăduie să mai rămână. Poate că bunul pastor bănuia că era vreo legătură între dorinţa fetei şi Drake Roscoe...

Ex-guvernatorul Bronson dispăruse în împrejurări misterioase, iar vechea casă a Bronsonilor din New York fusese nimicită în parte de incendiu.

Opinia publică presupunea că Lou Bronson îşi pierduse viaţa cu prilejul incendiului, dar numai Roscoe cunoştea adevărul senzaţional.

John Wilberforce Wright, devenit aproape sigur viitorul preşedinte al Statelor Unite, fusese chemat de afaceri urgente la Washington, unde era ocrotit de un batalion întreg de detectivi. Cu toate acestea, Zonele continuau lupta împotriva lui şi mai ales împotriva partizanilor săi influenţi: Peter Champion şi Page Sutton. Din această pricină, vila lui Champion se asemăna cu o fortăreaţă asediată, în care se aflau tocmai creerele care conduceau lupta împotriva acestei uriaşe organizaţii criminale. Zi şi noapte proprietatea era cercetată de patrule, pentru a se preîntâmpina orice atac.

Până când zarurile alegerilor vor fi căzut, era de aşteptat orice. Şi deoarece Drake Roscoe suspecta fiecare metru al City-ului, îşi strămută cartierul general în afara acestuia.

Ceva mai liniştit, doctorul Stopford se adresă acum lui Ned W. Regan:

— Ai cercetat personal fiecare centimetru de teren, înăuntru şi afară. În plus, detectivii dumitale adulmecă pretutindeni şi nu le-ar scăpa nici răsuflarea unui şoarece... Cu toate acestea, constat că o persoană din societatea noastră nu se înapoiază dintr-o mică plimbare...

— Doamna n-a ieşit prin niciuna din porţi, îl asigură căpitanul Daly. Oamenii mei ar opri şi o muscă.

— Regan, snuse Peter Champion, omul dumitale, Stevens, a văzut-o doar coborând spre Grădina Cardinalului.

— Dar celălalt, se amestecă Stopford în vorbă care stă de pază la capătul grădinii, raportează că n-a ajuns acolo. Deci?

— Şi totuşi, nu există în grădină nicio urmă, niciun indiciu, după cum te-ai încredinţat singur, Stoppy, spuse Roscoe.

Feea Czerna, fostul ofiţer de Zonă, logodnica doctorului Stopford, dispăruse din mijlocul lor ca prin farmec, într-un mod inexplicabil.

În încăperea tapetată cu sidef se afla ducesa de Greuze. Rochia de catifea neagră îi lăsa desgolite braţele albe şi umerii. Briliante minunate îi atârnau de urechi.

Întinse mâna şi, apăsând pe un buton al tabloului de

comandă, o lumină roşie se ivi în dulăpiorul de lac.

— Aici M.C.G.

— Raportul şefului Diviziei B! porunci ducesa.

— A sosit Şeful Diviziei B, care conduce personal măsurile la vila lui Champion, raportează că terenul e împărţit precum urmează; casa şi anexele sunt supravegheate de oamenii lui Regan; de jur împrejurul proprietăţii patrulează poliţia sub conducerea căpitanului Daly. Avioanele sunt plasate astfel: două pe ferma lui Seeger, unul pe plajă. Două Secţiuni de apărare contra avioanelor, cu reflectoare, dar fără tunuri, nu sunt încă determinate exact. Ora 6,30. Raportul s-a sfârşit.

— Raportul ofiţerului de Zonă 2 C!

— A sosit. Ofiţerul de Zonă 2 C raportează că operând din străpungerea de pe proprietatea lui Champion, a îndeplinit instrucţiunile privitoare la ex-ofiţerul de Zonă Feea Czerna. Aşteaptă ordine. Ora 6,40. Raportul s-a sfârşit.

O clipă domni tăcere.

— Raportul şefului de grupă din casa lui Champion!

— A sosit mai demult. Întregul personal a căpătat concediu o săptămână şi a fost înlocuit prin oameni de-ai lui Ned W. Regan. Ora 5 „p.m.

— Raportul acesta ar fi trebuit să-mi fie comunicatfără întârziere, replică, dojenitor, femeia. O neglijenţă condamnabilă! Dă-mi legătura cu ofiţerul de stat major 3!

Îndată se auzi un glas moale:

— Aici ofiţerul de stat major 3.

— Preia imediat însărcinările ofiţerului de stat major 2, care va fi deferit instrucţiei! Ordinul referitor urmează.

Domni iar tăcere câteva clipe, apoi se auzi:

— Urgent: toţi şefii de Divizie vor sta pregătiţi. Toate ordinele anterioare revocate prin aceasta. Ofiţerul de Zonă 2 îşi concentrează operaţiunile neîntârziat asupra nepoatei prefectului poliţiei Burke. Ex-Ofiţerul de Zonă Feea Czerna va fi adus imediat la M.C.G. La lucru!

Punctuleţul roşu din dulăpiorul de lac dispăru.

— Ştiu că Manhattan e împănat cu peşteri, spuse Drake Roscoe. De ce, deci, n-ar avea peşteri şi Long Island, care prezintă aceeaşi formaţiune geologică? O tăcere apăsătoare urmă cuvintelor sale. De când colonelul fusese scos în nesimţire din casa lui Bronson, părerile erau împărţite cu privire la ciudăţeniile pe care le povestise. Regan mărturisi, mai mult sau mai puţin pe faţă, că el, le

socotea drept... aiureli.

În schimb, se arăta înclinat să recunoască necondiţionat un punct din povestirea lui Roscoe, deoarece vedea în el o confirmare a unei presupuneri pe care o nutrea de mult şi anume că Bronson şi Centrala Principală erau una şi aceeaşi persoană.

— La ce ne foloseşte asta? întrebă Burke.

— De folosit nu ne foloseşte la nimic, răspunse Roscoe, dar explică, poate, dispariţia lui Feea.

— Ah! Văd unde vrei să ajungi, amice!

— Un lucru nu pricep, se amestecă Page Sutton. Dacă, precum presupui dumneata, Roscoe, Centrala Principală e moartă, de ce mai sunt Zonele în activitate? Şi ce câştigă ele prin răpirea doamnei Czerna?

— Câştigă, fiindcă în felul acesta ne poţi lega mâinile. Căci chiar dacă Centrala Principală nu mai există, a rămas totuşi Marea Centrală Principală. Cei şase bărbaţi rămaseră pe gânduri, până când Stopford făcu propunerea.

Ce-ar fi dacă, ţinând seamă de teoria lui Roscoe cu privire la peşterile de sub Long Island, am mai supune odată unei cercetări Grădina Cardinalului? Propunerea sa găsi destui amatori.

Atitudinea lui Stopford era eroică. Mergând acum, în amurg, spre Grădina Cardinalului, Roscoe se uită cu duioşie la prietenul său şi murmură:

— Scumpul meu, vina e a mea; eu te-am convins să te înapoiezi cu ea la New York. Totuşi, cred că nu i se va întâmpla nimic. Va fi ţinută ca ostatecă şi atâta tot.

O santinelă le ceru parola.

— All right! răspunse Regan. E ceva nou?

— Nimic.

Se întuneca văzând cu ochii. Când ajunseră pe treapta cea mai de sus care ducea la Grădina Cardinalului, se văzură din nou opriţi:

— Staţi! Cine-i acolo?

— Noi! răspunse Regan:

— Eu sunt, Stevens. Nimic nou?

— Nimic!

Începură să coboare treptele... În faţa cadranului era o operă din secolul al XVII-lea, se opriră.

— Ciudat! murmură Stopford. Mi s-a părut că am auzit un glas străin.

XXXII

Feea Czerna simţi că ascensorul se oprise. Apoi fu împinsă înainte.

Legătura pe care o avea la ochi era destul de subţire ca să-şi poată da seama că se afla într-un loc luminat, pe când până atunci se mişcase în întuneric.

Amănunte începură să iasă la suprafaţă din ceaţa amintirilor ei. Făcuse o plimbare până la cadranul solar, a cărui lucrătură antică o ispitise din nou şi acolo se întâmplase... O pânză îi căzuse peste cap... o uşă se închise – se simţi coborând...

Cineva, care stătea în spatele ei, îi scoase legătura de la ochi şi Feea Czerna se holbă la femeia din faţa ei, ai cărei ochi o priveau pătrunzător prin tăieturile unei măşti negre.

— Ofiţer de Zona 2 A, spuse femeia mascată, cu glas rece, acum aproape un an ai fost identificată ca trădător. Din septembrie trecut există dispoziţia ca să fii ştearsă din liste.

Deoarece Feea Czerna nu spuse nimic cealaltă urmă – razia făcută la fostul Cartier general în New-York şi arestarea unui lot întreg de ofiţeri valoroşi a fost opera dumitale. Şi de curând era cât pe ce să dai greş din nou

planurile noastre. Ai ceva de obiectat împotriva acuzaţiilor pe care ţi le aduc?

— Nu.

Şi cuvântul răsună batjocoritor în încăperea liniştită, cu tavanul în formă de cupolă.

— Ceea ce vreau să ştiu, spuse Ned W. Regan este dacă ai auzit sau ai văzut, înainte sau după ce doamna Czerna a trecut pe lângă dumneata, ceva neobişnuit în Grădina Cardinalului?

— Nimic, mr. Regan.

— Când eram mai înainte afară, interveni Burke, ni s-a părut că am auzit un zgomot ciudat în apropierea cadranului solar.

Stevens, de la agenţia lui Ned W. Regan, omul care stătuse postat la capătul de nord al grădinii când Feea Czerna intrase în ea, privi de la unul la altul.

— Subzistă vreo îndoială cu privire la persoana mea, mr. Regan? întrebă el.

— Câtuşi de puţin. Numai că stăm cu toţii în faţa unei enigme.

— Fapt este, vorbi Stopford, că dumneata şi cu omul de la celălalt capăt al grădinii sunt singura noastră speranţă.

— Pe Cumper te poţi bizui, răspunse Stevens.

— Fără îndoială. Şi cu toate acestea, cineva s-a evaporat printre dumneavoastră Doi.

— Îmi dă ceva în gând, interveni Roscoe. De acolo de unde stăteai, Stevens, puteai vedea exact celălalt capăt al grădinii?

— Nu, domnule colonel. Şi asta, pentru că nu stăteam în picioare, ci şedeam pe banca de dincoace de poartă, şi anume cu spatele spre grădină.

— Aha! făcu Roscoe. Regan, spune-i lui Cumper să vină încoace!

După câteva minute intră în cameră cel chemat.

— Cumper, ai afirmat că n-ai văzut-o pe doamna Czerna în grădină. Voiai să spui cu asta că n-ai observat-o nici intrând, nici ieşind?

— N-am văzut-o nici intrând, nici ieşind, răspunse prompt cel întrebat. Deoarece mi-a fost încredinţată spre pază livada, stăteam cu spatele spre Grădina Cardinalului.

— Ah! Asta înseamnă că a fost un interval de timp în care nimeni n-a supravegheat grădina! spuse Stopford.

— Şi în cursul căruia ea a dispărut, întregi Roscoe. Cine e de serviciu, în clipa de faţă în grădină, Regan?

— Nimeni, Stevens şi Cumper se înapoiază îndată la

posturile lor. Pentru ce? Doar suntem toţi aici împreună.

— Nu tocmai. Unde e miss O'Hay?

— S-o fi dus să se îmbrace, spuse Page Sutton.

Fără să mai stea o clipă pe gânduri, Roscoe alergă în hol unde apăsă pe un buton de sonerie.

Imediat veni un servitor, un om din echipa lui Regan.

— Du-te în camera lui miss O'Hay şi vezi dacă ea e acolo! îi spuse el.

Omul urcă scara. Peste două minute capul său se ivi deasupra balustradei de stejar a galeriei care împrejmuia holul etajului întâi.

— În cameră nu este, spuse el. Mr. Leslie spune că de azi dimineaţă, n-a fost sus.

Faţa lui Drake Roscoe deveni deodată colţuroasă.

— Dumneata când ai văzut-o pe miss O'Hay? întrebă el.

— Pentru ultima oară cam pe la cinci şi jumătate când a dispărut „doamna franceză".

Roscoe făcu stânga împrejur şi se întoarse în porticul cufundat în semiîntuneric.

— A trecut miss O'Hay pe aici? întrebă el pe omul care stătea de pază acolo.

— Nu, Sir.

Alergă mai departe la uşa bibliotecii lui Champion, unde

se afla un altul dintre oamenii lui Regan.

— A trecut miss O'Hay pe aici? repetă el întrebarea.

— De la cinci şi jumătate nimeni n-a mai părăsit casa prin această uşă.

La ieşirea de serviciu căpătă acelaşi răspuns. Mai rămânea acum numai uşa de la capătul serei.

Când ajunse la ea, un om sări din tufişul des.

— Eu sunt colonelul Roscoe. Repede a trecut pe aici miss O'Hay?

— Da, Sir. Acum zece minute. A apucat pe poteca dinspre livadă, unde stă de pază Cumper.

O, clipă Roscoe simţi că i se îmoaie picioarele.

Apoi, însă, începu să gonească de-a lungul potecii indicate. La stânga sa era un gard de cişmir. Acolo unde verdeaţa acestuia era întreruptă de o portiţă, el se opri, o deschise... şi ochii săi străbătură încolo şi încoace Grădina Cardinalului.

Pe treptele de la capătul celălalt se mişcau făpturi.

— Alo! Cine-i acolo?

— Regan! se auzi răspunsul. Ai găsit-o?

Drake Roscoe nu răspunse. Era fericit că nimeni nu-i putea vedea faţa.

Grădina Cardinalului făcuse o a doua victimă.

De la locul lui, Stevens putea să vadă ferestrele, luminate de la biblioteca lui Champion, în rarele momente când îşi întorcea ochii de la grădină.

Acolo tocmai se desfăşură o scenă nespus de dramatică. Ellis, unul din oamenii de elită ai lui Burke îşi făcea raportul în faţa unui auditoriu încordat.

— Singura casă necercetată încă pe o rază de cinci mile, este vila construită pentru Michael Gollanez, pe colina...

— E goală, îl întrerupse Burke. Numai un paznic se află înăuntru.

— Ba nu e goală, replică Ellis. M-am căţărat mai înainte pe zid, Sir, şi am văzut că vila mişună de oameni.

— Ce? strigă Roscoe.

— Oameni care stau acolo cu obloanele închise; oameni care nu se arată pe afară. Mă întreb cum intră ei în casă?

— Asta o vom afla îndată, strigă Burke. Daly să aduci toate maşinile care sunt pe aici! Peste cinci minute casa va fi atacată.

— Marele Cartier General! exclamă Roscoe. Se face lumină! Nu mă aşteptaţi, eu am altceva de făcut...

În acest timp, Stevens îşi aprinse o ţigaretă şi privi din nou pe suprafaţa verde luminată de lună.

Deodată ţigareta îi căzu la pământ. Ce-a fost asta? Ceva

în grădina Cardinalului nu mai era ca înainte.

Cadranul solar îşi schimbase înfăţişarea!

Obişnuit să lucreze repede, Stevens dădu să-şi scoată revolverul, când deodată îşi simţi mâna prinsă şi încleştată.

Cu iuţeala fulgerului se întoarse: în spatele lui stătea Drake Roscoe.

— Rămâi locului! îi ordonă colonelul. Indiferent de ce voi face, indiferent de ce se va întâmpla, să nu te mişti de la locul dumitale! Acelaşi ordin pentru Cumper. Grădina nu trebuie să rămână o clipă fără supraveghere.

Înainte ca Stevens să-şi revină din nedumerire, Roscoe coborî în goană treptele apoi alergă mai departe, pe iarbă până la cadranul solar.

Partea din faţă a soclului lui pătrat dispăruse. În locul ei se căsca o gaură neagră.

— Cine e acolo? se auzi glasul lui Cumper.

— Rămâi unde eşti! îi strigă Roscoe în timp ce îndreptă lumina lămpii sale de buzunar în gaură.

La lumina ei văzu chipul bărbos al unui om care stătea în groapa de sub cadranul solar, în aşa fel încât umerii se aflau la acelaşi nivel cu genunchii lui Roscoe.

— Slavă Domnului, domnule maior, că v-am găsit atât

de repede... Dar stingeţi lumina, căci mă orbeşte!

— Tom Flynn! Sfinte Dumnezeule!

— Chiar eu, domnule maior. M-aţi aşteptat?

— Nu, Flynn. Soarta a vrut să se întâmple astfel.

— Ba Dumnezeul peşterilor. Acum, însă, repede! Aveţi timp zece minute ca s-o salvaţi pe fată. Urmaţi-mă!

— Încotro?

— Spre casa cea mare de pe colină; ei o numesc M. C. G.

— Bănuiam eu.

Întorcându-se, îi strigă lui Stevens:

— All right!

Apoi coborî în groapă.

XXXIII

Burke fixase minutul în care zidul urma să fie escaladat deodată, în şapte puncte diferite.

Acum stătea cu ceasornicul în mână lângă un grup de asalt format din cinci oameni. Noaptea era liniştită, fără o boare de vânt.

— La lucru, băieţi!

Strângând între dinţi ţigara-i lungă, Burke se caţără cel dintâi pe una din scări. Cât ai clipi din ochi ele fură trase în sus şi lăsate pe partea cealaltă.

Trupa lui Burke descălecă într-o grădină de zarzavaturi, prin tufe sălbăticite. Ceva mai departe prefectul văzu pe oamenii lui Ellis încălecând zidul.

Înarmaţi cu pistoale, topoare şi răngi de fier, trupa înaintă din toate părţile, în direcţia casei.

— Dacă Roscoe are dreptate, atunci vom încheia aici cu Zonele, spuse Burke, gâfâind.

În acelaşi timp Roscoe observa cum călăuza lui, cu ajutorul unui simplu drug de fier, care lucra prin contragreutate, aşeza la loc partea lipsă a soclului.

— Lucrarea asta de aici este ceva mai veche de un an, îl lămuri bătrânul. De când Champion a cumpărat casa, a fost supravegheat de Zone. Când a angajat lucrători să-i amenajeze grădina cea veche, Zonele au făcut tot lucrul în contul lui.

— Ce vrei să spui cu asta, Flynn?

— Nimic alta decât că... lucrătorii care au construit cadranul solar erau „zonişti”. Cu prilejul acesta au construit şi instalaţia aceea cu drugul de fier. Nimeni n-ar putea găsi ceva; acum când deschizătura e închisă. Ţineţi-vă după mine, domnule maior!

În timp ce-şi urma călăuza printr-o galerie primitiv săpată şi proptită cu bârne, Roscoe întrebă:

— Ştii cine a răpit-o pe fată?

— Negrul. Îl numesc „şeful de grupă no.1”.

El e însemnat cu pecetea infamiei; Dumnezeul cataractelor îl cere...

— Vino-ţi în fire, Flynn! mai ştii încotro vrei să mă duci?

— Bine că m-aţi trezit, Sir! Aici suntem pe drumul care duce spre M. C. G., casa pe care au cumpărat-o de la Mike Gollanez, pentru că sub ea se găseşte o intrare la peşteri.

— Flynn! La peşteri ai spus? Păi fluviul se găseşte doar între locul acesta de aici şi Manhattan...

— Asta nu face nimic. Ele sunt cu mult dedesubtul albiei fluviului. Există în total patru comunicaţii de la o parte la cealaltă, dintre care însă numai una este utilizată şi care duce prin poarta peşterilor şi sub trei cascade. Dacă trebuie să ajungi pe partea cealaltă, îmbraci cizme de cauciuc.

Din galerie se ramifică acum un gang oblic, din piatră aproape neagră.

— Acum stingeţi lumina! spuse Flynn. Stânga merge spre Manhattan, dreapta spre M. C. G. Auziţi?

De la mare depărtare se auzea vâjâitul înăbuşit al cascadelor.

Pe când stăteau să asculte, se auziră din direcţia contrară împuşcături... ţipete... larmă încâlcită... apoi iarăşi împuşcături.

— Aha! Burke a atacat vila... Ce-i asta?

Se apropiau paşi, mulţi, mulţi, paşi grăbiţi.

— Statul-major fuge. Daţi-vă puţintel mai înapoi, domnule maior! Indivizii vor alerga drept înainte, spre Manhattan.

La adăpostul căptuşelii de scându-ri a galeriei întunecoase, Drake Roscoe fu martorul unui spectacol fantastic. O procesiune nebunească de demoni ce se

întorceau în iad, dintre care fiecare purta o lanternă.

— Ei mă vor aştepta la „Poarta de purpură”, şopti Tom Flynn, când cel din urmă dintre fugari dispăru. Vor aştepta până-n vecii vecilor.

— Cum asta?

— Sunt pierduţi cu toţii. În răsăritul oraşului a izbucnit în seara asta un foc mare, care a făcut să se prăbuşească acum o oră, Intrarea Nr. 1 singura pe care o mai cunosc ei... Repede, înapoi, vine cineva!

Luminându-şi drumul cu o lampă, electrică, o făptură slabă de ascet se apropia. Imediat în urma ei venea un Negru uriaş, care ducea pe braţe o femeie în stare de nesimţire.

— Şeful de grupă I! şopti Flynn. Lăsaţi-l pe seama mea!

— Aşteaptă! spuse Roscoe, prinzând braţul bătrânului. Mai vine cineva în urmă.

În spatele Negrului apăru o femeie, ale cărei mâini erau legate. Un bărbat cu o lanternă încheia micul convoi.

— Flynn, dumneata îl iei în primire pe Negru. Restul lasă-l pe seama mea.

Negrul o ducea pe Feea Czerna, iar femeia palidă, dar neîncovoiată şi acum, care venea după el, era Molly O’Hay.

— Gata, domnule maior!

Lumina roşie din dulăpiorul de lac se stinse. Marea Centrală Principală dăduse ultimul ordin.

În liniştea încăperii îmbrăcată cu sidef se auziră sunete distonante; glasuri omeneşti şi zgomote de unelte care lucrau de zor.

De partea, cealaltă a zidului apusean, topoare şi răngi se aflau la lucru. Se auzeau trosnete şi glasuri răguşite care rosteau cuvinte neînţelese.

Ducesa de Greuze se ridică. Chipul ei frumos era palid ca marmora. Ea smulse dulăpiorul de lac din sârmele care-l ţineau şi-l zvârli la pământ. Pentru întâia oară masca stăpânirii de sine se topi... Păşi spre perete şi apăsă pe un buton. În timp ce în spatele mesei lungi apăru pentru o clipă tăişul unei răngi care pătrunsese printre cărămizi.

Uşa mascată în faţa căreia ducesa alunecă în lături şi făcu loc unui ascensor.

Dar din acesta ieşi Drake Roskoe...

Cele două perechi de ochi se măsurară timp îndelungat...

— Te admir, spuse colonelul. În cele din urmă, pentru că

părăseşti ultima vaporul care se scufundă... Ai fi putut deveni un navigator mare. Totuşi pentru Marea Centrală Principală n-am niciun pic de simpatie.

Topoarele şi răngile triumfară. Căpitanul Daly străpunse peretele; bucăţi de sidef se răspândiră ca nişte confetii prin aer. În spatele lui se ivi Burke, prefectul poliţiei. Scoţându-şi ţigara din gură, îl întrebă pe Roscoe, scurt:

— Nepoata mea?

— E la adăpost în casa lui Champion. De asemenea şi doamna Czerna. E drept însă că lucrurile n-au mers fără vărsare de sânge.

Abia acum Burke se-ntoarse spre femeie:

— Ducesă, acesta e momentul cel mai neplăcut din viaţa mea...

— Eu nu i-am precupeţit niciodată ducesei de Greuze admiraţia pe care o resimt, îl întrerupse Roscoe. Dar... ea e Marea Centrală Principală!

— Ducesă, spuse prefectul poliţiei, în numele legii vă arestez!

SFÂRŞIT